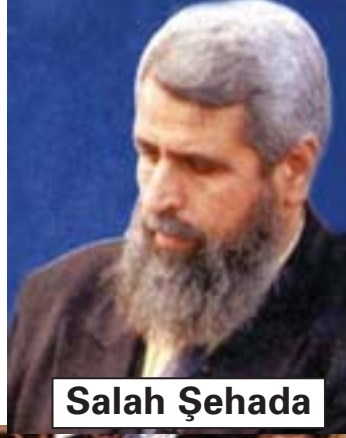

**Ecevit ve
Genelkurmay'ın
'Stratejik
Ortağı'
Şaron'un
Katliamı**

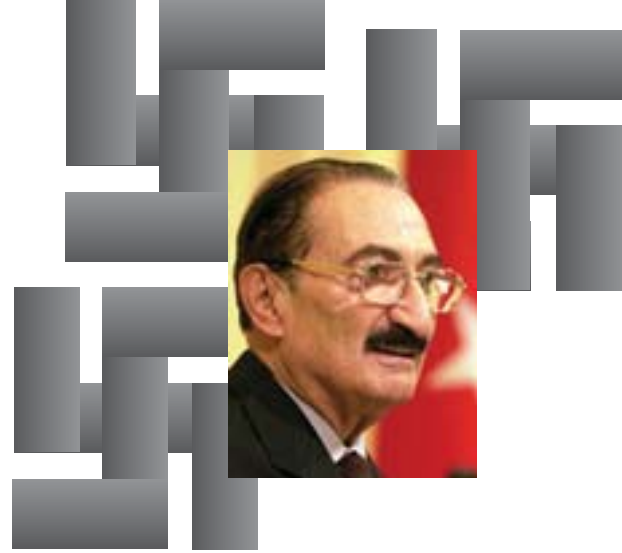
Salah Şehada

**Filistin Halkını Katleden Teröristlere Karşı
Halkın da "terör yasaları" olacak!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 19
28 Temmuz 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**"AKP'nin birinci
parti olması,
HADEP'in barajı
aşması halinde
Türkiye çok
ciddi rejim
sorunlarıyla
karşılaşabilir."
(ECEVİT)**

**Ecevit rejimin
FAŞİST olduğunu
anlatıyor!**

**DİRENME
SAVAŞI**

**Neden hücrelere atıldığımızı,
neden direndiğimizi anlamak,
Türkiye gerçeğini anlamaktır...**

**648.
GÜNDE**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Elbette Irak halkının yanındayız Elbette Amerika'nın karşısındayız

Emperyalizm, amaca varmak için bin bir türlü manevralara başvursa da, hesabı düz ve nettir. Dünyanın temel ve baş çelişkisi de açık ve nettir. Emperyalistler, tabii ki Marksist-Leninist teoriyi kabul etmezler ama, gerçekte sınıf çıkarlarını ve emperyalist egemenliği savundukları noktada, bu çelişki çerçevesinde hareket ettikleri kesindir. Halklar, ve örgütlü halk güçleri de düz ve net olmak durumunda. Doğru yerde durmak, doğru tavır almak için, bu çelişki çerçevesinde hareket etmek kaçınılmazdır.

Çelişkinin niteliğini ve belirleyiciliğini görmek için Afganistan'a bakmak yeter. Afganistan'daki rejim "çağdışı"ydı! "**Çağdışı Taliban rejimi**" bütün uygarlık için tehlikeydi! Afganistan'a çağdaşlık ve demokrasi getirecekti... Sonuç: Afganistan'a kral geldi... Afganistan'a savaş-aşiret ağa-lığı geldi... Afganistan'a "açık sa-vaş"ın dışında, yanlışlıkla bombala-malar geldi...

Saddam diktatörmüş. Çevresi için tehlikeliymiş. Üstelik Irak çevresinde de olmamasına rağmen bu tehlikeye fazla duyarlılık gösteren ABD ne isti-yor. "**Demokratik bir Irak**"!

Afganistan'a ne kadar ve nasıl bir "demokrasi" getirdilerse, Irak'a geti-recekleri de ondan fazla olmayacak.

ABD'nin Afganistan'daki müttetik-leri krallar, eroin imalatçısı aşiret ağaları, tecavüzcü savaş ağalarıydı. Irak'ta da durum farklı değil. Zahir Şah'ı Afganistan'a kral yapamadılar, ama olursa, Irak'a Ürdün krallığı ha-nedanına mensup birini kral da yapabi-lerler.

"Demokratik" dedikleri, Ameri-ka'nın yönettiği, Amerikan düzenine katılmış bir Irak'tır. Amerikan çıkar-larına hizmet ettikten sonra, başında Kral da olsa farketmez. ABD'nin gö-zünde o "en demokratik rejim"dir.

Demokrasi, demokratiklik kavramla-rı bu kadar da çarpıtılmaz ki deme-yin. Amerika bu, yapar. Kontra gü-çlerini özgürlük savaşçıları, cuntacı iş-kenceci generalleri, demokrasinin güvencesi sayan, yeryüzünün gördü-ğü en kapsamlı askeri yıkım saldırıla-rını "teröre karşı savaş" diye adlandı-ran, tekellerin çıkarları için yakıp yı-karken dünya barışı diyen Amerika için bir kavramın ne önemi var?

Amerika'nın hesabı düz ve nettir. Irak, bir anlamda ABD için Ortado-ğu'da atlanması gereken ilk ve en bü-yük engel durumundadır. Bu engeli aştığında, Ortadoğu'da tüm işbirlikçi yönetimlere rağmen, yıllardır oturma-dığı düzenini oturtmakta önemli bir pürüzü aşmış olacaktır. ABD'nin oturtacağı düzenin anlamı, açık ki, dünyanın bu büyük enerji deposuna el koymaktır. Dahası, dünyanın en güçlü anti-Amerikancı duygularının olduğu bir alanda, Arap, Fars halkla-rını sindirmektir.

Biz, hazırlıkları sürdürülen bu sal-dırıda, ABD'nin karşısındayız. ABD'nin müdahalesiyle oluşacak dü-zenin şu anki statükodan daha iyi ve ileri olacağını söyleyenler kördür. Dünyanın en baş çelişkisini göreme-yecek kadar kördürler.

Hafızamız güçlüdür. Tabii ki Saddam'ın kim olduğunu, nasıl bir düzenin başında olduğunu da biliyo-ruz. Halepçe'yi de unutmadık. Ama bu en yüksek sesimizle Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı çıkmamıza engel değil.

Türkiye'nin ABD yanında savaş-a girmesine karşı çıkıp, ABD saldırısına doğrudan karşı çıkmayanlar da, belki bu çelişkiden kurtaramıyorlar kendi-lerini. Bush'la Saddam arasında bir 'it dalaşı' olarak görüyorlar saldırıyı.

Hayır! Amerikan imparatorlu-ğun, dünya halklarını bombalarla tes-lim alma saldırısıdır bu. Saldırılan, sadece Irak halkı da değil, dünya halklarıdır. Bu durumda, çelişkinin iki yanından birinin, ya emperyaliz-min, ya halkların yanında yer alınırl!

**Emperyalizmin,
Ortadoğu'ya her türlü
müdahalesi, askeri ve
ekonomik varlığı
GAYRİ MEŞRUDUR!**

**Oligarşi, ABD'yle Irak
pazarlığında
Dolar karşılığında
satılık milliyetçilik!**

**CIA, MİT Gazeteciliğinin
Manşetleri**

**"Karataş Yunanistan'da"
"17 Kasım-DHKP-C
İşbirliği"**

**Yalanlar yarın
çökecek...
Sonra?**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Temmuz-
Ağustos 1991

Yer:
İstanbul
Paşabahçe

**Paşabahçe direniyor... Evet, sadece
Paşabahçe işçileri değil... İşçi aileleri, semt
esnafı, başka fabrikalardan işçiler, Dev-
Genç'liler, bir direniş yumağı oluşturdular
orada.**

**Haklı olmanın bilinciyle...
"Haklıyız Kazanacağız" şiarıyla...
"İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganı,
Paşabahçe'de kazanılan zaferle biraz daha
yerleşti dillere...
Zulme, işbirlikçilere rağmen, kimse söküp
atamıyor bu sloganı dillerden!**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağada Vezirler: Özdenwaddstr. 72
Tel: 0049 221 6906692
Faks:0049 221 6906694

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan

Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Büküm Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Kızılay

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt.

Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Beştaş Cad. Gür İş Hanı

Daire: 25/4 Haykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yenicheri

Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı

No: 31/501. Konak Tel-faks: 0 232 448 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka İş Hanı Kat: 6

No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabakhanı Mah. EskiHalap Cad. Kardeşler

İğham Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mardin: Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğham

No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bozkoçay İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 80

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğham Kat: 5 Daire: 9

Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Evet; "Rejim Sorunu" var!*
- 5... *Kriz sürüyor*
- 7... *Paşabahçe direnişte*
- 9... *100 bin imza kime ne söylüyor?*
- 10... *Neden hücrelere atıldığımızı
Neden direndiğimizi anlamak*
- 11... *Sel bize Ölüme bize*
- 12... *Cezasız kalmaz*
- 13... *"Küreselleşme Karşıtları"na çağrı*
- 14... *Hizaya getir, yedekte tut!*
- 16... *Belgesiz, bilgisiz CIA gazeteciliği*
- 17... *Atılım'a yasadışı baskın*
- 18... *Bilmeyene masallar
gerçeğe karşı demagoji*
- 20... *İşkencede ölüme ve
yalanlara kılıf: "Görevi ihmal"*
- 22... *Genelkurmay'ın Irak pazarlığı*
- 24... *11 Yıldır süren saldırı!*
- 26... *Emperyalizm ve Ortadoğu-Bölüm 1*
- 29... *Petrol yollarında
"Teröre karşı savaş"*
- 32... *Basından:
"Batsın bu imparatorluk..."*
- 34... *AB Üyeliğimizin baş destekcisi
ABD*
- 35... *Gülizar Kesici anlatıyor...*
- 37... *"Sen hiç evladının
cansız bedenine sarıldın mı?"*
- 38... *Niyazi Ağırman Röportaj:
Tecrit insanı intihar ettiriyor*
- 41... *Adnan Yücel'i kaybettik*
- 42... *"Devlet Avukatı isteniyor"*
- 43... *Korucular ve
korucularla sürdürülen terör*
- 44... *Birlikten kaçış mı?
Mücadeleden kaçış mı?*
- 46... *Siz neredesiniz?*
- 47... *Şehitler sloganlarla anıldı*
- 48... *Gassan Kanafani'de
Filistin zamanları*
- 50... *Kahramanlar Ölmez...*

EVET; "REJİM SORUNU" VAR!

Ecevit'in AKP ve HADEP'le ilgili "iktidara gelirlirse, barajı aşarlarsa rejim sorunu çıkar" şeklindeki açıklamaları, sadece bir seçim manevrası olarak görülemez. Böyle bir yanı kuşkusuz vardır, ama Ecevit bu manevrayı yaparken, rejimin niteliğini de ortaya koymuş, oligarşinin "iktidar ve rejim" anlayışını dile getirmiştir. Gerek AKP'ye, gerekse de HADEP'e ilişkin benzer sözleri daha önce TUSİAD da, Genelkurmay da, MHP de çeşitli vesilelerle söylemişlerdir. Bu "uyarı"larla oligarşi açık olarak **"biz sizi iktidar yapmayız"** diyor. Nitekim, bu tavrın sözlerle, "uyarı"larla sınırlı kalmadığını hepimiz biliyoruz: seçilerek meclise giren HADEP'liler polis tarafından TBMM'den tartaklanarak gözaltına alınmışlardır, pekçoğu hala hapidedir. Refah Partisi, parlamentoda belli bir çoğunluk sağlayarak oturduğu hükümet koltuğundan, Sincan'da yürüyen tanklarla uzaklaştırılmıştır. Geçmişte Türkiye İşçi Partisi TİP'e parlamento çatısı altında gösterilen tahammülsüzlük da aynı çerçevede hatırlanabilir. Düzen, muhaliflerine karşı, çok çeşitli biçimlerde engeller koymuştur. Devrimcilere, yani bu düzenin kökten değişmesini isteyenlere karşı konulan engeller, infazlardan işkencelerden katliamlara kadar uzanıyor; bu malum. Ama düzen içi muhalifler de, düzene eleştirilerinin ve "değişim" iddialarının düzeyine göre, bir çok engelle karşı karşıyadırlar. Sonuçta, düzenin muhaliflerine söylediği -ve uyguladığı- şudur: Sana örgütlenme izni vermem; örgütlenirsen parlamento girmene izin vermem; eskaza parlamento girersen, bir yolunu bulur çıkartırım; buna rağmen hükümet olursan, indiririm. Siyasi tarihimizde bu anlatılanların yüzlerce örneğini görürsünüz. Bunlar, coplarla, yasaklarla, baskınlarla, kapatmalarla, soruşturmalarla, tanklarla uygulanmıştır. İşte bu siyasi tarihin ve Ecevit'in bu tarihin bir özeti sayılabilecek sözlerinin, önümüze getirdiği bir soru vardır; düzen içinde **neyi nereye kadar değiştirmek mümkündür?** Veya başka bir açıdan sorumuzu ortaya koyarsak: **Bağımsızlık ve demokrasinin yolu nereden geçer bu durumda?**

Türkiye'deki demokrasinin ne olup olmadığını da görmek mümkündür Ecevit'in sözlerinde. Bu sözler, ülkemizde **demokrasi** değil, **demokrasicilik oyunu** olduğunun da anlatımıdır. Oyunu kabul etmeyip gerçek demokrasi isteyenlerin karşısına çıkan **12 Mart**'lar, **12 Eylül**'lerdir. Oyunu oligarşinin değil, kendi kurallarıyla oynamak isteyenlerin karşısına **28 Şubat**'lar çıkmıştır. 12 Mart'ların, 12 Eylül'lerin, 28 Şubat'ların olduğu ve meşru, yasal görüldüğü yerde, zaten bir demokrasiden söz edilemeyeceği açıktır. Demokrasi yalnız parlamentoda yokediliyor değildir. Bu bir sonuçtur. Sokaklarda, meydanlarda da demokrasi yoktur. Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, gecekondulu semtlerinde de yoktur demokrasi. Söz, ka-

rar, örgütlenme hakkı yoktur. Varolan da, yukarıda anlattığımız politika çerçevesinde, düzene uydurulmuştur. Düzene uymayan sendikaya, derneğe yaşama hakkı yoktur veya zulüm, baskı, yasak altında yaşamaya mahkum edilmiştir.

Başbakanın sözleri, aynı zamanda “*sistem asıl olarak demokratiktir*” diyenlere de bir ders veriyor. Bunlar Ecevit’in değil, rejimin düşünceleridir. Böyle bir ülkede parlamento üzerinden kurulan tüm hayaller, beklentiler, boştur. Bu düzende, düzene muhalif bir gücün parlamentoda yaşamasının bir biçimi vardır; oligarşinin icazetine tabi olmak; oligarşi ancak bu icazetin kabul edildiği noktada o muhalif gücün “demokrasi vitrininde kalmasına” tahammül edebilir. “Sistemin demokratik” olduğu açık bir aldatmacadır. Parlamentar hayaller yayanlar, oligarşinin bu aldatmacasını güçlendirmekten başka bir sonuç elde edemezler. Bu siyasi yapı, düzen içinde neyin nereye kadar değiştirilebileceğinin de cevabıdır. Düzen içi bir çözümün mümkün olup olmadığının cevabını doğru vermek, bu rejimin niteliğini doğru adlandırmaktan geçer. Sisteme demokrasi dediğiniz nokta, yanlışın da başladığı noktadır. Siste-

Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunduğunu söyleyen her vatanseverin ve demokratın, ilk adım olarak, bu ülkenin bağımsız olmadığını, bu ülkede demokrasi olmadığını kabul etmesi şarttır.

Bazı partilerin, dolayısıyla bazı hükümetlerin emperyalizme bağımlı olduğu, ama mesela ordunun bağımlı olmadığı, veya faşist uygulamalar olsa da, Türkiye’nin esas olarak demokrasiyle yönetilen ülkeler arasında yer aldığı gibi yanlışlardan kurtulmadan, ne vatanseverlik, ne demokratlık tam olmaz.

Emperyalizme bağımlılık; sistemin a’dan z’ye her parçasındadır.

Faşizm, tüm devlet örgütlenmesinin ve siyasi rejimin adıdır.

İşte bu nedenle, bağımsızlık ve demokrasi, devrim sorunudur.

Şu parti yerine bu partiyi iktidara getirmekle, ne bağımlılıktan, ne faşizmden kurtulmak mümkün değildir.

min demokratik olduğunu kabul ederek yola çıkmak, halkın tüm sorunlarının köklü çözümünü da imkansız bir yola sokmak demektir.

Bu ülkede, Ecevit’in dediği gibi “*bir rejim sorunu, hatta rejimi de aşan sorunlar*” vardır. Bu sorunun kaynağı ise, AKP, HADEP veya bir başka parti değil, düzenin kendisidir. Başka ifadeyle, **zaten rejimin kendisi bir sorundur.** Ve halkın ekonomik, demokratik, kültürel tüm sorunları da bu temel sorundan kaynaklanmaktadır. Bu anlamda, halkın açlık ve demokrasi sorununun, ülkemizin bağımsızlık sorununun çözümü de, temel sorunu, rejim sorununu kökten çözmekten geçmektedir. Oligarşi, onyıllarca baskılarını, katliamlarını, infazlarını haklı çıkarmak için “**rejimi değiştirmek istiyorlardı**” gerekçesini kullanmıştır. Bununla verilmek istenen mesaj şuydu: rejimi değiştirmek istemek tehlikelidir, rejimi değiştirmeye kalktığınızda başınıza böyle şeyler gelir. Meselenin barm teli de işte burasıdır. Halkın “**rejimi değiştirmeye**” yönelmesi önlediği ölçüde, Ecevitler, Demireller, Evrenler, Çillerler, Özallar, Yılmazlar, İsmail Cemler, Baykallar, düzenlerini ve oyunlarını sürdürebilirler.

Türkiye halkı ve halkın hak ve özgürlüklerini, ülkemizin bağımsızlığını savunan hiç bir siyasi güç, düzeni ve düzenin güçlerini, kurumlarını çözüm olarak göremez. Örneğin, HADEP’in veya KADEK’in yaptığı gibi, emperyalizmin ve oligarşinin programını daha iyi uygulamak, kitleleri biraz daha oyalayabilmek için ileri sürülen Cem-Özkan-Derviş oluşumunu “olumlu bir adım” olarak görmek, destekleyebileceğini söylemek, düzen içilikte karar kılmak demektir. Düzen içilikte karar kılmanın, halkın ekonomik, demokratik, ulusal sorunlarının çözümsüzlüğü olduğu görülmek zorundadır. Büyük ölçüde sistemi kabul ettiklerini açıkladıkları halde, AKP’yi, HADEP’i “rejim için tehlike” gören düzende, ne ABD’nin, ne AB’nin müdahaleleriyle; ne de oligarşinin şu veya bu gücü aracılığıyla, hiç bir çözüme ulaşamaz. Vazgeçin bu yoldan. Defalarca kanıtlanmış ama tekrarlayalım; Amerika’dan, Avrupa’dan, oligarşi içi kesimlerden, hiç birinden hayır göremeyeceksiniz. Akıl vermiyoruz. Bu zaten herkesin gördüğü bir şey. Sizin de gördüğünüze eminiz, ama değiştiremiyorsunuz. Değiştirmek zorundasınız.

Herkes, ana sorunun rejim sorunu olduğunu görmek zorunda. Ancak, anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik bir halk devrimi, “**tüm ezilen halkın üzerindeki ekonomik ve siyasi baskıya, sömürüye son verecek, faşist devleti yıkarak halk demokrasisini gerçekleştirecek, emperyalist ilişkilere son verecek, ezilen ulusları özgürleştirecek ve sosyalizmin önündeki engelleri kaldıracaktır**”.

KRİZ SÜRÜYOR

- ✓ **Oligarşinin yöneteme krizi, çatışmalar, çelişkiler, emperyalizmin hükümet operasyonu sürüyor.**
- ✓ **Oligarşi herşeye rağmen kitlelere hükmedemiyor, istemediği güçler gelişiyor.**
- ✓ **Halkla hiçbir ilgileri kalmayan partiler, “en iyi Avrupacı benim” yarışında.**
- ✓ **Ecevit’in Hadep ve AKP’yi hedef göstermesi rejimin faşist niteliğinin itirafıdır.**
- ✓ **Ecevit’e tepki gösterenler neden tepki gösteriyor; savunduğunuz AB, aynısını Avusturya’da yapmadı mı?**
- ✓ **“Yeni Oluşum”un tek umudu, halka ‘umut’ olarak sundukları IMF’ci Derviş. Derviş’e kapılarını kapatan hiçbir düzen partisi yoktur; tümü en iyi IMF’ci biziz yarışında.**
- ✓ **Kitlelere sunacak hiçbir alternatif çıkaramayan bu düzenin krizine seçimler de çare olamaz.**

Emperyalizmin adım adım, medya desteği ile birlikte hazırladığı hükümet operasyonu ve sonrası gelişmelerin, gözle görünür hale getirdiği kriz yeni gelişmelerle, karşılıklı hamlelerle sürüyor. Burjuva siyaset sahnesi tam bir sirk panayırına dönmüş durumda. Partilerin çoğu ne yaptığını ve yapacağını bilemez durumda, seçim tarihi üzerinden ince hesaplar yapılırken, partilerin bir gün önce yaptığı açıklamalar, ertesi günü başka bir açıklamayla boşa çıkıyor. Siyasette kimin ne dediği, ne istediği tam bir karmaşaya dönüştürülerek halk aldatılmak isteniyor.

Ne yaptığını bilen sadece emperyalistler ve onların işbirlikçileri var.

Amerika ve Avrupa’nın ekonomik kurumu IMF, “yeter ki program sürsün” açıklamaları yapıyor. IMF’ciler, hiçbir partinin bu aşamadan sonra, bu kadar borç-kredi almışken IMF programlarına karşı çıkamaya çağını vurguluyor.

Düzen partilerinin ise zaten ne IMF programının uygulamama gibi bir programları var, ne de böyle bir güçleri. Tam tersine hepsi IMF’ci, hepsi emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden icazetle politika yapıyor.

Amerika, Irak operasyonu hazırlıklarında genelkurmayı satın almanın rahatlığında, Avrupa, kimi itirazlara rağmen, bütün partileri “en iyi Avrupacı biziz” yarışına sokmuş olmanın keyfini yaşıyor. Efendiler uşaklarını istediği gibi yönlendiriyor. Yönlendiremedikleri tek

güç ise yine halk.

İşbirlikçi tekkelci burjuvazi kim iktidar olursa olsun, hangi parti hükümeti kurarsa kursun, programını yaşama geçirmenin muhtemel engellerine karşı önlemlerini şimdiden alıyor. Oligarşinin Doğan Medya aracılığıyla Ertuğrul Özkök gibilerinin kaleminden AKP’ye Tayyip Erdoğan’a “sahiplenmesi” ve buna paralel olarak istediği noktaya çekme operasyonunu sürdürmesi bunun sonucudur. Anketlerde başlarda çıkan AKP’nin muhtemel iktidarında burjuvazi çıkarlarını garantilemeye çalışıyor. Bir yandan AKP’nin önünü kesemeyen 28 Şubatçı genelkurmaya, “bir adım sen at” derken, öte yandan Tayyip’e, “sen de kendini ispatlamak için daha fazla adım at” diyor burjuvazi.

Oligarşi hiç merak etmesin; AKP de bu düzen has partilerinden biridir. Bugün aykırılıkları olsa da yarın kendini ispatlamak için çok daha katliamcı, çok daha IMF’ci olmasına kimse şaşır-mamalıdır.

Ecevit’in, “AKP’nin birinci parti olması HADEP’in barajı aşması halinde Türkiye çok ciddi rejim sorunlarıyla karşılaşabilir” açıklaması, rejimin faşist niteliğinin açık itirafıdır. Faşist rejime şu veya bu şekilde muhalefet edenlerin yasal zeminlerde de olsa mücadele edemeyeceklerinin başbakanın ağzından itirafıdır. Bırakın devrimcileri bu düzende hiçbir muhalif gücün düşüncesini açıklamasına, örgütlenmesine izin verilmeyeceğinin açık ilanıdır. Onyıllardır devrimcileri kat-

leden bu kafa yapısıdır, Konuşan Ecevit değildir rejimin kendisidir. Genelkurmay'ından MGK'sına, bürokrasisine kadar devlettir. Ecevit faşist devletin en sadık adamı olduğunu katliamlarda, soygunda yeterince ispatlamıştır.

Ecevit'in açıklamalarına AKP, "yükselişimizi durduramaz, kendi partisine baksın" diye tepki gösterirken, HADEP genel başkan yardımcısı Mahmut Şakar, "esefle kınıyoruz. Bizim parlamentoya girişimiz ülkemizin büyük kazancı olacaktır. Bizi sistemin dışına itmek kimseye bir şey kazandırmaz." dedi.

Düzen farklı nedenlerle, her iki partiyi de bu haliyle kabul etmeyeceğini açıklıyor. Bu bilinmeyen bir şey değildir, ama bunun çözümü de düzene daha fazla yakınlaşmak değildir.

Avrupalılar, Hadep ve AKP ile ilgili açıklamalara tepki gösteriyor. "Demokrasi"den, "örgütlenme özgürlüğünden", "partilerin yasallığından" dem vuruyor. Neden tepki gösteriyorlar? Savundukları AB aynısını Avusturya'da Haider'e yapmadı mı? Haider de "yasadışı" değildi, ama tekelci burjuvazinin bu aşamada ihtiyaçlarına karşılık verecek durumda değildi. Yarın durum değişir, faşist iktidarlara görev düşer, o zaman Haider aynı güçler tarafından "demokrasi" adına iktidara da taşınır. Avrupa, çıkarların öteki adıdır. Çıkarlar, tekellerin çıkarlarıdır. Avrupa sadece kendi ülkelerinde değil, sömürgelerde de gerektiğinde sözde savunduğu "demokrasiyi" "insan haklarını" bir yana bırakmakta binlerce örnekler vermiştir. Ecevit'in AKP'yi rejim için tehlikeli ilan etmesiyle, Erbakan ile ilgili AİHM kararı aynı amaca dönük değil mi? "Demok-

rasi" dedikleri bundan ibarettir; herkes partisini kursun, ama mutlak iktidar burjuvazinin elinde olsun.

"Yeni Türkiye", burjuvazinin iktidarı elinde tutmak için kitlelere "yeni" diye lanse ettiği bir parti olarak kuruldu. "Yeni"likleri sadece amblemleriydi, onun da çalıntı olduğu ortaya çıktı. Tek umutları ise, Derviş'in bir an önce partiye katılması. Ama yanılıyorlar. Halkın gözündeki Derviş ile, burjuvazinin gözündeki Derviş çok farklı şeyler ifade ediyor. Düzen partileri de burjuvaziye dayansalar da kaçınılmaz olarak halkın oyuna muhtaçtırlar.

Düzen partileri, "önce seçim kararı mı alalım, yoksa AB yasalarını mı çıkaralım" noktasında Avrupacılık bayrağını birbirine kaptırmamaya çalışırken, burjuva politikasının bütün ayak oyunları, manevraları sahneleniyor. "Milliyetçi" havalarındaki MHP dahil olmak üzere, seçimde Avrupacılık bayrağı ellerinde kitlelere gitmenin hesaplarını yapıyorlar. Öyle ya, yoğun yalan ve demagoji kampanyaları ile halka "kurtuluş Avrupa'da" düşüncesini empoze ettiklerini düşünüyorlar.

Yalan dünyasının gümbürtüyle çöküşü, Anadolu topraklarında çok güçlü olan bağımsızlık damarının daha da güçlenmesini ortaya çıkaracaktır. Adına "bağımsız Türkiye" sıfatı koyarak parti kuranlar değil, devrimciler temsil ediyor bu damarı.

Başta Avrupalı partiler olmak üzere çoğu, Kemal Derviş'i partisine katarak Avrupacılıklarını, Amerikancılıklarını ispatlama yarışında.

Kim bu Derviş? Adı, IMF adıyla bütünleşmiş, Dünya Bankası'nın atadığı Kemal Derviş'e

nasıl kapar, nasıl IMF'ci olduğunu ispatlarız uğraşındalar. Derviş'i burjuva partilerinin badem gözlüsü yapan özelliği ne? Hiç bir düzen partisi "Derviş bizim partimizde olamaz" diyemiyor!.. Ve bu IMF memuru, halka kurtarıcı olarak sunulmaya devam ediliyor.

Derviş'e "gel" çağrısı yapanların durumu açık; onlar alenen sömürgecilik savunucularıdır. "Gel" demeyenler de Derviş'e tek kelime bir şey söyleyemiyorlar. Çünkü onların da "milliyetçilikleri", "ulusalcılıkları" sahte.

Böyle olduğu gibi aynı zamanda bütün partilerin halktan nasıl kopuk oldukları da açık. Halkımızın IMF'ye tepkisi çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bir gerçek, buna rağmen Derviş'e muhtaçlıkları, IMF'ye olan muhtaçlıklarıdır.

Derviş'e sahip çıkanlara, bize gel diyenlere bakın, tümü en keskin Avrupalı partilerdir. Avrupacılık, Amerikancılıktan ayrılamaz. Demokratlıkları, insan hakları demagogileri sömürü, soygun talanla paralel sürer.

Kriz sürüyor. Seçim krizin geçici çözümü olarak gündeme getirilmiş durumda, ancak bu ülke onlarca seçim gördü. Yüzlerce parti gelip geçti sandıktan. Hiçbir seçim, hiçbir parti düzen için çare olamadı. Oligarşinin kitlelere sunacağı ciddi bir alternatifi, partisi halen yoktur. Oligarşi bir şekilde sorununu çözmek zorundadır, bu nedenle birleştirme-bölme operasyonlarının sürmesi olasıdır.

Buna rağmen, 49 partisile, demokrasi maskesiyle düzenin halkın ihtiyaçlarına cevap vermesi mümkündür değildir. Geçerli olan siyasi, ekonomik krizlerin sürekliliğidir.

Paşabahçe ŞİŞECAM Kapatıldı

Paşabahçe Direnişte

Türkiye'nin ilk cam fabrikalarından Beykoz Şişecam Fabrikası "zarar ediyor" gerekçesiyle kapatıldı. Bu gerekçe neredeyse tüm özelleştirilen-satılan-kapatılan fabrikalar için ileri sürüldü. Onlarca kez, rakamlarla, belgelerle bu gerekçenin ya yalan olduğu, ya da özelleştirmeleri, kapatmaları haklı göstermek için bu kurumlara bile zarar ettirildiği kanıtlandı.

İşçileri aptal yerine koyan Şişecam patronu, önce fırınları soğumaya bırakarak işçileri 15 gün izne çıkarma, 15 günün sonunda işçilerin durumunu görüşme manevrasına başvurdu. Oysa Şişecam işçileri, Paşabahçe'nin fırınlarının soğutulduğu koşullarda, artık bir daha üretim olmayacağını biliyordu. O durumda artık görüşülecek hiç bir şey kalmayacaktı. Şişecam patronu, fırınların soğutulmasını engelleyecek işçilerin tazminatsız işten çıkarılacağını tehdidini savurmaktan da geri durmamıştı.

Kapatma kararı üzerine Şişecam işçileri, aynı gün, 22 Temmuz'da fabrikayı terketmeyerek direnişe başladılar. Direniş geleneğine sahip işçi aileleri ve esnaflar da aynı gün direniş yerine geldiler.

23 Temmuz'da İstanbul valisi ve polis şefi devreye girerek direnişi kırmaya çalıştılar. Olmadı. Direniş, başta Beykoz halkı olmak üzere çeşitli kesimlerin desteği ni almaya başlamıştı.

Direniş kuşatma altında

Korktular. Daha ilk günden korkuttu oligarşiyi Paşabahçe direnişi. Aslında Paşabahçe'nin sadece bugününden değil, tarihinden korkuyorlardı.

24 Temmuz'da polis barikatları kuruldu direniş alanının etrafına. Polis helikopterleri havada uçuyor, fabrikaya giriş çıkışlar yasaklanıyordu. Ziyarete gelenler tartaklanıyor, desteğin önü kesilmeye çalışılıyordu.

Paşabahçe, mücadele geleneğine sahipti, direniş geleneğine sahipti. Paşabahçe, kendi mücadele tarihinde direnip kazanmanın kendine güvenine sahipti. Ama, daha da önemlisi, ciddi, kararlı, etkili bir direnişin, aynı kaderle karşı karşıya olan yüzbinlerce işçi için bir **atesleyici** olması korkutuyordu oligarşiyi.

Paşabahçe direnişi, uzun süredir hiç bir direnişin yaratmadığı bir coşkuyu yarattı daha ilk günden. Denilebilir ki, özelleştirilecek, kapatılacak fabrikaların işçileri, işten atılmış işçiler, büyük bir umutla gözlerini Paşabahçe'ye diktiler.

Oligarşi, bu direnişin bir "kıvılcım" olmaması için baştan tüm güçlerini devreye soktu. polis kuşatması altında yoldan yaya geçişini engellediler. Yoldan gelip geçen araçların korna çalarak direnişi desteklemesini engellemek için trafik polisleri bile devreye sokularak korna çalanlara trafik cezası yazılmaya başlandı.

İşçiler Haykırıyor:

“İki sene sıfır zam, Nankör Şişecam”

İşçilerin direnişte attığı sloganlardan biri buydu. Ve sadece bu slogan, işçilere, tüm halka bir gerçeği anlatmaya yetiyordu.

Paşabahçe işçileri “fabrikanın kötü durumda olduğu” gerekçesiyle iki yıldır “sıfır zam”la çalışıyorlardı. Sendikanın marifetiyle böyle bir “fedakarlık”ta bulunmak durumunda bırakılmışlardı. Sarı sendikacılık, direnmek yerine “fedakarlık” adına, iki yıl sıfır zamlarla çalışmayı kabul ederek, daha baştan işbirliğini kabul etmişti.

Ama evet, sloganda da söylendiği gibi **patronlar nankördür**. Onların kitabında vefa aramak boşunadır, onları hiç tanımamaktır.

Halktan durmadan fedakarlık isteyen iktidarların, işçiden fedakarlık isteyen Bayram Meral’lerin, bu fedakarlık karşısında halka, işçilere vereceği tek şey yine Paşabahçe Şişe Cam patronlarının nankörlüğü olacaktır. “Fedakarlık” isteğine verilecek tek cevap, direniştir. Geç de olsa, Paşabahçe’de olduğu gibi.

İşçiler haykırıyor:

“91 ruhu geri gelecek”

Sloganlarından biri de buydu işçilerin. İlk sloganı attıkları anda, Paşabahçe işçilerinin gözlerinin önüne 1991 yılı geldi. 1991 yılının Paşabahçe işçisinin tarihinde çok özel bir yeri var çünkü.

25 Temmuz 1991; 640 işçinin işten atılmasına işçilerin fabrikayı işgal ederek cevap verdiği Paşabahçe direnişinin başladığı gündü. Mücadelenin nabızı haftalarca Paşabahçe’de atılmıştı o zaman.

Cam işçileri 14 Mayıs’ta greve çıkmış, ancak 38. Günde Kristal-İş’in ihanetine uğramışlardı. Sendikanın kendini mazur göstermek için yaptığı “işçi çıkarmalarını engelledik, söz aldık” açıklamasının da gerçek olmadığı kısa sürede ortaya çıkmış, 640 işçinin çıkışı verilmişti.

Bunun üzerine işgal başladı. Fabrika gece boyunca işgali haber alan işçilerin akınına uğradı. Direnişte **işten atılmayan işçiler de** vardı. Onlar da katılmıştı direnişe ve katılmalarını gayet yalın açıklıyorlardı: “**Biz yarınımıza sahip çıkıyoruz.**” Onların ne kadar doğru davrandıkları işte bugün çok daha çıplak görülüyor.

Direnin 2. gününde aileler akın akın fabrika çevresine dolmaya başladı. Öğle saatlerinde sayıları bini bulmuştu. Polis, **-aynı bugünkü gibi-** ilk günden direnişi kırmak ve göz dağı vermek için harekete geçti. 2-3 otobüs dolu-

Direnen İşçilerle Görüştük: “Fabrikada Üretimi, Yönetimi Devraldık”

*Paşabahçe’de direnen işçilerden 1990’dan beri fabrikada çalışan **Erkut Tekin** ile 24 Temmuz itibarıyla yaptığımız görüşmeden bölümler yayınlıyoruz.*

2 senedir sıfır zam adı altında çalışıyoruz, ücretsiz tatiller yaşadık, erken emeklilikler, 2-3 sene kalan arkadaşlarımızı hiç paraya dışarıya gönderdik. Bunun dışında grev kırıcılığı dahi yaşadık. Fabrikada bir takım sorunlar bitsin diye yaşadık bunları. Fakat **işveren doymuyor**. Aç gözlülüğünü her zaman sürdürüyor burjuvazi. Şu anda da yeni alınmış bir karar, 500 işçiyi işten atılmasını ve var olan işçilere de 15 günlük ücretli izin kullanılması gerektiğini söylemektedir. Fakat bizler şunu iyi biliyoruz ki, ben 14 yıldır camcığım bir fırında 15 gün cam soğutulduğu zaman o fırın bir daha kullanılmaz. Amaç işçiyi 15 gün de olsa buradan uzaklaştırıp bir daha geri almamak. Bir de madde eklemişler, fabrika etrafında bir işçi görürsem işten atarım. Bunlar bizim direncimi-

zi kıracak şeyler değil. Biz şu an **fabrikada işgaldeyiz**. Yönetimi, üretimi kendi denetimimize aldık, işveren bize yakıt hammadde vermemesine rağmen bunları biz kendimiz temin etmeye çalışıyoruz, borç parayla, topladığımız yardımlarla.

Çevre fabrikalardan, sendikalardan destek geliyor, örneğin TEKEL’den, Beykoz Deri Kundura fabrikasından arkadaşlarımız geldi. En önemlisi Beykoz halkı ve bütün esnaflar olmasa da büyük bir çoğunluğu destek vermektedir. Direnişimiz boyunca da bu desteğin artacağını umuyoruz.

Aileler burada kalmaya devam edecekler.

Şu an görüşmeler bize aktarıldığı kadarıyla tıkandı. Biz görüşmelerin tamamen bittiğini söylemiyoruz, ama bizi, 500 kişiyi işten atıp ya da 300 kişiyi işten atıp ikna etmeye çalışacaklarsa biz görüşmek istemiyoruz.

Bizim elbette bir çok yönden yaptırım gücümüz var. Bazı siyasi partiler de geliyor. Tabi seçim kampanyaları da, maskeleri takarak geliyorlar. Sanmasınlar ki bu işçi artık kara cahil. Artık bu iş bitti, bir çok arkadaşımızdan bunu biliyoruz, **lanet olsun hepsine** diyorlar.

Halkıyla, işçisiyle, esnafıyla, demokratik kitle örgütleriyle direnişe geçmek gerek. Bu IMF’nin politikalarıdır, bu Amerika’nın politikalarıdır, bunlara karşı durmak durumundayız.

su çevik kuvvet, 14 otobüse çıkarılmış, ama direniş karışısında geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Dün bugüne yol gösteriyor

1991'deki direnişin 5. gününde Paşabahçe, Çubuklu, Beykoz esnafı yüzde 100'lük bir katılımıla **kepenk kapattı**. Bunları yeniden hatırlatıyoruz. Çünkü o gün yapılanlar, **bugün yapılması gerekenleri de gösteriyor**.

Aileler giderek fabrika çevresinde yerleşik hayata geçtiler. Kurulan çadırlar, yemekler, sohbetler, tartışmalar, türküler halkı direniş etrafında kaynaştırıyor, eğitiyordu. Direniş iç örgütlülüklerini de hızla geliştiriyor, pek çok komite kuruluyordu. Direnişin 10. gününde Devrimci İşçi Hareketi ve Memur Hareketi öncülüğündeki sendikalara bağlı işçiler, memurlar oradaydılar.

Direniş süreci boyunca Devrimci Sol Güçler hemen tüm alanlardaki örgütlenmeleriyle Paşabahçe'deydiler. İYÖ-DER'liler fabrika önündeki yerleşik hayatın bir parçası olmuşlardı. Gece mitingleri, mumlu yürüyüşler direnişi güçlendiren yan eylemler olarak günlerce sürdü.

İşte bu direniş ve dayanışma sonucunda, sermaye tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı. İşçiler yeniden işe alındı. Direnişin sonundaki tablo şöyleydi: Kadını, erkeği, yaşlısı, genciyle tüm Beykoz halkı birbirlerine sarılıyor, fabrika önünde ve gecenin karanlığında sloganlarını haykırıyordu: **"İşte Direniş, İşte Zafer."**

Daha çok Paşabahçe olacak!

Aynı sloganı yeniden duymak mümkündür. Paşabahçe direnişinin başladıktan bir gün sonra, bir muhabir, **tekeldi burjuvazinin büyük patronlarına** "Paşabahçe direnişi hakkında ne düşündüklerini" sordu. Patronlar, TV'lerde de yayınlanan cevaplarında şöyle dediler: **"Tabii kapanacak... daha çok Paşabahçeler kapanacak!"** Pervasızdılar. İşsiz kalacak işçiler, onları hiç ilgilendirmiyordu. Göstermelik bir üzüntü bile göstermediler.

Bu pervasızlık karşısında, işçi sınıfının yapacağı tek şey; 1991'in Paşabahçelerini çoğaltmaktır. Kavga **kıran kırana** sürecektir. Onlar kendi cephelerinden, emekçiler kendi cephesinden Paşabahçeleri çoğaltacaktır.

Belki, polis saldıracak (belki de siz bu satırları okuduğunuzda bu saldırı yapılmış olacak), işbirlikçi sendikalar ihanet edecek, yıllardır örgütsüzleştirilen emekçiler, gereken ölçüde dayanışmayı gösteremeyecekler... Ama ekmek için, adalet için, direnmekten ve bedelleri göze almaktan başka yol olmadığı açıkça görüldüğünde, yeni Paşabahçeler, **direnen ve kazanan Paşabahçeler** yaratmak da mümkündür.

100 bin imza kime ne söylüyor?..

Tüm engellemelere, güçlüklerle rağmen, yüz bini aşkın insana ulaşıldı ve yüzbini aşkın imza toplandı. Kendi ölçülerinde, abartmadan ve küçümsemekten herkesin çıkaracağı sonuçlar olmalı yüzbin imzadan.

İktidar, yüzbin kişinin talebine gözlerini ve kulaklarını kapattı. Yüzbinlerin taleplerine kulağını tıkayan iktidarın niteliğini anlatmaya gerek yok. Gerçekte, 70 milyonun taleplerine kulaklarını tıkıyor çünkü bu iktidar.

Ama biz, yüzbinlerin, milyonların sesini, taleplerini, imzalarıyla, daha ötesinde sloganlarıyla, meydanları saracak adımlarıyla dile getirmeye devam edeceğiz.

Direnişe karşı gösterdikleri sorumsuzluğu, duyarsızlığı, kaçkınılığı gizlemek için kimilerinin durmadan tekrarladığı **"Kimse F tipleriyle ilgilenmiyor"** diyenlere de bir cevaptır yüz bin imza. Çok açık; bir milyon kişiye ulaşıydık, imza sayısı da o kadar olurdu. "Kimse ilgilenmiyor" diyenler, "kendi ilgisizlikleri"ni örtmek için sığınmışlardı bu ilgisizlik bahanesinin ardına. Yüzbin imza, bahaneyi çektirdi önlerinden. Şimdi onlar kendi sorumsuzluklarıyla, kaçkınılıklarıyla çırılçıplak karşıımızdalar.

Teorik birikimleri, örgütlenme, kitle çalışması yapma tecrübeleri, yıllanmış, izninizle söyleyelim kaşarlanmış "DKÖ" yöneticilerinin yüzde biri kadar olmayan TAYAD'lı aileler topladı bu imzaları. Ağızlarını açtıklarında, kitle çalışması, örgütlenme üzerine teoriler döktürenlerin sendikalarında, derneklerinde ise, imza metinleri ilgisizlikten masaların üzerinde kaldı, hatta kayboldu(!)

"Bayrağı biz dışarıdakiler devralıyoruz", "Ölüm orucu dışındaki biçimlerde mücadeleyi yükselteceğiz" diyenler yüzbin imzanın uğurlanışında da, Ankara'da karşılanışında da yoktu. Davet mi edilmediler? Hayır, onlar da davet edilenler içindeydiler. Ama "temsilen" bile katılmadılar. Peki neden? Bunu da bilmiyoruz. Çünkü katılıp katılmayacaklarına, katılmayacaklarsa neden katılmayacaklarına ilişkin bir cevap verme, bir açıklama yapma ihtiyacı da duymamışlardır. Oysa herkesten önce onların katılması gerekmiyor muydu?

Yüzbin imza, oligarşiye karşı da, direnişe dair sorumluluklarını şu veya bu gerekçeyle yerine getirmeyenlere de bir cevaptır. Direnmek de, direnişi sahiplenmekde ciddi bir iştir. Bu ciddiyete sahip olmayanlar, haklar ve özgürlükler mücadelesinde, hiç bir şey başaramazlar.

1984

Neden hücrelere atıldığımızı neden direndiğimizi anlamak; Türkiye gerçeğini anlamaktır

1996

Adalet Bakanlığı resmi verilerine göre 8 bin civarında siyasi tutsak var hapisanelerde. Bunun 2 binden fazlası ise F tiplerinde, hücrelerde.

Oligarşi, binlercemizin hapisanelere atılmasını, katledilmesini, işkenceleri “terör” yaygaraları ile kimseye açıklayamaz. Öyleyse burada sosyolojik bir gerçek vardır. O gerçek, **Türkiye gerçeğidir.**

O gerçeğin içinde; Amerika ve Avrupa emperyalizmine bağımlılık, yoksulluk, zulüm, işkenceler, katliamlar, adaletsizlikler, bir avuç asalağın halka rağmen, halkı kaale almadan ülkemizi yönettiği gerçeği vardır. Bağımsızlığın ve demokrasinin zerresinin olmadığı bir ülke gerçeği vardır.

Binlercemizin hücrelerde olmasının, tutsaklığımızın nedeni işte bu gerçekleri dile getirdiğimiz içindir.

Sadece dile getirmekle yetinmeyip, o gerçeklere karşı, o gerçekleri değiştirmek için bayrak açtığımızdan tutsağız. Bayrağımızda bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yazıyor. 32 yıldır büyük bedeller ödedik, bayrağı hiç yere düşürmeden dalgalandırdık. Şimdi her bir hücrede aynı bayrak aynı görkemle dalgalanıyor. Dalgalandıran, zafere olan inancımızdır, direniş kararlılığımızdır.

2000

2002

direnme savaşı sürüyor 648. gün

Direnişimiz emperyalizme ve faşizme karşı topraklarımızdaki en güçlü sestir.

Devrimci tutsaklara özgürlük istemekle, bağımsızlık ve demokrasi istediği bunun için aynıdır. IMFye karşı çıkmakla F tiplerine karşı çıkmak bunun için birbirinden ayrılmaz. Bu, sadece F tiplerinin mimarının emperyalistler olması, F tiplerinin IMF programlarını uygulayabilmenin önünü açmak için yapılmış olmasından dolayı da değildir, aynı zamanda hücrelerde karşı karşıya olan güçler ve temsil ettikleri açıısından böyledir.

Emperyalistlerin politikasının ve ona karşı direnişin, faşizmin politikalarının ve faşizme karşı demokrasi mücadelesinin en açık haliyle yaşandığı yer, kim ne derse desin bugün F tipleridir.

Bağımlılık ve faşizmde ısrar edenlerle, bağımsızlık ve demokrasi isteyenler F tiplerinde karşı karşıyadır. Bizim F tiplerinde ölümlerimizi izlemek, yokedilmemize -beyhude de olsa- onay vermek, bu nedenle bu ülkenin gerçek bağımsızlıkçı güçlerinin yokolmasını istemektir. Halk için demokrasi kavgasının yokolmasını istemektir. Bağımsızlık, demokrasi isteyenlerin F tiplerinin karşısına tüm güçleriyle çıkması bu nedenle bir tercihin ötesinde savundukları siyasi düşüncelerinin gereğidir.

Biz düşüncelerimiz için ölüyoruz. Düşüncelerimiz Türkiye gerçeğini değiştirecek tek güçtür. Gücümüzü ondan alıyoruz. Bu güçle direniyor, bu güçle ölümü gülererek kucaklıyoruz.

Bizi anlamak, Türkiye gerçeğini ve düşüncelerimizi anlamaktır.

Halkımızın acısını
paylaşıyoruz,
başsağılı diliyoruz...

Siz İt Dalaşına Devam Edin Siz Amerika'ya Uşaklığı Sürdürün Siz Koltuklarınıza Sıkı Sıkıya Sarılın **SEL BİZE, ÖLÜM BİZE**

Rize, Yozgat, Çorum, Tokat, Kars başta olmak üzere kentlerimiz, köylerimiz, kasabalarımız, insanlarımız yine bir "felaket" yaşadı.

20'den fazla insanımız hayatını kaybederken, halkımız depremde olduğu gibi kendi imkanlarıyla kayıplarını bulmaya, cesetlerini, yaralılarını toplamaya, hayvanlarını, evini barkını kurtarmaya çalıştı. Devlet yine yoktu.

Onlarca insanımız sele kapılmışken, bakanlar kurulu da toplantı halindeydi. 17 Ağustos'da Tahkim yasalarını çıkaran ahlaksızlar, bu kez de istanbul'a yeni bir cezaevi yapılmasını, 'Formüla' araba yarışlarının Türkiye'de yapılmasını, seçimlere ne kadar para ayıracaklarını görüştü.

97 trilyon seçimler için ayrıldı, 100 milyar sel-den zarar görenler için. Genelkurmay karargahlarında Amerika'nın savaşına nasıl hizmet edileceği, savaşa karşı tepkilerin nasıl bastırılacağı, MGK toplantılarında hangi baskı-yasak kararlarının alınacağı görüşüldü. Halkımız selin önünden bir parça bir şey kurtarabilir miyim diye çırpınıyordu.

Halk için örgütlenmeyen bir devlet, insana en

küçük bir değer vermeyen düzen için onlarca insanımız ölmüş, evleri barkları, bütün geçim kapıları selle birlikte sürülüp gitmiş ne çıkar, "kader" der çıkarlar, "doğal felaket" der "başsağılı" dileyerek kendi çocuklarını yiyen timsahın gözyaşlarından akıtır unutulur.

Acı bize kalır, ölüm yine bizi vurur.

Ne sel ne deprem, yaşanması önlenemese de, vereceği zararların önlenebilir olduğu kesindir. Ama nasıl bir düzende, hangi devletin yönetiminde, sorun buradadır. Şu sözler bize değil bir bilim adamına ait: "Yüzde doksan, doksanbeş önlenelir bir sel felaketidir bu, kimse kader demesin, yöneticiler, medya biraz bilime kulak versin, bizi dinlesin..."

Bilim adamının feryadı, insana değer vermeyen düzeni kabullenememenin feryatıdır. Feryat yetmez, kahretmekle çözüm gelmez.

Her acı, her felaket öğretmelidir bize; bu düzen insan için, halk için örgütlenmiş bir düzen değildir. Felaketi büyüten işte bu yapıdır. Bu yapı değişmedikçe daha büyük acılar kaçınılmazdır.

İsrail bombaları, “terör demagojisi”ni çökertti; gerçek teröristler açıkta: Filistin çocuklarını katleden terör, Filistin halkının önderlerine karşı seri cinayetler işleyen terör, **CEZASIZ KALMAZ!**

TERÖR MÜ? İŞTE!

Savaş uçaklarından fırlatılan bir tonluk bombalar düştü çelimsiz bedenlerinin üstüne. 50 yıllık işgalci, daha beş aylık olmadan, daha beş yaşına gelmeden yoketti onların bedenini. Yüzyıllık emperyalizmin bombalarıydı gökten yağan. Gökten yağan terördü!

22 Temmuz gecesi Gazze’de bir kaç evin bulunduğu bir alan, İsrail **savaş uçakları** tarafından bombalandı. Saldırı sonucunda, Hamas liderlerinden Salah Şehada ve 11’i bebek çocuk olmak üzere, 18 Filistinli katledildi.

“Savaş” diyorlar buna?

Savaş mı bu?

Halkın üzerine savaş uçaklarından bombalar yağdırmak savaş mı?

Hayır, bu düpedüz katliam.

Bu düpedüz terör.

Korkutmak, sindirmek, yoketmek için terör!

Bombanın “yanlışlıkla” oraya düşmesi gibi bir “mazeretleri” de yok.

Hedef gözeterek yapıldı katliam. Savaş uçaklarından fırlatılan füzeler gecenin yarısında, uykusunda yakaladı Filistinlileri. Bombalar bırakılırken, İsrail savaş uçaklarındaki yüksek teknoloji ürünü kameralar, bombaların düşeceği bölgede halkın olduğunu da tesbit ettiler.

**“TERÖRİST Mİ ARIYORSUNUZ,
ŞARON’A, BUSH’A BAKINI!”**

Mülteci kamplarına hapsedilmiş, İsrail tanklarının canla-

rı istedikçe girdikleri, canları istedikçe katliam yaptıkları, onbinlerce insanı tutukladıkları **bir yerde yaşıyorsunuz;**

Yanıbaşınızdaki devletlerin, uluslararası kurumların bu vahşeti seyrettiği **bir dünyada yaşıyorsunuz;**

Bu katliamı gerçekleştirenlere karşı silaha başvurmadan, bedeninizi bomba yapmaktan başka ne yapacaksınız?

Artık Filistinliler “terör” sözünü duymak istemiyorlar. Feda eylemlerinden sonraki ikiye bölünmüş, aşağılık ve alçakça kınamaları duymak istemiyorlar. Duymak istemiyoruz.

Bu derginin sayfalarında defalarca yazdık: Bir kez daha tekrarlıyoruz:

“TERÖR”DEN Mİ SÖZEDİYORSUNUZ? ABD’NİN, İSRİL’İN, TÜRKİYE OLİGARŞISI GİBİ FAŞİSTİ DİKTATÖRLÜKLERİN KATİLAMLARINA BAKINI!

“TERÖRİST Mİ ARIYORSUNUZ?

ŞARON’A, BUSH’A, ECEVİT GİBİ, SAMİ TÜRK GİBİ, İŞ-BİRLİKÇİ OLİGARŞİLERİN KATİLAMCILARINA BAKINI!”

Hemen yanıbaşınıza, 22 Temmuz’da Filistin’de katledilen bebeklerin resimlerini koyup, tekrar bakın, bir daha bakın. Yanınıza 19-22 Aralık’ta diri diri yakılanların morglarında çekilmiş resimlerini koyup tekrar bakın. Afganistan’da mezara dönüştürülen kerpiç evleri hatırlayıp, tekrar bakın.

Hala, terör ne, terörist kim, göremiyorsanız, siz hiç bir şeyi göremeyecek, hiç bir şeyi anlayamayacaksınız demektir.

Siz, sözlerinize, varlığınıza, politikalarınıza, Şaron’ların yanında olacaksınız demektir.

**TERÖRÜN AĞABABALARI,
KINAMAYIN, ALKIŞLAYIN!**

Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, Arap Devletleri, ve ABD, saldırıyı “kınadılar”.

Kınamayın. Alkışlayın!

Nasıl olsa, onlar için ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Onlar kinayacak, Şaron katliama devam edecek. Dünya kamuoyuna göstermedikleri yüzlerinde, çok iyi biliyoruz ki Şaron’un sırtını sıvazlıyorlar.

Tüm uluslararası kurumların maskesi düşmüştür. Avrupa'nın, BM'nin maskesi düşmüştür. Onlara bakınca, 22 Temmuz'da binlerce tonluk bombalar altında katledilen iki aylık bebeği göreceğiz artık hep.

"FİLİSTİN HALKININ DA TERÖR YASALARI OLACAK"

22 Temmuz'daki katliam üzerine Cephe tarafından ya-

pılan açıklama bu sözlerle başlıyordu. 261 No'lu açıklama şöyle devam ediyor:

"... Ezilen halkların suçu ne? Halklar masumdur. Amerikan imparatorluğuna direnmek, hiç bir biçimde suç, terör olarak ilan edilemez.

İlan edenler teröristtir.

Halkları, kadın kız erkek, yaşlı genç, çocuk bebek demeden katledenler teröristtir.

"Teröre karşı savaş" mı? Evet! Halklar kendilerini katleden teröristlere karşı savaşacaklar.

Gerçek teröristler, halklara karşı böyle bir adaletsizliği, katliamcılığı yapan ve dayatanlardır!

Halkların da onlara karşı "terör yasaları" yapması ve uygulaması doğal ve meşrudur."

Dünya seyrediyor. Ortadoğu devletleri seyrediyor. Tepkileri, kendi halklarına yönelik bir manevradan ibarettir. Hiç bir yaptırım ve etki gücü yoktur, olmayacaktır. Filistin mücadelesi, yeniden uzun vadeli bir rotaya girmiştir. Ama Filistin halkının soluğu bu direnişe de yetecektir. İsrail'in bombaları, emperyalizmin bombaları halkları teslim alamayacak. Savaş sürecektir. Emperyalist terör yokedilene kadar!

"Küreselleşme Karşıtları"na Çağrı EMPERYALİZM TECRİTİ GLOBALLEŞTİRİYOR TECRİTE HAYIR DİYELİM

Cephe Uluslararası İlişkiler Komitesi yayınladığı bir bildiriyle, dünyanın dört bir yanındaki küreselleşme karşıtlarına tecrit-izolasyona karşı mücadele çağrısı yaptı, bu mücadelenin emperyalizme karşı mücadele ile direk ilişkili olduğunu vurguladı. Tecrit hücrelerinin ABD ve Avrupa tarafından yaratıldığını ve sömürgelere ihraç edildiği belirtilen çağrıda, amacın emperyalizme muhalif düşüncüyü, hareketleri yoketmek olduğu söylendi.

Emperyalistlerin gelişen kapitalizm karşıtı hareketi yoketmek için de aynı yöntemlere başvurmadan çekinmeyeceği, daha şimdiden Avrupa sağ partilerinin daha çok hücre istekleriyle bunu açıkça ilan ettikleri vurgulanan açıklamada, "İZOLASYON İŞKENCESİNE KARŞI ÇIKMAK emperyalist kapitalistlerin insanlık dışı düzenlerine karşı çıkmaktır."

denildi.

F tipi Hapishaneler hakkında özetle bilgi verilen açıklamada, daha öncesinde de Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde tecrite karşı direnişler yaşandığı, bugün ise emperyalistlerin tecrit politikasına karşı en etkili mücadelenin Türkiye'de verildiği dile getirildi ve şu çağrı yapıldı:

"Onlara sahip çıkmak, tecrite karşı çıkmaktır;

Onlara sahip çıkmak, emperyalist kapitalistlerin düzenine karşı çıkmaktır.

TECRİTE HAYIR sloganını günlük mücadelemizin bir parçası haline getirelim.

TECRİTE KARŞI MÜCADELEYİ, anti globalist mücadelenin bir sloganı haline getirelim."

Carlo Giuliani Anıldı

Geçen yıl İtalya'nın Cenova kentinde 19-21 Temmuz tarihleri arasında yapılan G8 zirvesini protesto gösterilerinde dünya halklarının şehidi olan Carlo Giuliani, dünyanın dört bir yanından toplanan 70 bin kişinin düzenlediği bir yürüyüşle anıldı. Carlo'nun katledildiği yere çiçekler bırakan kitle, kızıl bayrakları dalgalandırarak görkemli bir yürüyüşle Carlo'yu unutmadığını gösterdi

HİZAYA GETİR, YEDEKTE TUT!

Geçtiğimiz hafta Doğan Medya'nın üç yazarı aynı anda Tayyip Erdoğan'a sahip çıkan yazılar yazdı. Durup dururken olmadığı kesin. Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök ile Milliyet yazarları Güneri Cıvaoğlu ve Hasan Cemal'in bu yazıları demokratlıklarından yazmadıkları da aşikar.

Önce, özetle ne dediklerine bakalım;

"Eski RP'ye oy veren kesimin radikal kanadı, SP'de kalmış. Daha liberal olan kesimi ise AKP'ye geçmiş. En önemli fark burada.... Yani bu hareket iktidara geldiği takdirde, "İslamcı radikal çekirdeğe", "Milli Görüş'e" diyet borcu ödeme gereği duymayacak..." (Ertuğul Özkök)

"Seçim araştırmalarında Erdoğan'ın AKP'si birinci parti gözüktüğü için mi piyasalar bir ölçüde rahatladı?" (Hasan Cemal)

"Erdoğan'ın.. hukuk zorlamalarıyla önünün kesilmek istenmesi yanlışır.... Erdoğan ile uğraşmak yerine, AKP'nin seçeneğini oluşturacak büyük ve güven verici kucaklaşmaya direnmek neden?" (Güneri Cıvaoğlu)

TERCİHİNİ PARLAT, ÖNLEYEMEDİĞİNİ CEPTE TUT

Doğan Medya, TÜSİAD'dan, emperyalizmden bağımsız hareket etmez. Tayyip'in AKP'si ile ilgili yazılanlar da böyledir.

Doğan Medya'nın, TÜSİAD'ın tercihinin AKP'li bir iktidar olmadığı açık, daha dün kadar kaset savaşlarıyla, çarşaf çarşafa yazılan haberlerle Genelkurmay paralelinde AKP'ye vuruşlar yapan da Do-

ğan Medya'dır.

Buna rağmen ciddi anlamda geriletemediği, en azından anket değerlendirmelerinden ortaya çıkıyor. Bu durumda sermaye AKP'li seçeneği de değerlendirmek zorunda kalmıştır. TÜSİAD'ın Genelkurmay'a sunduğu raporda da bu nokta ön plana çıkmaktadır. Yani bir anlamda AKP, Genelkurmay'a kabul ettirmek istenmekte, kabul edilebilir hale getirmek için de bir yandan AKP'yi sahip çıkıyor havalarıyla yönlendirme, hizaya getirme operasyonu sürmektedir. Doğan Medya AKP'ye özünde 29 Şubat çizgisinde yol ve yön gösteriyor; seni kabul etmemiz için bu çizgiye gelmelisin diyor. Bu arada, patronlar ne olur ne olmaz diye, her iktidara yakın olma politikasını sürdürüyorlar böylece.

Patronlar bir yandan kendi tercihlerini parlatma, halka kabul ettirme propagandalarını sürdürüyor, öte yandan iktidara en yakın olanı da yedeğinde böylece tutuyor.

HALKI YÖNLENDİREMİYORLAR

AKP siyasi, ekonomik politikalarıyla ötekilerden çok mu farklıdır? Değildir ve olmadığı daha da netleşecektir. Onu "farklı" kılan düzenin istemediği, en azından bu haliyle kabul etmediği, yoketmek, geriletmek istedikleri arasında olmasıdır. Buna rağmen edemiyor, her şeye rağmen oligarşi kitleleri istediği gibi yönlendiremiyor.

AKP'nin siyasi çizgisinden bağımsız olarak; düzen kimi istemiyorsa, kimi yoketmek istiyorsa, kim bu düzene muhalif görünüyorsa halk kitleleri ona yöneliyor. Oligarşinin istemedikleri güçler bir biçimde geliyor.

KATLİAM ALKIŞÇISI AVRUPACILAR

"Demokrasi, insan hakları" diyen, "Kopenhag Kriterlerini" dilinden düşürmeyen en Avrupalıları aynı zamanda en pervasız katliam alkışçısıdır. Avrupalıların sözcülüğünü yapan **Doğan Medya**'ya bakın. Doğan Medya'nın gazetelerinin, TV'lerinin arşivlerine dönüp bakın; alkışlamadıkları tek bir katliam, "bravo" demedikleri bir tek infaz operasyonu, ödüllendirmedikleri bir tek katil, işkenceci var mıdır? Yoktur.

Susurlukçuları pazarlamaya, aklamaya çalışan, onlara yeniden ihtiyacımız olacak diyen Doğan Medya değil miydi? Nasıl bir kampanya yürüttükleri, generallere yaptırılan açıklamalar henüz tarih olmadı, dün yaşandı. Bunlar mı demokrasiyi, insan haklarını getirecek bu ülkeye?

Aslında bu konuda da Avrupa ile özünde çelişki içinde değiller. 19 Aralık'ı onaylayan, Susurluk hakkında Türkiye'ye tek kelime söz etmeyen Avrupa değil mi?

Oligarşi önüne geçemediği bu gerçeğin karşısında çaresiz izlemiyor, sınıf bilinciyle, iktidarını kaybetme düşüncesiyle hareket ediyor ve aykırı olanı hizaya getirme, düzene çekme, yakınında tutma tavrını geliştiriyor. Aynı şey HADEP için de geçerlidir. Milliyet'ten Taha Akyol'un yönlendirmeleri biliniyor.

“BU PARTİLERLE BU SORUNLAR ÇÖZÜLMEZ”

Son günlerde bütün partiler, gazetecilerin siyasi değerlendirmelerine konu olan Türkiye Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Vakfı'nın 2002 yılı anketini her parti istediği gibi okuyor, istediği sonucu çıkarıyor.

Anketlerin amaçları bilinmesine rağmen, her anketin saklamadığı, eğilip bükülmeyen gerçekler de var. İşte bu anketten bir kaç noktayla buna bakmak, siyasi partilerin durumunu, halkın gündemini, oligarşinin kitleleri istediği gibi neden yönlendiremediğini görmek için yeterlidir.

Halk, en büyük sorunu şu bu partinin durumu, oligarşinin ihtiyaçları, AB olarak değil, enflasyon, pahalılık ve işsizlik olarak görüyor.

Halk mevcut partilerden ve siyasetten uzaklaşmış durumda, güvenmiyor. Bunu da “kendinize yakın hissettiğiniz parti” sorusuna verdiği cevapla gösteriyor; üçte birlik bir kesim hiçbir partiyi kendine yakın görmezken, kendini “parti yandaşı” diye ifade edenler 1996'dan bu yana yüzde 78'den yüzde 65'e düşmüş.

Ankette “hangi parti sorunları çözer” sorusuna “hiçbir partinin sorunları çözemeyeceği” cevabı verenlerin oranı 1998'de % 40,1 iken, 2002'de % 46,7'ye çıkmış. Halkın % 47'si “**bu partilerle bu sorunlar çözülmez**” diyor ki, bu yukarıda verilen “hiçbir partiye yakın değilim” cevabından da yüksek. Yani bir partinin taraftarı olduğu halde kendi partisi dahil hiçbir partinin çözüm olmadığıni düşünenler de yüzde 20'lik bir kesimi oluşturuyor.

Bu sonuçlardan “*halk yeni parti, yeni lider istiyor*” diyerek, işbirlikçilerden, mevcut partilerin artığından “alın size parti, alın size Amerikancı Avrupalı lider” demek gerçeği değiştirmiyor. Çünkü ifade edilen, düzene duyulan güvensizliktir, burjuva siyasetinin bu sorunları çözemeyeceğidir.

Halk burjuva politikalarına-partilerine güvenmiyor, çözümün nerede olduğunu, nasıl olacağını ise Doğan Medya kampanyaları, Genelkurmay operasyonları gösteremez. Halk kendi çözümünün yolunu mutlaka bulup ortaya çıkaracaktır.

GENELKURMAY VİZELİ AVRUPACILAR

TÜSİAD, partilerin durumu, mevcut siyasi tablo ile ilgili olarak hazırladığı bir **raporu Genelkurmay'a sundu**.

Avrupalılara bakın, Genelkurmay'dan vize almadan tek bir adım atamıyorlar. İktidar gücünü Genelkurmay'ın elinden almak için hamle yapma gücü ve cesaretleri olmayanlar Genelkurmay'a rağmen katliamlara, işkencelere, infazlara nasıl karşı çıkacaklar? O meşhur “kopenhag kriterlerini” nasıl savunacaklar? Türkiye'ye demokrasiyi bunlar mı getirecek? Düşünün bunlar bütün Avrupalıların fiili, ideolojik

öncüsü, yönlendiricisi durumunda.

Ordu iktidar gücünü öyle bir eline geçirmiş ki, görünürde AB konusunda karşısında yeralan TÜSİAD da gidip ona rapor sunuyor, icazet istiyor.

Elbette istemek zorunda, hem bu Türkiye'de asıl iktidarın genelkurmay olmasından hem de bu ordunun onyıllardır TÜSİAD'da temsil edilen işbirlikçi tekellerin düzeni sürsün diye her türlü katliamı yapmış olmasından dolayı istemek zorunda. Katliamcı Genelkurmay'a hem muhtaçlar, hem de onun iktidarı önünde şu anki dengeler itibarıyla eğilmek durumundalar.

“Dursun Karataş Atina’da” Haberleri ve Doğan Medya’nın Haberciliği

Belgesiz, Bilgisiz CIA Gazeteciliği

21 Temmuz’dan başlayarak günlerce TV ve gazetelerde, **“Dursun Karataş Atina’da... 17 Kasım-DHKP-C bağlantısı”** başlıklı ve içerikli haberler yayınlanıp durdu.

Haberlerin hiçbirinin gerçeğe uzaktan yakından alakasının olmadığını Cephe açıkladı. Ancak haberlerin ve-rilişinde değme senaristlere taş çıkartacak asparag-slar, senaryolar basın açısından da incelenmeye de-ğerdur. Başta basın kuruluşları olmak üzere bu habercilik tarzını incelemeliler.

Elde haberlere kaynak-lık edebilecek, günlerce manşetlere taşınabilecek cid-di hiçbir şey olmamasına rağ-men *“falanca Yunan gazetesi-nin yazarı dedi ki...”* diye başla-yan yorumlarla Doğan Medya başta olmak üzere, medya Türki-ye’de bir habercilik örneği verdi. **Bunun adı CIA gazeteciliğidir.**

CIA ve MİT Gazetecileri

Yunanistan’da TO VİMA isimli bir gazetesinin devletle yakın ilişkiler içinde olduğu Yunanlılarca bilinen bir yazarı bir haber yazar. Haberde *“17 Kasım örgütü-nün DHKP-C ile ilişki içinde olduğu, DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş’ın Yunanis-tan’da olduğu...”* ve daha bir dizi senaryo sıralanmak-tadır. Kaynak, kanıt, belge, bilgi hiçbir şey yoktur. Olan, sadece yazarın *“inancısıdır”*. **“benim inancım gö-re...”** deyip sıralamaktadır.

Ama *“inanca göre habercilik”* orada kalmaz. ABD basınının uydurmalarını manşetlerine taşımaya alışkın olan Doğan Medya hemen üzerine atladı ve kendisinden de yeni *“inançlar”* katarak manşetlere taşıdı yalanları. Oysa aynı haber öteki Yunan basını tarafından hiç cid-diye alınmamış, yazarın kimliği bilindiğinden kuşkuyla bakılmıştı.

Peki kim yazdırmıştı Yunan gazetesine bu haberi? Bunu özellikle bu dönemde tahmin etmek hiç güç de-ğildir. ABD’nin Yunanistan’ı *“DHKP-C’yi yasakla”* diye sıkıştırdığı, bu konuda girişimlerde bulunduğu bilinmek-tedir. *“Terör”* demagojisini sürdürme ihtiyacını ise büt-tün dünya biliyor. Aynı ihtiyaç, oligarşi için de sözkonu-

sudur. Haberin orijini CIA’dan, MİT’den başkası değildir elbette. Benzer bir haber Türkiye basınına yazdırılsa inandırıcı olmayacaktır, onlar da bu yolu denemiş, önce bir pazar gazetesine yazdırma yolu seçmişlerdir. 17 ka-sım operasyonu *“fırsat”* yaratmıştır.

Yalan Mizaha

Dönüşüyor

Önce To Vima gazetesi, sonra Doğan Medya, *“ha-ber”*in suyunu çıkarıp tam bir mizaha dönüştürdüler. Ortada hiçbir somut bilgi yokken, amaç şaibe yarat-mak... gizli servislerle, ne yaptığı belirsiz örgütler-le bağlantı kurmak, ya-kalandı yakalanıyor kuşkusu yaratmak olunca yalanlar miza-ha dönüştü, MİT, polis kaynaklı uy-durmaların ardı arkası kesilmedi günlerce. Bir bakıyorusu-nuz *“Karataş Atina’da...”* ertesi günü bakıyor-sunuz *“bir gün önce ayrıldı...”*

Yaptığı bütün eylemleri üstlenmekle bilinen bir ör-gütlenme için inandırıcılığı sıfır olsa da, 1994’de diplo-mat Haluk Sipahioğlu’nun öldürülmesine karıştırmadan olur mu, onu da yaptılar; DHKP-C öldürmüş, 17 Kasım yardım etmişti senaryoya göre.

Klasik *“çok şey bilen MİT-polis”* senaryoları da haberlerin arasına sıkıştırılıyor elbette. Örneğin *“şu isimli pasaportları taşıyor...”* diye isimleri verilen pasa-portlara bakıyorsunuz; İsmail Baran isimli kimlik DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş’ın tam 22 yıl önce, 1980 yılında tutsak düştüğünde üzerindeki kimlik ve 11 yıl süren Devrimci Sol dava dosyalarının tü-münde bulmak mümkün. Mehmet Bilgiç isminin ise 1993’de Fransa’da tutsak edildiğinde üzerinde bulunan kimliktaki isim olduğu sır değildir sanırız. Yani bu bil-gilere ulaşmak için çok özel yeteneklere, büyük hafiyeliklere gerek olmasa da, *“Dayı kod adını kullanıyor”* denilerek kendilerini komik durumu düşürüyor olsalar

da, “çok şey biliyor görünmek” inandırıcılık için önemli. Yunanistan resmi makamları iddiaların aslı yok demiş, açıklamalar yapmış önemli mi; bir kere Doğan Medya karar vermiş, gündemde tutacak, MİT-Polis 17 Kasım gibi bir örgütü bir halk hareketi ile ay-nı gösterecek ya; asparagas durmuyor.

Hürriyet 22 Temmuz’da manşetten veriyor haberi, bakıyor kimse inanmamış, ertesi günü uyarıyor; “Ankara ilgisiz”. Bir sonraki gün uyarısının yerine ulaşmış ulaşmadığını anlamak için yeniden manşetlere taşıyor; “Atina’yı sar-san Karataş iddiası”. İçeriğinde ne var? Koca bir hiç.

Doğan Medya hızını alamıyor, madem hükümet kendi derdinde bari CIA’yı devreye sokayım diye hemen Washington muhabirini devreye sokuyor, “Amerika da Karataş için harekete geçti... ABD’ye götürüp yargılayacak...”

Sonunda Dışişleri Bakanlığını harekete geçirmeyi başarıyor Doğan Medya! Bakanlık Atina’ya “nota” veriyor; “Karataş sizde ise verin!”

Bu arada yaşananlardan, Amerika’nın ve oligarşinin “teröre karşı savaşı”nın ne anlama geldiğinden ders çıkarmayan, fırsattan devlete yararlanmaya çalışan islamcı basın da Bush’un dilinden başlıklar atıyor; “Atina’da şer üçgeni”. (Milli Gazete 22 Temmuz)

MİT’in büyük başarısı!

Bu kadar istihbarat olur da MİT’e hiç pay çıkmaz mı; Doğan Medya onun da hakkını veriyor; “Terörü çözen tarihi buluşmalar” başlığıyla Yunan gizli servisi EYP ile MİT’in nasıl işbirliği yaptıkları nasıl DHKP-C-17 Kasım işbirliğini birlikte gözdükleri çarşaf çarşaf sergileniyor. Hem de bu buluşmalar başka yerde yok; sadece Hürriyet’te!

Haberleri yaptıran, kendini de unutmuyor; ya buradan bir rant çıkarırsam hesabı yapıyor MİT, ama boş.

“HIÇ BİR İDDİA DOĞRU DEĞİLDİR”

Yunan basınında ve ülke-mizde çıkan haberler üzerine bir açıklama yapan Cephe, asparagas haberlerin gerçeğe hiçbir ilgisi olmadığını belirterek, “*To Vima, bu haberi faşizmle, Amerika’yla işbirliği halinde yapmıştır. Ülkemiz medyası ise, yakalandı, yakalanacak haberleriyle kuşku yaratarak, DHKC gibi bir halk hareketini, ne savunduğu, ne yaptığı biraz da belirsiz bir foko grubuyla özdeşleştirerek, akılları sıra bir taşla bir kaç kuş vuracaklar.*” dedi. Bunun boş bir uğraş olduğunu belirten Cephe, “*17 Kasım örgütüyle işbirliğinden diplomatların öldürülmesine kadar, TO VİMA’DA VE BU “KAYNAĞA” DAYANILARAK YAPILAN HABERLERDE CEPHEMİZE VE ÖNDERLİĞİMİZE İLİŞKİN İLERİ SÜRÜLEN HIÇ BİR İDDİA DOĞRU DEĞİLDİR*” diyerek, haberleri net bir dille yalanladı.

Cephe açıklamasında, Yunanistan’daki varlığının tamamen, açık ve demokratik olup, herkesin gözleri önünde olduğunu belirterek, “*Oradaki sempatanlarımız, Yunan halkına Türkiye faşizmini, Amerikan imparatorluğunu anlatıyorlar. Türkiye faşizminin ve CIA’nın asıl derdi, bütün çırpınışları da bunun içindir*” diye ekledi. Cephe Balkanlar Temsilciliği Yunan kamuoyuna ayrıca bir açıklama yaparak, yalanları teşhir ederken, haberi yazarları iddialarını ispatlamaya davet etti.

ATILIM’A BASKIN

Yeniden Atılım Gazetesi Temmuz ayının başından itibaren gözaltılar, baskılarla susturulmak isteniyor.

3 Temmuz’da Atılım’ın teknik bürosu Etkin Ajansın basılıp, Halil Dinç’in tutuklanmasından sonra yine Etkin Ajans bu kez bir hafta sonra yeniden basıldı ve teknik malzemeleri, bilgisayarlarla el konuldu, büro talan edildi.

Atılım

Bu baskında Müge Molvalı, Necati Abay, Gökhan Özdemir, Gökçen Arabul, Nuran Doğan, Sevil Gültekin, Ali İhsan Topçu, Altan Koman, Burcu Gümüş, Nadiye Gürbüz, Sonnur Sağlamer ve Remziye Tursun gözaltına alındı ama saldırı bununla bitmedi. Aynı gün Atılım merkez bürosu da çok sayıda polis tarafından basılarak Murat Güner ve Songül Akbay isimli Atılım çalışanları gözaltına alındı.

Aynı gün, basılan başka kurumlar da vardı; Emekçi Kadınlar Birliği Kültür Merkezi, Demokratik Mücadele Platformu ve Dayanışma Gazetesi de DGM’nin “arama belgeleri” ile basılan yerler arasındaydı.

Gözaltına alınan Atılım çalışanları çıkarıldıkları DGM’den serbest bırakılırken, Atılım tarafından yapılan açıklama ile baskınlar kınandı ve bu baskıların Atılım’ı susturamayacağı belirtilerek şöyle denildi; “*Doğru yoldayız. Halklarımızın yanındayız. Onların sesi, sözcüsü ve kulağı olmaya, gerçekleri yazmaya devam edeceğiz.*”

Ali Suat Ertosun Konuştu... Yalan, Demagoji, İşkence İtirafı Birarada

BİLMİYENE MASALLAR GERÇEĞE KARŞI DEMAGOJİ

Radikal Gazetesi'nden Yıldırım Türker'in F tiplerindeki tecrit, bas-
kı koşullarını örnekler ve anlatım-
larla aktardığı 10 Haziran 2002 ta-
rihli yazısına Ceza ve Tevkifevleri
Genel Müdürü **Ali Suat Ertosun'un**
verdiği cevap 22 Temmuz tarihli
Radikal'de yayınlandı.

Ertosun'un yalan ve demagoji-
lerinin tümünü burada tek tek ele
almayacağız, buna ne sayfamız ye-
ter ne de gerek vardır. Çünkü F
tiplerinde işkence ve tecrit gerçe-
ğini bütün dünya biliyor, bu ger-
çek ne Ertosun "yok" dedi diye de-
ğişir, ne de ucuz demagojilerle
ölüm oruçlarının ne kadar haklı ve
muşru gerekçelerle sürdüğü ger-
çeği gizlenebilir.

Biz sadece bu ülkenin hapisha-
nelerini yöneten kafanın yalancı-
lıkta, ilkelikte, demagojide nasıl
pervasız olduğuna birkaç örnek
vereceğiz. Belki buna da gerek
yok, çünkü biz Ertosun'u "üç kişi-
lik hücrelere daha kolay gireriz"
açıklamalarından, katliamı sahiple-
nişinden çok iyi tanıyoruz.

Yine de, faşist kafa yapısı tüm
çiplaklığıyla teşhir olduğu için bir
süredir konuşturulmayan Erto-
sun'un yalanlarından bir kaç örnek
verelim.

Demokrasisi Göstermelik Düzenin "Sosyal Alanları" da Göstermelik

Ertosun'a göre hücre-tecrit
hiçbir şey yok, F tipi değil tatil
kampı adeta;

**"125 kişi kapasiteli 240 metre-
karelik salona, 1100 metre-karelik
çim açık futbol sahasına, 160 kişi**

**kapasiteli 8 adet 868 metre-karelik
atölyelerine, 50 kişi kapasiteli kü-
tüphaneye sahiptir."**

Düşüncelerinden vazgeçmeye
(tretman programı dedikleri) bağ-
ladıkları kurallarında bile bu alanla-
rda en fazla 8-10 kişiyi biraraya
getirim diyor, sonra 125 kişi ka-
pasiteli salondan, 160 kişi kapasite-
li atölyelerden 50 kişilik kütüpha-
nelerden söz ediyor Ertosun.

Tretmana uymak da yetmiyor,
uyanı da işbirliğine zorluyor, katle-
yor; Volkan Ağırman gibi.

Harcına kan akan F tiplerini de
masaüstü çiçeklerle göstermişler-
di. Demokrasileri gibi, "sosyal
alanları" da sadece göstermelik,
sadece vitrin.

Yalan... Demagoji...Yalan...

*"...Yasaklanmamış olan bütün
basılı eserler cezaevine alınmak-
ta..."* diyor Ertosun, yalan. Şu ana
kadar -yasaklanmadığı halde- der-
gimizin hiçbir sayısı F tiplerine gi-
rememiştir. "Sakıncalı" olup olma-
dığını mahkemeler değil, Adalet Ba-
kanlığı'nın Ertosun kafalı bir kaç
memuru belirliyor.

Üç kitaptan fazla kitap verilme-
mesini "odalar, gazete ve kitap de-
posu haline dönmekte" diye açıkla-
yan bir kafa kitaptan, kültürden,
bilimden ne anlar. Anladığı tek şey
kaba demagoji.

*"Üç kişilik odalarda müzik ya-
yın düğmesi oda içerisinde bulun-
makta olup, istedikleri kanalı, iste-
dikleri sesle dinleyebilmektedir."*
diyor Ertosun. Peki tek kişilikler-
de nerede düğme? Sifon saatleri
hangi düğmeye bağlı?

*"...paylaşma
ve dayanışma
hakkının engel-
lenmemesi" gibi
talepleri, yeni-
den örgütlü yapı
oluşturma ama-
cına yönelik
olup..."* diyen
Ertosunların ka-
fası halkın bu tür

değerleriyle uzaktan yakından ilgisi
olmadığı için demagoji yapıyor. El-
bette bütün halk kesimleri gibi tut-
saklar da yaşayabilmek için örgütlü
olacaklardır.

Tutsakların kendini tecrit ettiği
demagojisi çok bayat olduğu için
bunu geçiyoruz.

İşkence İtirafı

Tek ve üç kişinin olduğu hücre-
lerde sayımlarda sıraya dizmenin,
hazrola bekletmenin sayımın ko-
laylığı ya da güvenlik gibi bir gerek-
çeyle dayandıramayan faşist kafa
bakın işkenceyi utangaçça nasıl itiraf
ediyor; *"Sağlık problemi olma-
yıp, sadece örgütsel tavır nedeniyle
sayım için giriş katına inmek iste-
meyen çok az sayıda hükümlü ve
tutuklu ise ikaz edilmek suretiyle
giriş katına indirilmektedir."*

Nasıl "ikaz" ettikleri, ne yaptık-
ları Ertosun söylemese de sır değil,
yaşayanlar anlatılır; onlarca işken-
cecinin saldırısı ile, tekme tokat,
cop darbeleri ile "ikaz" ediliyor tut-
saklar. Faşist kafa da zaten ikazdan
iknadan bunlardan başka bir şey
anlamaz. Çünkü onlar halkı aç bıra-
kıp, sosyal patlamaya tedbir diye
terör estiren bir devletin bürokrat-
ları, memurlarıdır.

Faşistin Şahidi

Sömürgeci Avrupa

Ertosun bir dizi yalan ve demagojiyi sıraladıktan sonra kendine tanık olarak da **Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT)** ve **Avrupa Parlamentosu** heyetini gösteriyor. Biri tescilli katil, ötekisi katliama onay veren, F tiplerini yaptıran sömürgeci. Elbette

birbirlerini şahit olacaklar.

Avrupa devrimcilerin yokedilmesi konusunda Ertosun ile aynı düşünceyi taşımaktadır. Tekellerin çıkarı için bu gerekiyor. CPT'nin bu hafta açıkladığı rapor da bunun kanıtı. *"Olumlu gelişmeler var"* diyor CPT. F tiplerinde küçük sorunlar dışında her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. **Tek sorunları tecriti, tedaviyi kabul etmeyen dire-**

nen tutsaklar, "bu duruma çare bulun" diyor CPT.

Faşist iktidar gibi sömürgeciler de, gerçek yüzlerini tüm çıplaklığıyla dünyaya ilan eden, maskelelerini düşüren ve emperyalizme karşı tek direniş odağı olan ölüm orucundan kurtulmak istiyor. CPT'nin de Ertosunların düzeninin de tek sorunu bu. Bütün yalanlar, demagogiler bunun için.

Bunları Da Açıkla Ertosun

TAYAD, İHD, TUAD ve TUYAB birlikte yaptıkları açıklamada hapishanelerde sağlık sorunları olan, tedavi edilmeyen tutsakların bir kısmının listesini açıkladılar. Orta çıkan tablo, devlet sadece tecritle, bunalıma sürükleyerek değil, hastalıkla da yoketmeyi istiyor. "Sessiz ölüm" politikası yeni değildir, şimdi F tiplerinde de sürüyor.

Ertosun'un bu gerçeklere karşı da mutlaka bir yalanı, demagogisi vardır, bekliyoruz cevap vermesini. İşte bazı tutukluların sağlık sorunları:

Edirne F Tipi'nde:

Fevzi SAYGILI: 19 Aralık'da bacağından kurşunla vuruldu, parçalı kemik kırığı oluştu. Uzun süre tedavisi engellendi. Bacağı üç cm kısalmış durumda ve koltuk değnekleriyle yürüyebiliyor.

Nevzat KALAYCI: '96 ölüm orucu sonrasında sakat kaldı. Beynindeki tahribattan kaynaklı psikolojik sorunları açığa çıktı. Hücrede daha da derinleşti. Tek başına ihtiyaçlarını karşılayamıyor.

Ali Osman KÖSE: İki yıldır ağır tecrit koşullarında, bilinçli şekilde 24 saat gürültülü ortamda tutulmakta. Bu nedenle, yüksek tansiyon, iştme kaybı, kulaklarda çınlama ve sürekli basınç hissetme, uyku düzensizliği, algılama bozukluğu, tepkisellik gibi rahatsızlıkları ortaya çıkmıştır.

Ercan KARTAL: İki yıldır tek kişilik hücrelerde tamamen tecrit koşullarındadır. Ağır tecritin benzeri ra-

hatsızlıkları var. "Serebino Vasküler" şüphesine rağmen teşhis ve tedavisi yapılmadı.

Okan Barış EKİNCİ: 19 Aralık'da vücudunun değişik yerlerinden kurşun yaraları aldı. Bir böbreği, dalağı ve barsaklarının bir kısmı alındı, karaciğer ciddi hasar gördü. Bu durumda tecritte tutulmaktadır.

Bekir ŞİMŞEK: 19 Aralık'ta kasığından kurşun yarası aldı. Ölüm orucunda zorla müdahale edilerek sakat bırakıldı. Ciddi hafıza kaybı, denge bozukluğu nedeniyle kendi ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda değildir. Bu durumda tecritte.

Yusuf Kenan DİNÇER: 1996'da Wernicke Korsakoff tanısı konuldu. Tecrit koşullarında bu rahatsızlıkları artmıştır.

Kenan GÜNYEL: Wernicke Korsakoff tanısı konuldu. Halen tecritte.

Ufuk KESKİN: Şeker (Diabet) hastası. Özel bir diyetle ve sürekli kontrole tabi tutulması gerekmektedir.

Tekirdağ F Tipi

Güldede ÇEVEN: Epilepsi hastası. Hücre koşullarından kaynaklı ağır depresyon geçiriyor.

Gencali KARABULUT: Psikolojik sorunları var. Sık sık kriz geçiriyor, kafasını duvarlara vurma vb. gibi davranışlar gösteriyor.

Aziz DOĞAN: Çılgın atma, kendisini duvarlara vurma, kasılma vb. dav-

ranışlar gösteriyor.

Kemal AYHAN: Armutlu operasyonunu protesto için kendisini yaktı. Ağır yanık yaraları var.

Ahmet ÖZDEMİR: Wernicke Korsakoff tanısı konuldu.

Tekirdağ F tipi hapishanesinde 15 kadar tutukluda yaygın saç ve deri döküntüsü, ciltte kızarıklıklar, titremeler görülüyor. Benzer rahatsızlıklar Sincan F tipinde de mevcut.

Kandıra F Tipi

Mızrap ATEŞ: 19 Aralık'ta kurşun yarası sonucu sol bacağı diz altından kesildi. Takılan protez uygun değil, ancak hala tedavisi yapılmadı.

Bakırköy

Birsan KARS: 19 Aralık'tan kalan ağır yanık yaraları mevcut, tedavisi hapishanede yapılamıyor.

Aysu BAYKAL: İleri derecede böbrek yetersizliği var. Diet ve tedavisi sağlıklı uygulanamıyor.

Kartal Özel Tip

Tülin SOYHAN: 4 yıldır sürekli tekrar eden depresyon var. Hücre koşullarında daha da artmış durumda.

Yasemin İLTER: 96'da Wernicke Korsakoff tanısı konuldu. Halen tecrit koşullarında tutuluyor.

Bayrampaşa Özel Tip

Lütfü TOPAL: Wernicke Korsakoff tanısı konuldu. Sinir sistemindeki tahribattan dolayı kolları ve bacakları tutmuyor.

İşkencede Ölüme ve Yalanlara Kılıf: “Görevi ihmal”

Gözaltına alındıktan 7 gün sonra 23 Ekim 2001 tarihinde İstanbul Emniyeti'nin işkencehanelerinde Yunus Güzel'in katledilmesi ile ilgili olarak Fatih Adliyesi 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde Terörle Mücadeleden Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Ş.K ve Terörle Mücadele Şube Müdürü M.A'nın da içinde bulunduğu 7 polis hakkında dava açıldı. Davanın görülmesine 19 Eylül 2002 tarihinde başlanacak.

Ama durun, Türkiye'de artık işkencecilerin, katillerin yargılanacağını zannetmeyin. Çünkü dava, işkencecileri korumanın başka bir yöntemi kullanılarak açıldı. Dava açma gerekçesi, “görevi ihmal”.

Susurluk mahkemeleri işkencecileri aklamak için mutlaka bir kılıf buluyor. Kiminde aleni aklıyor, kiminde ‘zaman aşımı’ oyununu oynuyor, kiminde de işkencenin, cinayetin kendisiyle ilgisi olmayan maddelerle aklama yolunu seçiyor.

“Görevi ihmal”, polisin “kendini astı” yalanlarının aklanması içindir. İşkencede ölümü gizlemek içindir.

Denilmektedir ki; polis işkencede katletmedi, asmadı, ama kendini asarken görmesi gerekirken görmedi, engellemedi...

Polisin, tüm fizik kurallarını altüst eden açıklaması sonrası, TAYAD'ın 26 Ekim tarihli açıklamasındaki soruları yeniden hatırlayarak, hangi yalanların aklanmak istendiğini görelim;

“Soruyoruz: Yere sabitlenmiş bir somyayı bir kişi nasıl sökebilir? Bu kadar eğreti yapılan bir somyayı, kapısının dışında hiçbir girişi bulunmayan hücresinde barikat haline getiren olursa, polis gaz bombası atarak mı girmeyi düşünüyor?

Açıklayın: Ayakkabı bağının dahi “intihar edebilir” denilerek alındığı bir hücrede çarşaf

bulundurulmayacağını herkes bilir. “İnsan hakları gereği” demagojisine son verin, gerçeği açıklayın.

Soruyoruz: Boyu, bir insan boyundan ancak bir kaç santim büyük olan somyaya, 1 metre 85 santim boyunda bir insan fiziken, tıbben kendini nasıl asabilir? Polis, “dizüstü çökerek astı” yalanıyla bunu açıklayamaz. Bu da sadece dolaylı üstlenmenin bir boyutundan ibarettir.”

Sorular hala ortadadır, ama işkence belgeli, tanıklı, kanıtlıdır. Eksik olan tek şey adalettir.

“İHMAL” YOK, KASIT VAR

İşkence öyle devlet politikası haline gelmiş ki, bu devletin mahkemeleri her şeyiyle ortaya çıkan bir işkencede ölüme “görevi ihmalden” dava açıyor.

İhmal edilen bir görev yoktur, aksine yerine getirilen bir görev vardır. İşkencecinin görevi işkence yapmaktır. İşkencede ölümler de bunun bir boyutudur. İster bilerek, isterse yoğun işkence altında “istemedi” olsun, ihmal değil kasıt sözkonusudur.

Yunus Güzel'in yoğun işkence altında olduğu o anda gözaltında bulunan **Mahmut Polat, Esra Üçgüzel, Perihan Demirkıran** isimli tanıkların anlattıklarıyla sabittir. Özetle şöyle demektedirler:

“Süresiz açlık grevine girmiştii. İfade vermeyi reddediyordu, direniyordu. Beni tuvalete çıkardıklarında onu da ifade vermeden getirirken gördüm. Oldukça halsizdi. İşkenceden bitkin düşmüştü. Ağır işkence gördüğü çok belliydi... Sürekli slogan atıyordu. Ancak son gün en ufak bir ses bile duymadım. Ranzayı yerinden sökmeye çalışsaydı kesin duyardım...”

Bununla da kalmadı, ağabeyi Vahit Güzel, Yunus'un vücudunda darp izleri, morluklar ve kesikler bulunduğunu morgda çektiği resimlerle açıkladı.

Otopsi raporu da işkenceyi şu ifadelerle belgeli: “Sol el bileğinin dış tarafında üzeri kabuklu sıyrık, sol kolda 4 adet yeşil sarı renklerde ekimozlar, sol omuz ön kısmında nokta şeklinde birden fazla kanama, başın ön kısmında dışardan görülmeyen lezyonlar, sol kalçasında iki kabuklu iki de kabuğu dökülmüş yara...”

Otopsi raporu, resimler, tanıklar... yani işkenceyi belgelemek için her şey tamam. Buna rağmen davanın uydurma bir gerekçeyle açılması mahkemelerin suç ortaklığını, işkencenin devlet politikası olduğunu ve bu anlamda da sahiplendiğini itiraf etmesinden başka bir şey değildir.

Kaldı ki, hakkında dava açılması gerekenler bunlarla sınırlı değildir. İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, başında bulunduğu emniyette yapılan bütün işkencelerden, işkencede ölümlerden bizzat sorumludur. Mahkemeler işkencecileri yargılayacaksa, işkencede ölümü soruşturacaksa, emniyet müdürü de dahil olmak üzere **“kasten adam öldürmekten”** dava açmalıdır.

Bunun dışında açılan ve açılacak her dava işkenceyi meşrulaştırmaya, işkenceciyi aklamaya hizmet eden davadır. Yani Susurluk hukukunun asli görevidir.

KATİLLERİ YARGILAYIN

19-22 Aralık katliamında **Ümraniye** hapishanesinde katliama karşı direnen tutsakların yargılandığı davanın görüşülmesine devam edildi.

Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya tutsaklardan sadece Ayten Öztürk ve Remziye Yaşar getirilirken diğer tutsaklar getirilmedi.

Savcının iddianameyi okumasından sonra savunmalarını yapan tutsaklar asıl yargılanması gerekenin kendileri değil, katletmek isteyenler olduğunu belirttiler ve şöyle dediler; *“Biz yaşam hakkımızı korumak için direndik. Onlar katletmek için gelmişlerdi”*.

Duruşmada söz alan Avukatlar, önceki duruşmada dile getirilen taleplerinin karşılanmadığını söylediler. Yaşamını kaybedenlerin elbiselerinin kayıp olması, kullanılan silahların hangisinin kime ait olduğunun tespiti, hapishanenin incelenmesi taleplerini dile getirdiklerini belirten avukatlar, *“ama gerek kalmadı, çünkü hapishane şu an tadilat yapıp değiştirildi”* dediler ve bir an önce tutsakların dinlenip karara varılmasını istediler.

Duruşma, tutuklu sanıkların dinlenmesine devam edilmesi için 12 Eylül 2002 tarihine ertelenerek sona erdi.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

“İddialar Asılsızdır”

Radikal gazetesinden Murat Çelikkan'ın “F tipinde işkence” başlıklı yazısına Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun cevap vermiş; *“Hazine soruşturması sonunda iddiaları doğrulayacak hiçbir delil bulunamadığından, konu hakkında Bolu Cumhuriyet Başsavcılığı'na takipsizlik kararı verilmiştir.”*

Yani sıkça duyduğumuz haliyle; **“Soruşturduk, iddialar asılsızdır!”**

Gazetelerin arşivlerini, yaşanan her işkence, katliam, infaz sonrası yapılan açıklamaları hatırlayın, F tiplerine ilişkin artık dünyanın bildiği gerçeklerin her dile getirilişinde Sami Türk'ün, Ertosun'un açıklamalarını hatırlayın; kelimesi kelimesine aynıdır.

“Gereken yapılacaktır” açıklamaları ile, **“soruşturduk, iddialar asılsızdır”** açıklamaları birbirinden ayrılmayan, aynı amaca hizmet eden devletin klasik yalanlarıdır. Hukuk oyununun en kaba haliyle sürdürülmesidir. İlki tepkileri yatıştırmak için, ikincisi yatışan tepkilerin ardından “biz devletiz yaparız” gözdağı içindir.

Bu sözün her duyulduğu yerde mutlaka devletin bir işkencesi, katliamı, cinayeti, provokasyonu var demektir. Bunun için sözkonusu olan devrimciler olması da gerekmiyor. Halktan insanların devletle karşı karşıya geldiği her olayda da aynı açıklamalar yapılmıştır. Konya-Akkise olaylarını hatırlayın. Hemen olay sonrası bakanlık müfettişleri gitmiş, bir rapor hazırlamış ve “asker bizi taradı” diyen Akkise halkına rağmen *“jandarmanın saldırıya uğrayan personelini kurtarmak için silah kullanmak zorunda kalmasından kaynaklandığı”* demişti. Yani ‘araştırmışlar, Akkise halkının iddialarının asılsız olduğunu anlamışlar’dı...

Ertosun, **katliamcı, hukuk tanımaz bir devletin** bürokrati olarak, onun diliyle konuşuyor. Bu düzende halk için adalet yok, katlederiz, işkence yaparız “aslı yok” der içinden çıkarız diyor. Savcılıklar zaten bu işe dünden hazır!

Dolar karşılığı satılık 'milliyetçilik' Genelkurmay'ın Irak Pazarlığı

Oligarşinin satamayacağı hiçbir şey yoktur. Onurları, namusları, yeraltı yerüstü zenginlikleri gibi milliyetçilikleri de satılıktır. IMF karşısında, Amerikalıların huzurunda milliyetçiliklerinin esamesi okunmaz. Kredi karşılığında, borçlarının silinmesi karşılığında, dolar karşılığında oligarşinin tüm güçleri ve partileri her şeyi satmaya hazırdır.

Şu açık ki, Genelkurmay'ın içinde olmadığı, onay vermediği hiçbir pazarlık yapılması, hiçbir satışın gerçekleşmesi mümkün değildir.

ABD Savunma Bakan Vekili Paul Wolfowitz ile Irak için yapılan pazarlığın ortaya çıkmaya başlayan ayrıntıları en son örnektir. Türkiye Amerika'nın çıkarları için, Ortadoğu halklarına karşı, Irak halkına karşı Amerika'nın yanında (fiili ya da üslerini kullanarak, farketmez) savaşa hazırlanıyor. Amerika'nın kiralık askerleri Afganistan'dan sonra milyonlarca Irak halkının dökülecek kanının altına imza atıyor. Ne de olsa Amerika'nın "stratejik ortağı" değil mi oligarşi; bu ortaklığın kime karşı, kimin kanı canı üzerine kurulduğunu defalarca yazdık, 1991 Körfez saldırısında, Filistin halkının katledilmesinde, Afganistan saldırısında bu stratejik ortaklık devredeydi. Şimdi sıra Irak'ın işgalinde. Oligarşi, Wolfowitz'e, "Türkiye, bu konuyu müttefiği ABD ile olan stratejik ortaklığı içinde değerlendirecektir" cevabı verdi. Türkçesi, **emirlerinize hazırız** cevabı verildi.

Kendi ülkesi "insanca yaşanabilir ülkeler" sıralamasında 83. sırada geziniyor, halkımız sefalet içinde oligarşi kendini dünya halklarının katili Amerika'nın "ortağı" zannediyor. "Büyük ülke" ya; gerçekte ortada ne "ortaklık" ne de "pazarlık" yoktur, sadece kullanılan, dolar karşılığı satın alınan bir devlet ve onun ordusu, üsleri vardır.

Düne kadar "müdahaleye karşıyız" açıklamalarından geçilmiyordu, şimdi "pazarlık... istenenlerin listesi" haberlerinden geçilmiyor.

'Hukukçu'lu, 'Milli Ordu'lu, 'Ulusal-cı'lı Zirve, "Yeter Ki, Dolar Gelsin"

Dedi: "Zirve" toplandı ve karar aldı; Irak operasyonuna destek verilecek. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in başkanlığında, Başbakan Bülent Ecevit ve Ge-

nelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun katılımıyla gerçekleşen zirvede, Irak'a yönelik harekâtına destek verilebileceği kararlaştırıldı.

Karar alanların kimliklerine bakın; biri hukukçu, dürüst Cumhurbaşkanı, ötekisi "milli ordu", diğeri "milliyetçi" hükümetin başbakanı. Birkaç milyon dolar söz konusu olunca tüm bu sıfatlar bir kenara bırakılır, AB karşısında "milliyetçilik" taslayan ne MHP'nin ne de Genelkurmay'ın gıkı çıkmaz. Askeri borçların silinmesi karşılığında, ağızlarında sakız ettikleri "Irak'ın toprak bütünlüğü" de satılır.

Tek "Şart" Dolar: Oligarşinin Irak katliamına, savaşa desteği "şartlı destek" diye yansıtıldı. "Şartlar" dedikleri tek kelimeyle dolar'dır. Irak'da Kürt devleti kurulmasına engel olunması gibi şartlar öteden beri dile getirilse de emperyalistlerin bu konudaki planı neyse o işleyecektir. Emperyalistlerin bağımsız bir Kürt devleti istemeyeceğini belirtmeye bile gerek yoktur.

Ahlaksızca, Irak halkının kanı üzerine yapılan pazarlıkta, Türkçesi "**değeriniz neyse söyleyin**" anlamına gelen Wolfowitz'in sorusuna Türkiye'nin verdiği cevabı, yani "değerinin" ne olduğunu Hürriyet yazarı Sedat Ergin 19 Temmuz'da övünerek şöyle özetliyordu;

"Askeri teknoloji transferi alanında karşılaşılan güçlüklerin çözümü, 1.3'ü faiz, 2.7'si ana para olmak üzere toplam 4 milyar **dolara** çıkan Askeri Dış Satış (FMS) kredilerinden doğan borcun silinmesi..."

Savaşın **ekonomi** üzerinde yol açacağı olumsuz sonuçların bertaraf edilmesi...

Türkiye'nin **dış borcunun** çevrilmesinde ABD Yönetimi'nin Türkiye'ye yardımcı olması...

ABD Yönetimi'nin Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğini kuvvetli bir şekilde desteklemesi."

Irak halkının kanı karşılığında istenenleri görüyor musunuz? Tüm bu isteklerin rakamsal ifadesi kimine göre 28 milyar kimine göre 36 milyar dolar. Ödemelerin nasıl yapılacağından, ne kadarının hibe ne kadarının borç olacağına kadar tüm ayrıntılar, Genelkurmay-Wolfowitz, Derviş-Wolfowitz ve hükümet-Wolfowitz görüşmelerinde belirlendi. "ABD'ye destek 36 milyar dolar" başlıklarında olduğu gibi, basına yansıdığı kadarı bile oligarşinin satışını anlatmaya yetiyor.

Efendi Uşağını Aşağılıyor: Paul Wolfowitz, Türkiye gezisinin bitiminde havaalanında gazetecilerle konuşuyor ve şöyle diyor; "açıkça bu konu Türk yöneticilerin aklına iyice yerleşmiş. Şimdi Kongre'den geçecek, güvenlik sistemleri için gereken **28 milyar dolar** var. Bu doğrallıkla **hibe** olacak. Bir de 10 yıl önceki 200 milyon dolar zararın kısmen de olsa tazmini gündemde." (Cumhuriyet 18 Temmuz)

Dolarla satın aldığı tetikçisini aşağılıyor, "paradan başka hiçbir şey düşünmüyor Türkiye" diyor, ama bunun oligarşi açısından bir önemi yok elbette. Çünkü o herşeyini dolar karşılığı satmaya zaten hazır. Bunun için Wolfowitz, "ticari ve ekonomik işler de Savunma Bakanlığı'nın sorumluluk ve ilgi alanına giriyor" diyor aynı görüşmede. Bastır parayı al TC ordusunu, üssünü.

Genelkurmay-Pentago Hattı: Wolfowitz görüşmesinde kararı alınan bir diğer konu da, "operasyonel kararların ivedilikle alınabilmesi, Amerikan tarafının askeri ihtiyaç ve planlarını bildirip, Türk tarafının yanıtlarını süratle iletebileceği bir 'kanal'ın işletilmesi".

Bu "kanal"ın bir ucunda Wolfowitz öteki ucunda görünürde Dışişleri müsteşarı gerçekte ise, "Genelkurmay'ın çok aktif bir katılımı olacak".

Genelkurmay'ın ABD ile yaptığı Irak pazarlığı bu kadar açıkken, hala bu ordunun milliliğinden, ulusal ordu olduğundan sözeden, ya kendisi de Amerikancıdır ya da siyasi bir kördür.

Ülkemizi onyıllardır emperyalistler adına zapturapt altında tutan generaller, şimdi pazarlığını yaptığı bir savaşı için Amerika'nın peşine takıyor. Savaşa karşı çıkan herkes, bu nedenle Amerika'nın yanısıra Genelkurmay'ın karşısına da çıkmak zorundadır.

Herşey pazarlığa tabidir

Her şey pazarlığa tabidir! Wolfowitz açık olarak "pazarlık yaptık" diyor, bu ahlakı, bu kültürü savunan burjuva basının yazarları "Körfez savaşında yapmadığımızı bu kez yapıyoruz" diye övünüyor. Pazarlığın bir tarafında ise bu ülkede milliyetçiliği kimseye bırakmayan, onyıllardır "vatan haini" demagojileri yapan, bağımsızlık savaşı veren devrimcileri katleden Genelkurmay'dır.

Ordu, bağımsızlığımızın değil, tam aksine bağımlılığımızın, sömürge bir ülke olarak kalmamızın teminatıdır.

Pazarlığa tabi olmayan hiçbir ulusal değer, hiçbir maddi değer, hiçbir şey yoktur. Emperyalist efendiler aleni olarak "değeri" soruyor, bastırıp parayı, hükümetinden ordusuna, üslerinden hastanelerine kadar (ABD savaşa hazırlık için Batman'da hastaneleri inceledi.) her şeyi kir alıyor, satın alıyor.

Çünkü, vatana ihanetin bataklığında yüzen da hi değil en dibine batanlar yönetiyor ülkemizi. F tiplerinde, dağlarda, sokak ortalarında, işkencehanelerde katlederek yönetiyorlar.

Türkiye'nin tablosuna dönüp bakın; ekonomisi zorunlu olarak Pazar, ordusu zorunlu olarak kiralık ordu, üssü zorunlu olarak kiralık, herşeyi zorunlu kiralık ya da satılık. Zorunluluğu yaratan sistemdir. Emperyalizme bağımlı kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar çarpık kapitalist sistemdir. Hem Irak'a saldırıya karşı çıkıp hem de bu sistemin bir şekilde sürmesini savunmak bu nedenle tutarsızlıktır, çözümsüzlüktür.

Kendi çocuklarının kanını satan kapitalist sistem herşeyi satmayı meşru gören ahlakı da beraberinde yaratıyor. Bu tablo doğal gösterilmek isteniyor. Kabul etmeyeceğiz, pazarlığa tabi olmayan bir ülke yaratacağız; bu bağımsız, demokratik ve sosyalist bir ülke olacak.

11 Yıldır Süren Saldırı!

1990 yılının Ağustos ayında Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan "Körfez Krizi", kısa sürede emperyalist bir saldırının gerekçesi haline dönüştürüldü ve saldırı o günden bu yana, şiddeti azalıp çoğalsa da kesintisiz sürdü. Her zaman bir bahane bulundu; kah Irak'ın Kuveyt sınırına asker yığınağı yaptığı ileri sürüldü; kah BM denetçilerinin engellendiği; kah nükleer, biyolojik silah üretimi için yeni tesisler kurduğu söylendi...

"**ABD Irak'a saldıracak**" türünden başlıkların gazete-lerde sıklıkla görüldüğü bugünlerde, yaklaşık 11 yıllık bir süreyi hatırlamakta yarar var. Çünkü bu başlıklar, esasında yanlış. ABD zaten Irak'a saldırıyor. Zaten saldırıya hiç ara vermedi. Bugün söz konusu olan, 11 yıldır sürdürülen saldırının en üst boyuta çıkartılarak, "öldürücü" bir darbeye dönüştürülmesi hazırlıklarıdır.

1991 yılındaki saldırıyla Irak'ı teslim almak isteyen ABD, bunu o zaman gerçekleştiremedi. Kuzey Irak'ta kendi denetiminde bir bölge yaratmaya yöneldiyse de, Irak'ı tümüyle teslim alamadı.

Bunun üzerine, 11 yıldır süren yıpratma savaşı başladı. Emperyalistlerin hesabı, Saddam yönetiminin ve Irak halkının bu uzun süreli yıpratma savaşı karşısında direnemeyeceğiydi. Ama beklediklerinin hiç biri olmadı. Irak, emperyalizmin hesaplarını alt üst eden bir direniş gösterdi.

1998 Saldırısı

Tarih; 1998. 16 Aralık'ı 17 Aralık'a bağlayan gece. Yüzlerce füze Amerikan üslerinden, uçaklarından, gemilerinden Irak halkının üzerine yağdırılıyor. Saldırının sadece ilk üç gününde Irak'a 900 civarında füze atıldı. Bu sayı Körfez Savaşı'nda Irak'a atılan füze sayısından fazlaydı. ABD'nin İngiltere ile birlikte yürüttüğü "**Çöl Tilkisi**" adı verilen bu saldırıda ölen Irak'lıların sayısı kesin olarak öğrenilemedi. Ama **kesin** olan şuydu ki, saldırıda, "kitle imha silahı üreten tesisler" değil, **okullar, hastaneler, pirinç ve buğday depoları, müzeler, petrol rafinerileri, limanlar** bombalandı; savunmasız halk hedef alındı.

1998 Aralık'ında, Ramazan'ın hemen arifesinde gerçekleştirilen saldırıda, Irak'ı bombalayan ABD ve İngiliz uçakları "**halkı ayaklanmaya çağırın**" bildiriler de attılar. Ama bu saldırı da sonuçsuz kaldı. Londra'da yapılan toplantılarda "ayaklanmaya hazırız" diyen işbirlikçi Irak muhalifleri de bir şey yapamadı.

Saldırının meşrulaştırılmasında BM ve ona bağlı kurumlar kullanıldı

Saldırının bahanesi, Irak'ın sahip olduğu iddia edilen "**kıymasal ve biyolojik silahlar**"dı. Bu "bahaneyi" ABD'ye veren ise, o günlerde Irak'ta bulunan BM Özel Komisyonu UNSCOM'du. Verdiği raporlarla defalarca ABD'ye saldırı koşulları hazırlayan UNSCOM, 1998 Aralık saldırısı öncesinde de BAAS Partisi'nin merkezinin aranması bahane ederek ABD'nin saldırısına davetiye çıkardı.

UNSCOM, 1991'deki 42 gün süren saldırının ardından, Irak yönetiminin BM'nin tüm koşullarını kabul etmesi çerçevesinde kuruldu.

UNSCOM'un kuruluş amacı, "**Irak'ın kitle imha silahlarını ve 150 kilometreden uzun menzilli balistik füzelerini tesisleriyle birlikte yokedilmesini sağlamak**" olarak açıklandı; ama asıl işlevinin, emperyalizm adına ajanlık yapmak, emperyalizmin denetimini sağlamak ve emperyalizmin provokasyon, saldırı ve komplolarına gerekçeler bulmak olduğu kısa sürede açığa çıkacaktır.

1998'deki saldırıdan bir süre sonra UNSCOM'dan istifa eden ABD'li teknisyen Scott Ritter, UNSCOM Başkanının saldırı öncesi ABD ile görüşüp nasıl bir rapor hazırlanacağını kararlaştırdıklarını açıkladı. UNSCOM'un BM'nin değil, ABD'nin hizmetinde olduğu o kadar açıktı ki, hazırlanan raporun prosedüre göre BM'ye gönderilmesi gerekirken, rapor direkt ABD'ye verilmişti. Yine daha sonraki çeşitli gelişmeler, UNSCOM elemanlarının kiminin CIA, kiminin MOSSAD adına çalıştığını da gösterecekti.

Irak, emperyalizmin devasa askeri gücüne rağmen "kadr-i mutlak" olmadığının bir kanıtı oldu 11 yıldır

Bugün yaşanan hemen her şey, 1998 Aralık saldırısı öncesinde de yaşandı. Iraklı muhalifler yine Londra'da toplanmıştı. Amerikalı yetkililer, başta Türkiye olmak üzere, bölge ülkelerinde görüşmeler yapmışlardı.

"**Türkiye, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Ürdün'de görüştüğüm yetkililer Saddam'ın devrilmesinin çok önemli olduğunu, hava saldırılarıyla bu işin bitmeyeceğini belirtti... Bölge ülkeleri, Saddam'ın uzaklaştırılmasını kapsayan bir öneriyi ve ABD'nin kararlılığını görmek istiyor.**" Bu satırlar geçen hafta bir çok gazetede yer alan ifadelerle çok benziyor, ama bu satırlar 18 Kasım 1998 tarihli gazetelerden alındı.

ABD, bütün bunları şimdi yeniden organize edip, sonuç alıcı bir saldırıya hazırlanıyor. Çünkü, sonuçsuz kalan saldırılar, ABD'nin başarısızlığı, imparatorluğun etkisizliği anlamına geliyor. ABD, 11 Eylül'den sonra iyice pervasızlaşan saldırı politikalarıyla, emperyalizme direnilebileceğini gösteren bu "örneği" yoketmek istiyor.

Yaşatmak için değil, öldürmek için harcanan dolarların ve ölümlerin bilançosu

1991'de 42 gün süren savaşta 100 bini aşkın (bazı kaynaklara göre 200 bin) Iraklı ölürken, 148 Amerikan askeri ölmüştür. Savaşın sona uygulanan ambargo nedeniyle **1 milyonu aşkın** Iraklı yaşamını yitirmiştir.

Ambargo nedeniyle Irak'ta binlerce çocuk ve ihtiyar yaşamını yitirdi, hastanelerde ilaç bulamayan insanlar ilaçsızlıktan ölmüştür. 1990 yılında 5 yaşın altında çocuk ölümlerinin aylık sayısı 742 iken bu rakam 1997 sonunda **4557**'ye ulaştı.

1991'de Irak halkını bombalamak için **100 milyar dolar** harcadı.

ABD, Irak'a boyun eğdirmek için, milyon dolarlar harcamaya devam ediyor; 1998'de ABD bütçesinden "muhaliflere" 97 milyon dolar, Prag'dan Irak'a yayın yapan "Hür Radyo"ya 2 milyon dolar ayrıldı. 73 muhalif gruba 10 milyon dolar yardım yapıldı.

ABD işbirlikçilere karşı da, Irak'a atılan füzelerin "maliyeti" konusunda da "cömert" davranıyor: Çünkü hem ekonomik açıdan, hem de imparatorluğunun tesisi açısından kazanacağı şeyler çok daha büyük.

**11 yıllık saldırı,
sadece emperyalist çıkarlar içindir.
Canı ve malı alınan halklardır**

Irak 11 yıldır bombalanıyor. Irak'ı bombalayan

uçakların bir kısmı da ülkemizden, Incirlik'ten gidiyor. 11 yıldır Irak, yeraltı yerüstü kaynaklarıyla, ekonomisi, sanayisiyle, altyapısı, gıda depolarıyla büyük ölçüde tahrip edilmiş durumda.

Daha 1991'de meselenin "Kuveyt'i kurtarmak" olmadığı belliydi. Bugün de meselenin Irak'a demokratik bir rejim getirmek olmadığı belli.

Bu saldırının kazananı sadece ABD'dir.

Bakin bilançoya; yüzbinlerce Iraklı bombalar altında, milyonlarcası da ambargodan dolayı can verdi. Kuveyt Irak'ta milyonlarca Kürt yerinden yurdundan oldu. Amerika'nın 'stratejik müttefiki' Türkiye, ekonomik anlamda "bir koyup üç almak" hesabı yaparken, savaşın Türkiye'ye dolaysız ekonomik zararı 27 milyar dolar oldu.

Kısacası, savaşın faturası, halklarıdır. ABD'nin zafere, halklara daha büyük faturaların kesilmesi demektir.

Amerika'nın Irak'lı müttefikleri; Katliamcılar, Ajanlar, Satılmışlar

Evvelki hafta, "Irak'lı muhalifler" adı verilen işbirlikçiler, emperyalizmin güdümünde Londra'da bir araya geldiler.

ABD'nin saldırı planına paralel olarak onlar da, kendi ülkelerine karşı ABD'ye nasıl destek olabileceklerini tartıştılar, komplo planları yaptılar.

Toplantıya katılan generallerin içinde, Halepçe katliamının sorumluları var. İçlerinde darbeciler var. Muhaliflerin bir kısmının içinde toplandığı Irak Ulusal Kongresi (INC)'nin merkezi Londra'da, ABD tarafından bu gruba mali destek sağlanıyor. Muhaliflerden Dörtlü Grup, 1990'da Kuveyt, Ürdün ve Suudi Arabistan'ın desteğiyle kuruldu. Irak Ulusal Antlaşması (INA) Washington'un denetiminde. Kısacası, varoluş **İŞBİRLİKÇİLİK** üzerine kurulu.

ABD'nin Afganistan'daki katliamcı, tecavüzcü müttefiklerini bilenler, Irak'taki bu müttefiklerine şaşırmayacaklardır. Dünyanın her yanındaki işbirlikçiler, satılık adamlar, katliamcılar, halk düşmanları ABD'nin müttefiği. ABD bunlarla kolay anlaşıyor, çünkü kendisi de aynen onlar gibi.

İşte bu ortak karakterleri, "*Irak halkını en iyi nasıl katlederiz*" planlarını da birlikte yapmalarını sağlıyor. Irak'ta "demokratik" rejimi, işte katliamcılarla, vatan hainleriyle kuracak ABD. Emperyalizmin demokrasi ölçüsü bu; kendisine hizmet etmesi.

EMPERYALİZM

ve ORTADOĞU

Bölüm 1

Eduardo Galeano, Latin Amerika'nın kesik damarlarında, Latin Amerika'da en büyük yeraltı zenginliklerine sahip ülkelerin en kötü durumdaki ülkeler olduğunu, zenginliklerinin başlarına olmadık belalar açtığını, emperyalistlerin aç gözlülüklerinin hedef olduklarını anlatır.

Kalay, bakır, gümüş zengini Latin Amerika ülkeleri, yüzyıllar boyu, sömürgecilerin yağmasını ve talanını, ve katliamlarını yaşıyorlar.

Ortadoğu'nun petrolü de, Ortadoğu halkları için aynı sonuca yol açıyor.

Ortadoğu halkları için bir zenginlik kaynağı olacak, tüm Ortadoğu'ya müreffeh bir yaşam seviyesi sağlayabilecek bu yeraltı serveti, gökten yağın bombalara dönüşüyor. Yeraltındaki bu zenginlik, yüzyıl boyunca, yerüstünde, emperyalizmin Ortadoğu halklarını bölüp parçalamasına dönüştü. Ortadoğu, dünyanın suıt olarak en çok parçalanmış, doğa, ulusal sınırları yok edilip çevellerle çizilen sınırların geçerli kılındığı bir bölge çıktı.

20. yüzyıl boyunca, teknolojinin, üretim ve tüketim araçlarının olağanüstü gelişimi, petrolün temel enerji kaynağı olarak büyük bir önem kazanmasına yol açtı. Bu da Ortadoğu'nun önemini artırdı. Ama Ortadoğu'nun önemi, ne ekonomik, ne siyasal açıdan sadece petrolle de sınırlı değildir. Öyle olmadıysa şurada da bellidir; dünyanın bir çok bölgesinde petrol yatakları vardır. Ancak hiçbir bölge Ortadoğu kadar emperyalizmin ilgisine ve müdahalelerine bu kadar maruz kalmamıştır.

Ortadoğu'nun ekonomik önemini geride bırakan siyasal önemi

Yazımızın ileriki bölümlerinde ayrıca değineceğiz; Ortadoğu petrolün dışında da önemli ölçülerde yeraltı zenginliklerini barındıran bir bölgedir. Bunların bir çoğu henüz işlenmeye bile başlanmamıştır. Öte yandan **bölgenin coğrafi konumu**, hem ekonomik, hem

Emperyalizmin, Ortadoğu'ya her türlü müdahalesi, Ortadoğu'daki askeri ve ekonomik varlığı gayri-meşrudur!

askeri açıdan, emperyalizmin mutlak surette denetlemek isteyeceği bir konumdadır. Akdeniz'e ve oradan büyük denizlere açılma kapisidir. Basra Körfezi'nden yine büyük denizlere açılarak ticari trafiğin en önemli merkezlerinden biri olma özelliği gösterir. Deniz trafiği ticaretin Asya ve Arap Yarımadası'na ulaşması yine Ortadoğu merkezli olmaktadır.

1974'te yaşanan petrol krizi, emperyalizmin o güne kadarki krizlerini en ağırlı olarak tarihe geçmiştir. Bu kriz, emperyalizmin petrol kaynaklarını, yollarını ele geçirmeye yetememesi, yollarını ele geçirmemesi, emperyalistlerin ilgisiz, bu noktada da Ortadoğu'ya yönelmiştir.

ABD eski Başkanlarından Clinton'un şu sözleri, bölgenin önemi ve önceliğini göstermeye yetmektedir: **"Amerikan askeri varlığı, dünyanın hiçbir yerinde Basra Körfezindeki kadar özel öneme sahip değildir."**

Kafkasya ve iç Asya petrol ve doğal gaz kaynaklarının dağıtımında bugün yeni yollar ortaya çıkmış olsa da körfez önemi hala korunmaktadır.

Ama tüm bu "ekonomik" önemin ötesinde, Ortadoğu bugün emperyalizm için "siyasal" açıdan daha büyük bir önem kazanmıştır.

Emperyalizmin 80'li yıllarından başlayarak sosyalist sistemin dağıldığı, yeni koşullarda oturmaya çalıştığı "Yeni Dünya Düzeni"nin başlangıcına uğradığı yerlerin başında Ortadoğu gelmektedir. Emperyalistlerin SSCB'nin dağılmasıyla ortaya çıkan onlarca ülkenin yer aldığı Kafkaslar'da, yine bir kesişim dönümünde sosyalist ülkeler olan Balkanlar'da denetimi büyük ölçüde

sahiplenmiş durumdayken, Ortadoğu'da halen önemli bir direnişle karşı karşıyadırlar. Bu durum, emperyalizmin dünyanın öteki bölgelerindeki hakimiyetinin önünde de bir engel oluşturmaktadır. ABD'nin Şaron aracılığıyla Filistin Kurtuluş Hareketini yoketmek istemesi ve Irak'a yönelik büyük saldırı hazırlığı, bu engeli ortadan kaldırmak içindir.

Emperyalist saldırıların "değişken" gerekçeleri

Emperyalistler, sadece 1950'den 2000 yılına kadar 300'tü aşkın **açık askeri müdahale** yapmışlardır. Tüm bu saldırıların, "barış götürme, demokrasiyi inşa etme, uluslararası hukuku koruma, etnik temizliği önleme" demagogileriyle saldırıya meşruiyet kazandırmaya çalışmışlardır. 1991 yılında Irak saldırısında da gerekçe, "Uluslararası hukukun korunması, Kuveyt'in kurtarılması" idi.

Bugün acaba, kaç kişi **1991'deki saldırının "gerekçesini" hatırlıyor?** Kuveyt kurtarılması(!), sınırların yeniden eski haline getirilmiş, Irak'ta bırakın kimyasal-biyolojik silah üretecek tesisleri, ilaç fabrikaları bile imha edilmiştir; ama saldırı hala sürmektedir.

Denilebilir ki, bugün emperyalist saldırı, "saldırı gerekçesi" bakımından daha açık bir hal almıştır; çünkü bugün hem **Irak'a**, hem **Filistin'e** yönelik saldırı **"terörle karşı savaş"**la gerekçelendirilmektedir. Irak "terör örgütlerine yardım etmek, kitle imha silahları bulundurmamak" demagogileriyle "terörist ülke" ilan edilerek, Filistin halkının direnişine ise "terör" olarak adlandırılarak, "teröre karşı savaş"ın önce-

likli hedefleri yapılmıştır.

Emperyalizmin çıkartlarına karşı olan her politik tavr, **"terör"**, emperyalizme karşı çıkan herkesle **"terörist"** olarak adlandırılmıştır ve emperyalizmin bugün dünya halklarına, özdele Ortadoğu halklarına karşı saldırısı bu zeminde sürmektedir.

"Yeni Dünya Düzeni" bir Amerikan imparatorluğudur!

"Yeni Dünya Düzeni", 1980'lerin sonunda Amerika'nın ortaya attığı bir kavramdır. Her ne kadar diğer emperyalist güçlerce de kabul edilmiş olsa da, kavramın özüde, Amerikan emperyalizminin dünya üzerinde mutlak hakimiyetini kabul etme politikasının adı olduğu, geçen on yılda ortaya çıkmıştır. Bu "düzen" in muhtevası: Asya'dan Latin Amerika'ya, Ortadoğu'dan Kafkaslar'a, Balkanlar'dan Afrika'ya kadar tüm dünya ülkelerini-halklarını, emperyalizmin çizdiği ekonomik ve siyasal sınırlar içine hapsedmektedir.

Bunun için, 1990'ların başlarında, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını "barış", "diyalog", "demokrasiler" masalarıyla uzlaşma masalarında tasfiye etme, ilerici ülkelere ekonomik ve askeri zorla boyun eğdirme politikası izlenmiştir. Bugün, tasfiyenin hemen hemen tek aracı, açık askeri zor durumundadır. Irak, Kore gibi ülkelere karşı da, dünyanın çeşitli bölgelerindeki anti-Amerikan islamcı hareketlere, halk savaş yürütme devrimci hareketlere karşı da, çeşitli biçimlerde askeri saldırılar gündeme getirilmiştir.

"Yeni Dünya Düzeni"nin Ortadoğu Başarıslılığı

ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasının temelinde de bu "Yeni Dünya Düzeni"ni inşa etme hedefi vardır. Elbette emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" politikasının emperyalistler açısından istenen sonucu vermediği birçok ülke, bölge vardır. Ancak bunların başında Ortadoğu gelir. Ne askeri zor, ne de "barış" manevraları, emperyalizmin istediği sonuca ortaya çıkaramamıştır. Türkiye ve İsrailli gibi "jandarmaları"nın varlığına, onbinlerce ton bomba yağdırmasına, işbirlikçilerinin, uzlaşmacıların o kadar çok olmasına rağmen, bir türlü Ortadoğu'da istediği hakimiyeti kuramamıştır.

1991 "Körfez Savaşı"nda saldırıların **en üst** boyuta vardırmasına rağmen (hatırlanacağı gibi, 1991'de Irak'a yapılacak saldırı için yapılan askeri yayınak, yüzyılın en büyük askeri yayınağı olarak adlan-

dırılmış, Irak saldırısı, Vietnam'dan sonra en fazla bombanın kullanıldığı bir saldırı olmuştur) Ortadoğu'ya boyun eğdirememiştir.

Emperyalizm açısından aynı başarısızlık, Filistin konusunda da yaşanmış, bir dönem sağladıkları "uzlaşma" da kalıcı olamamıştır.

Ortadoğu, gerek ulusal, gerek devrimci, gerekse de dinsel temelde anti-emperyalist, anti-Amerikan örgütlerin belli bir güce sahip olduğu bir bölgedir. Keza, Ortadoğu halklarının geneli açısından anti-Amerikancılık, hala belirleyici bir tavidir. Bu gerçekler, emperyalizm açısından en büyük "istikrarsızlık" kaynağıdır.

Neden Filistin, Neden Irak?

Amerikan imparatorluğunun bugün Ortadoğu'da önünde engel olarak gördüğü başlıca güçler, ulusal, islamcı ve devrimci hareketler ve emperyalizme tam teslimiyeti reddeden küçük burjuva diktatörlüklerdir.

Bu çerçevede; Filistin Ulusal Hareketi, Kürt Ulusal Hareketi, İslamcı Hareketler, ülkemiz devrimci hareketinin de içinde olduğu devrimci hareketler; ve başta Irak, Suriye, İran, Libya, Yemen, Sudan gibi ülkelerin yer aldığı ülkeler; emperyalizmin öncelikle tasfiye etmek istediği güçler durumundadır.

Irak Ortadoğu'da emperyalizm için bir "çıban başı"dır. Çünkü Irak'a ne ABD tekelleri, ne IMF, ne Dünya Bankası girememektedir. "Çıban başı"dır; çünkü emperyalizmin devasa askeri gücüne karşı direnmenin mümkün olduğunu gösteren bir örnek teşkil etmiştir.

Filistin direnişi, her ne olursa olsun **tasfiye ve imha** edilmelidir; çünkü dünya halkları açısından ender rastlanır bir irade ve kararlılık örneğidir Filistin. Bir halk ne kadar olumsuz koşullar içinde olursa olsun, ne kadar güçler dengesizliği olursa olsun, direnen bir halkın asla yenilmeyeceğinin tüm dünyanın gözleri önündeki örneğidir. Dünya halkları için, dünyanın devrimci, ilerici, yurtsever, anti-emperyalist güçleri için güç ve moral kaynağıdır. Filistin, intifadıyla, silahlı mücadeleyle, feda eylemleriyle, direnmenin mümkün olduğunu ötesinde, yolunu da gösteriyor tüm dünyaya.

Amerikan emperyalizminin özellikle 11 Eylül'den itibaren geliştirdiği saldırı politikasında, yoketmek istediği ne varsa, Filistin direnişinde somutlanıyor. Mülteci kamplarına hapsedilmiş, Siyonizmin tankları tarafından kuşatılmış üç milyonluk bir halkı teslim alamayan emperyalizm, dünyanın başka hiç bir köşesinde, başka hiç bir halkı teslim almaz. Filistin'in gösterdiği gerçek bu kadar çıplaktır.

-sürecek-

Amerikan İmparatorluğunun Saldırganlığına Karşı Dünya Halklarının Kardeşliğini Savunmalıyız

Emperyalizmin Ortadoğu'ya getireceği olumlu, iyi, doğru, hiç bir şey yoktur; emperyalizm, yüzyıldır Ortadoğu'ya yalnızca kan ve gözyaşı, yalnızca yoksulluk getirmiştir. Bugünden sonra da getirecekleri farklı olmayacaktır.

Kasap Şaron Filistin halkını ne kadar düşünüyor, katil Bush da Irak halkını o kadar düşünüyor.

"Irak bölge için tehdit oluşturuyor... Saddam diktatörlüğünü yıkp demokratik bir Irak oluşturacağız" diyenler, 1 MİLYON IRAKLI'nın öldürüleceği savaş planları yapıyorlar.

Türkiye halkları olarak, böyle bir katliamcılığın ortağı olmamalıyız!

ABD'nin Irak'a sadece kendi emperyalist çıkarları

için saldırdığı çok açıktır. "Demokratik Irak oluşturmak" demagojisine ancak aptallar kanar. Katil Bush, tüm dünya halklarını aptal yerine koyuyor.

Irak'a emperyalist müdahale **Ortadoğu halklarına ve tüm dünya halklarına karşıdır...**

Türkiye'yi, ABD'nin yanında Irak halkına karşı savaşa sokmak, **halk düşmanlığıdır.**

Tüm vatanseverler, demokratlar, ilericiler, halkların birbirine düşman edilmesini değil, halkların kardeşliğini savunan herkes, emperyalist müdahaleye, saldırıya karşı çıkmalıdır.

İşçiler, memurlar, köylüler, esnaflar, gençler, Türkiye oligarşisinin ABD'nin Irak saldırısına şu veya bu biçimde katılması, içeride, IMF zamlarının yanına savaş zamları eklenmesi demektir. Mevcut baskıların yanına, savaş yasaklarının eklenmesi demektir. Irak'a saldırmak, kendimize saldırmaktır.

Amerikan emperyalizminin askeri olmaya hayır! diye sesimizi yükseltelim.

Ortadoğu'da Amerika'nın işi ne?

Türkiye'nin Irak'ta işi ne?

Ortadoğu, Ortadoğu halklarıdır!

PETROL YOLLARINDA “TERÖRE KARŞI SAVAŞ”

Asya’dan Kafkaslar’a, Ortadoğu’ya emperyalist tekellerin “teröre karşı savaş” petrol ve enerji yollarının ele geçirilmesi savaşdır.

Petrol ve silah tekelleri “teröre karşı savaş”ın asıl kazananlarıdır.

Amerikan emperyalizminin ve onun “teröre karşı savaşının” peşinden giden Avrupa emperyalist ülkelerin yönetimlerinin, tekellerin yönetimi olduğu tartışmasıdır. Uyguladıkları bütün politikalar, savaşları da tekellerin çıkarları içindir.

“Demokrasi, insan hakları” demagojileri artık kimse için inandırıcı değildir. Onyıllardır sömürge ülkelerde tekellere yağma ve talan alanı açmak için cuntalar tezgahlayan, suikastler, katliamlar yapan emperyalizm, aynı politikayı şimdi “teröre karşı savaş” adıyla sürdürüyor.

Amerika’nın “teröre karşı savaş”ından en büyük kar elde eden enerji ve silah tekelleridir. Afganistan’dan Ortadoğu’ya savaş ve savaş hazırlıkları silah ve petrol tekellerinin bu bölgeleri ele geçirmesi içindir. Doğal gazdan petrole enerji kaynaklarını ve geçiş yollarını kontrol altına alan emperyalist tekeller güçlerini çok daha büyütecek, dünya hakimiyetlerini sağlamada önemli bir adımı atmış olacaklar.

“Teröre karşı savaş” dedikleri bunun savaşdır. Bütün sektörlerde tekellere sınırsız yağma ve talan alanları, yeni pazarlar açılırken, en büyük pay enerji tekellerinin ve “teröre karşı savaşın” halkları katleden silahları üreten tekellerindir.

Enerji ve Silah Tekelleri Yönetimde

Başta Amerika olmak üzere bütün emperyalist ülkelerin iktidarları tekellerin elindedir. Görünürde o ülke halkları “seçmiştir” ama gerçekte iktidarı belirleyen tekellerdir.

Amerikan seçimlerini hatırlayalım. Adaylardan “demokrat” olan Al Gore **Occidental Petroleum Şirketi**’nin hisselerinin büyük bir bölümünün sahibidir. Bu nedenle hem Clinton’un yardımcılığını yaparken Irak muhalefetine para desteği sağlar, hem de seçim masrafları yine aynı tekeller tarafından finanse edilir.

Bush yönetiminin tekellerle ilişkileri “skandallar” ise artık alenidir. Amerika’nın en büyük tekellerinden enerji-doğal gaz tekeli **Enron** iflası bu ilişkileri günyüzüne çıkarmıştır. Ki, Enron ilişkisi sadece ABD ile sınırlı değil, İngil-

tere Başbakanı Blair’e kadar uzanır.

ABD yönetiminde Enron ve başka tekellerle ilişkileri olmayan ise neredeyse yoktur.

Bush’un ABD ordu sekreteri Thomas White yıllarca **Enron**’da yöneticilik yapmıştır. Bush’un güvenlik danışmanı Condoleezza Rice de bu göreve getirilmeden önce 1992’de **Chevron** petrol tekelinin danışmanıydı. Bush ve Savunma Bakanı **Dick Cheney**’in **Unocal, Enron ve Chevron** tekellerinin “gizli ortağı” olduğunu ise ABD basını defalarca yazmıştır.

İşgal Edilen Ülkeye De Tekel Yönetimi

Emperyalist tekeller sadece kapitalist ülke yönetimlerini belirlemiyor, aynı zamanda işgal edilen ülke yönetimlerine de direk atamalar yapıyor. Afganistan yönetimi bunun en somut örneğidir.

“Devlet başkanı” **Hamit Karzai enerji-petrol tekeli Unocal**’ın kadrolu bir çalışanıyken, bombaların gücüyle iktidara oturtuldu. Hiçbir kitle tabanı olmamasına rağmen Afgan halkına tekeller tarafından dayatıldı, kabul et-

Silah Tekelleri Bayram Yapıyor

“Terorizme karşı savaş” petrol tekellerinin yanı sıra, silah tekellerinin kasalarını daha da büyüttü. Afganistan’da bombalarını tüketen Amerikan silah sanayi şimdi tam kapasite Irak halkını katledecek bombaları üretiyor.

ABD’de ikinci dört aylık dönem bilançolarına göre, silah tekelleri diğer sektörlerdeki yoğun krizin aksine güçlendi. Lockheed Martin, Northrop Grumman, General Dynamics Boeing gibi Amerikan silah tekelleri karlarını artırırken, Avrupa silah tekelleri de kendi hükümetlerine savunma harcamalarını artırmaları için baskı yapmaya başladılar.

“Teröre karşı savaş” silah tekellerinin savaşdır.

meyen aşiretlerin Amerikan bombalarıyla tasfiyeleri ise halen sürüyor. Tekellerin ataması sadece Karzai ile de sınırlı değil, hükümetteki 11 bakan Amerikan vatandaşıdır. Kültür Bakanı Mahdum Emin, Eğitim Bakanı Abdülsalim Azimi, Sulama Bakanı Mangal Hüseyin, Devlet Bakanı Cuma Muhammed Muhammedi ve Yüksek Eğitim Bakanı Şerif Feyiz.. (6 Şubat 2002, Türkiye) bunlardan sadece bazılarıdır.

Tekellerin, sömürge yönetimlerini direk atamayla belirleme politikası sadece savaşlar sonucu da olmuyor elbette. IMF aracılığıyla teslim alınan, yani bombasız olarak ele geçirilen ülkelere, Kemal Derviş gibi, Arjantin'de örneği görüldüğü gibi bakanlar atanıyor. Tekellerin seçimlere müdahalesi de yine aynı politikanın bir sonucudur.

Emperyalist tekeller işbirlikçi iktidarları sonuna kadar kullanırken, oy, seçim hesaplı kimi sorunları da atamalar yoluyla aşılıyor.

Emperyalist Ekonominin Bunalımı ve “Teröre Karşı Savaş”

Kapitalist ülkelerin yönetimini elinde bulunduran tekellerin sisteminin, her krize girişinde fatura yoksul halklara yüklenir. Tekeller krizlerini, ya sömürge ülke-

lere çeşitli yollarla aktararak ya da yeni pazar alanları açmak, yeni sömürü alanlarını ele geçirmek, askerileşmiş ekonomilerini canlandırmak için savaşlar yoluyla geçirirler.

Amerikan ekonomisinde iflaslarla kendini gösteren bunalım basit “yolsuzluklarla” açıklanabilecek bir durum değildir. Enron, Global Crossings ve Xerox’dan sonra bilişim sektörünün en büyük tekeli, 65 ülkede şubesi bulunan **Worldcom’un iflası**, yağma ve talan üzerine kurulu ve daha çok sömürü isteyen tekellerin düzeninin genel bunalımının sonucudur. Emperyalizm işte bu bunalımı “teröre karşı savaşla” aşmaya çalışıyor.

Afganistan’dan Ortadoğu’ya

Enerji Yollarında “Teröre Karşı Savaş”

Afganistan saldırısı başlamadan önce petrol-enerji tekeli **Unocal** hazırladığı bir raporda şöyle diyordu; “*Sonuç olarak, Afganistan bizim düşündüğümüz petrol boru hattı için en az teknik engeli içeren güzergahtır. Biz, Hazar Bölgesi petrollerini Asya pazarına ve Arap denizinden istediğimiz yerlere ulaştırmak için Afganistan üzerinden geçen ‘yeni’ ipek yolu açmayı öneriyoruz. Amerikan hü-*

Petrol Tekellerinin Venezuela Darbesi

Tekeller sadece savaşlarla dünya zenginliklerini ele geçirmiyor elbette. Türkiye gibi “tek kurşun atmadan” ele geçirdiği ülkeler olduğu gibi, darbeler tezgahlayarak ele geçirdikleri de var. Latin Amerika ülkelerinin tarihi bu tür örneklerle doludur.

En son örnek ise başarısız Venezuela darbesi girişimidir. 12 Nisan 2002 tarihinde yapılan darbenin ömrü kısa olsa da arkasında ABD tekellerinin olduğu alenileşmiş durumda.

ABD’nin darbedeki planlayıcı rolü bizzat ABD basını tarafından şu haberle duyurulmuştu; “CIA, gösteri ve grevlerde doğrudan rol aldı. Muhalifler, emekli ordu mensupları, medya patronları ABD’nin Caracas büyükelçiliğinde bir araya gelerek toplantılar yaptılar. Bazı meclis üyeleri, bizzat Washington’a götürüldü.” (Washington Post)

Buna da gerek yoktu elbette. Amerika’nın petrol ihtiyacının büyük bir bölümünü karşıladığı Venezuela’nın yurtsever devlet başkanı Hugo Chavez petrol tekellerinin çıkarlarına ters politika izliyordu. Bu nedenle yokedilmesi gerekiyordu. Darbe bunun için planlandı. Amerika ve Venezuela’daki Amerikancılar halen bu amaçlarından vazgeçmiş değiller. ABD elçiliklerinde düzenlenen toplantılar, kışkırtılan gösterilerle petrol tekelleri savaşı sürdürüyor. Venezuela halkı da Chavez’e sahip çıkarak direnişi sürdürüyor.

Petrol tekellerinin enerji yollarını temizlemek için kanları döküldü.

kümetine gerçek ve büyük bir iş başarısına yardım etmeye çağırıyoruz.” (16 Ocak 2002, Milliyet)

Enerji tekellerinin çağırısına, “teröre karşı savaş” yalanıyla uyuldu. Unocal’ın boru hattı yakılıp yıkılan, halkı katledilen bir ülke üzerine kuruldu. Amerika “teröre karşı savaşıyor... insanlığı terör belasından kurtarıyordu...” Enerji tekellerin yolu yalan ve kanla böyle açılıyordu.

Balkanlar da aynı nedenlerle bombalanmıştı. Bechtel, Enron ve General Electric gibi Amerikan tekelleri Balkanlara girmenin yolunu yağın bombalarla açtılar.

Ama tekellerin doymak bilmez kar hırsı Afganistan’la bitmiyor, hem Afganistan’da açılan cephenin yoluna devam edebilmesi için, hem de onyıllardır ele geçirilmeye çalışılan Ortadoğu petroleri için, hedef şimdi Irak.

Amerika’nın hedefi Irak ile de sınırlı kalmayacaktır. Çünkü enerji ve petrol tekellerinin amacına ulaşması için bölgedeki muhalefet odağının dağıtılması, bu ülkelerin ele geçirilmesi, işbirlikçi iktidarlarca yönetilmesi gerekiyor. İran, Irak, Suriye, Lübnan, Filistin yani Basra Körfezi’nden Doğu Akdeniz’e uzanan hat, emperyalistlerin denetleyemediği, kontrolünde olmayan bir bölge durumundadır.

Orta Asya ve Ortadoğu petrolerinin kontrolü ve dünya pazarlarına güvenli bir şekilde ulaştırılması için kontrol altına alınması gereken temel üç bölge vardır ve bunlar birbirini tamamlayan bir coğrafi konuma sahiptir: Afganistan-Pakistan(*), Basra Körfezi ve Doğu Akdeniz.

Bu nedenle Irak’ın ülkeyi BM denetimine açması da Amerikan tekellerinin savaş çılgınlıkları atmasını hiçbir şekilde engellemeyecektir.

Yine bu nedenle Amerika şimdiden İran ve Suriye’yi hedef ilan etmiştir.

Önce Irak’a saldıracak olması hem “Saddam... nükleer silah” demagogilerini yapabilme zemininden hem de Irak’ın yukarıda belirttiğimiz Doğu Akdeniz’den Basra Körfezi’ne kadar olan koridorun kilit ülkesi durumunda olmasıdır. Irak’ın ele geçirilmesi, ABD’nin ve jandarması İsrail’in ekonomik ve askeri olarak bu koridoru ele geçirmesi, buradan Suriye’yi kuşatması demektir. Sonra ise sıra İran’a gelecektir. Hedeflerin sıralaması değişir ya da değişmez, ama belirleyici olan petrol tekellerinin bu hattı ele geçirme isteğidir.

Irak petrolerinin ve bu üç noktanın ele geçirilmesi, Amerika’nın OPEC’de denetiminin artması ve bu yolla kendisine rakip olarak gördüğü Çin’i sıkıştırmanın da bir aracıdır aynı zamanda. (Çin petrol ihtiyacının büyük kısmını Irak’tan karşılamaktadır.)

Emperyalist tekellerin Ortadoğu, Kafkaslar hakimiyet savaşında en önemli müttefiklerinin İsrail ve Türkiye olması, ülkemizin neden ve neyin “stratejik ortağı” olduğunu, Irak pazarlıklarının anlamını da böylece açıklıyor. Filistin halkının büyük bedeller ödeyerek sürdürdüğü direniş, bu nedenle özgür ve bağımsız Filistin mücadelesinin ötesinde, bölge halkları için tekellerin savaşına karşı bir direniş odağıdır. Amerika’nın İsrail’e desteği de “yahudi lobileri” ile açıklanamaz.

Tekellerin Savaşına Karşı Direniş Meşrudur

Kısaca özetlediğimiz tablo, daha bir çok ülkeyi içine alan, bu ülkelerde direnen, emperyalist tekellerin çıkarları, Amerikanın dünya imparatorluğu önünde engel olanları yoketmeyi, sindirmeyi, teslim almayı amaçlayan bir saldırı planıdır.

Dünya halklarının kanı tekellerin azgın sömürü isteği için, çıkarları için dökülüyor. Kan dökenler “teröre karşı savaş” yalanını katliamlarını meşrulaştırmak için kullanıyor. Her ne gerekçeyle ve biçimde olursa olsun, “terör” demagogilerine verilen destek objektif olarak tekellerin çıkarlarına verilen destektir bu nedenle.

Halkların tekellerin düzenine karşı, bu düzeni yaşama geçirmek için modern silahlarla uygulanan teröre karşı direnme hakları vardır. Halkların bu hakkı kullanmaları sonuna kadar meşrudur.

(*) Afganistan-Pakistan boru hattı için anlaşma, ABD tekelisi Unocal’ın eski çalışanı, yeni “devlet başkanı” Hamit Karzai ile Pervez Müşerref arasında imzalandı. Tekellerin adamı, Karzai “eski işini” ve yeni görevini birlikte sürdürüyor.

“Batsın bu imparatorluk...”

Amerikan halkı olarak bu olanları hak ettiğimizi düşünmüyorum. Ama başımıza bu gelenler hükümetlerimizin bütün dünyada yaptıkları yüzünden.

Şimdi eğer ben bir Guatemalalı olsaydım ve Washington'u ya da Amerikalıların olduğu herhangi bir yeri bombalama imkânım olsaydı hiç durmazdım. Özellikle de sadece United Fruit vergi vermek istemedi diye bütün ailemi kaybetmişsem ve ülkem parçalanmışsa.

Biz dünyanın polisi değiliz. İmparatorluk defterini dürmenin zamanı geldi

(ABD Basınında çıkan bu röportaj, 21 Temmuz 2002 tarihli Radikal'den kısaltılarak alınmıştır.)

76 yaşındaki **Gore Vidal** Amerika'nın emperyalist dürtülerini eleştirerek bir ömür geçirdi. Yazdığı iki düzine roman ve yüzlerce makaleyle Amerika'nın, başka milletlerin ve kendi vatandaşlarının işlerine karışmaktan vazgeçip kendi köklerine dönmesi gerektiğini savundu durdu. Vidal'ın son bestseller'ı 11 Eylül'ün ardından yazılan bir makaleler dizisi: **Sürekli Barış İçin Sürekli Savaş: Kendimizden Nasıl Bu Kadar Nefret Ettirdik...**

"Etki olmadan tepki olmaz. Bu bir fizik kanunudur ve en son baktığımda hâlâ kitaplardaydı" diye yazıyor Vidal. Aynı şey insan doğası, yani tarih için de geçerli. Etki, **Amerikan imparatorluğunun başka ülkeler üzerinde kurduğu hâkimiyet** ve kendi topraklarında gelişmekte olan **polis devleti**. Vidal'e göre bunun kaçınılmaz tepkisi de Usume bin Ladin ve Timoty McVeigh'in kanlı işleri.

11 Eylül'de ölen 3 bin sivilin bu kadarı bir şekilde hak ettiğini mi iddia ediyorsunuz?

Gore Vidal: Amerikan halkı olarak bu olanları hak ettiğimizi düşünmüyorum. Ama son 40 yıldır bizi yöneten hükümetleri de hak etmiyoruz. **Başımıza bu gelenler hükümetlerimizin bütün dünyada yaptıkları yüzünden.** Yeni kitabımda yaptıklarımızın bir listesi var. Ne yazık ki New York Times ya da diğer resmi kuruluşlar gerçekleri yansıtmıyor. 1947-48'den beri kıskırtılmadan **başka ülkelere düzenlediğimiz askeri saldırıların sayısı 250'den**

fazla. Bunlar Panama'dan İran'a büyük saldırılar ve bu tamamı bile değil. Örneğin Şili'yi kapsamıyor, çünkü o bir CIA operasyonuydu. Ben sadece askeri operasyonların bir listesini verdim. Amerikalıların ya bunlardan haberi olmuyor ya da deniyor ki onlara saldırdık, çünkü işte Noriega dünyanın uyuşturucu trafiğinin merkezi ve ondan kurtulmamız lazım. Bu arada da birkaç Panamalı öldürüyoruz. Aslında hayli fazla sayıda..

Halkın cehaletinden yararlanıyorlar

Hükümet Amerikan halkının cehaletinden faydalanıyor. Belki de bu yüzden 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana doğru dürüst coğrafya öğretilmiyor, insanlar nereleri havaya uçurduğumuzu bilmesinler diye. Çünkü **Enron oraları havaya uçurmak istiyor.** Ya da boru hattı şirketi **Unocal bir yerlerde savaş istiyor.** Ve bizim bombalarımıza maruz kalan ülkelerdeki insanlar öfkeleniyorlar. Afganların 11 Eylül'de bizim ülkemize olanlarla hiçbir ilgisi yoktu... Demek istediğim Afganistan'a orayı bombalamak ve işgal etmek için girdiğimizde, operasyonun başkomutanına Usume bin Ladin'i bulmanın ne kadar zaman alacağı sorulduğunda başkomutan oldukça şaşırılmış göründü ve burada olmamızın sebebi bu değil dedi.

Güya sebep Talibanların çok çok kötü insanlar olmaları ve kadınlara çok kötü davranmalarındı. Bush'un yanında olmamız gerekiyordu, çünkü Bush kadınları o burkalardan kurtarıyordu, anlıyor musunuz? Hayır, asıl sebep bu değildi. Asıl amacı emperyalist bir tavırla enerji kaynaklarını ele geçirmektir. Bugüne kadar ithal petrol için tek kaynağımız İran Körfezi'ydin. Afganistan'a biraz oraya Rusya işgali sırasında yerleştirdiğimiz Taliban dağılmaya başladığı için, bir de Kaliforniya şirketi Unocal, Taliban'la dünyanın en zengin petrol rezervi Kızıl Deniz bölgesi petrolünü almak üzere bir anlaşma yaptığı için girdik. Boru hatlarıyla petrolü Afganistan'dan Pakistan'a ve Karaçi'ye taşıyıp oradan da Çin'e geçirmek istiyorlar ve bu çok kâr getirecek bir şey. Ve bu şirketlerin hepsinin Pentagon'la birlikte Amerika'yı yöneten Bush, Cheney, Rumsfeld ya da başka birine, yani benzin ve petrol cuntasına kadar uzandığını göreceksiniz....

Gerçekler saklandı

...CIA 1954'te Guatemala'da Arbenz hükümetine saldırmaya hazırlanırken oradaydım. Arbenz

demokratik bir seçimle başa gelmiş ılımlı bir sosyallisti. Ülkesinin hiç geliri yoktu, tek geliri United Fruit şirketi getiriyordu. Bu yüzden Arbenz muza çok düşük bir vergi koydu ve Senatör Henry Cabot Lodge kalkıp kömünistlerin Guatemala'yı ele geçirdiğini ve bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. CIA oraya gitti ve hükümeti düşürdü. Oraya askeri bir diktatör yerleştirdik ve o günden beri sürekli kan aktı.

Ben de ABD'yi bombalardım

Şimdi eğer ben bir Guatemalalı olsaydım ve Washington'u ya da Amerikalıların olduğu herhangi bir yeri bombalama imkânım olsaydı hiç durmazdım. Özellikle de sadece United Fruit adlı bir şirket vergi vermek istemedi diye bütün ailemi kaybetmişsem ve ülkem parçalanmışsa. Bizim çalışma şeklimiz bu, o yüzden de bizden nefret ediyorlar.

Ama Amerikalıların yüzde 75'i özellikle savaş konusunda Bush'u destekliyor.

Gore Vidal: O istatistiklere hile karıştırıldığını bilmiyor musunuz? Çok basit. 11 Eylül'den sonra ülkede insanlar şok geçiriyordu ve korkmuşlardı. Bush küçük bir savaş dansı yapıp kötülük ekseninden ve peşine düşeceği ülkelerden bahsetti. Bir de gülümseyerek ne kadar uzun süreceğini söyledi, çünkü bu operasyon o ve Pentagon'daki arkadaşları için trilyonlar anlamına geliyordu, aynı zamanda da özgürlüklerimizin de kısıtlanacağı anlamına. Zamanla insanlar durumu çözecek....

Terörist eylem nedir?

Gore Vidal: O ne olduğunu düşünüyorsa odur. Ve onları yakalayacağız çünkü biz iyiyiz ve onlar kötü. Kalkıp da Amerikan halkının karşısında böyle bir demec verebilen kimse aptal değildir, ama Amerikan halkının aptal olduğuna emindir. Biz aptal değiliz, sadece kandırıyoruz. Medyanın yanlış bilgilendirmesiyle, çarpık bir dünya görüşüyle ve bu sürekli savaş makinesini destekleyen inanılmaz yüksek vergilerle kandırıyoruz. Bizi temsil eden yok. **Medya sadece şirketler temsil ediliyor...**

ABD, askerlerini dünyanın her tarafından toplayıp kendi kabuğuna mı çekilmeli?

Gore Vidal: Evet, istisnasız olarak. Biz dünyanın polisi değiliz. **İmparatorluk defterini dürmenin zamanı geldi**, bunun kimseye bir faydası olmadı. Biz trilyonlara mal oldu ve korkarım zaten kendi kendine dürülecek, çünkü artık onu idare edecek para da kalmadı...

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Dünyanın gündemi Türkiye'nin gündemi Medyanın gündemi

Dünyanın gündemi; 22 Temmuz gece yarısı İsrail uçaklarının attığı füzelerin enkazından çıkarılan 6 aylık bebeklerden 9-10 yaşına kadar çocukların ölümüydü, Hem de Cenin katliamında olduğu gibi basına kapatılmış, girilemeyecek bir bölge de değildi Gazze. Bütün basın oradaydı, ama Filistin konusunda duyarlı bir iki TV, gazete dışında bebek katliamı başta Doğan Medya olmak üzere öylesine geçiştirildi.

📺 📺 📺

Halkımızın gündemi; Karadeniz, İç Anadolu Bölgelerinde bir çok yerde meydana gelen seller sonucu onlarca insanımızın ölümüydü.

CNN Türk'de Hacettepe Üniversitesi Mühendislik bölümü Profesörü Hızır Önsoy feryat ediyor; "biraz şu televoleleri bırakın bizi dinleyin, biraz da bilimi dinleyin" diyor. Selin bir kader, doğal felaket olmadığını, yüzde 90-95 önlenbilir olduğunu anlatıyor. Onlarca kentimizi etkileyen sel Doğan Medya'da yine sıradan bir haber gibi geçiştiriliyor.

📺 📺 📺

Çünkü medyanın, özelde Doğan **Medya'nın gündemi** bunlardan çok farklı. Onların gündeminde çok daha önemli işler var. Saatlerce süren programlarda, biktırtırcasına verilen haberlerde emperyalistlerle ortak yürütülen hükümet operasyonu var. TV'lere çıkardıkları parti liderlerini yönlendirmek, sıkıştırmak, istedikleri yasaları çıkarttırmak için haberciliğin dışında her şeyi yapmak var. Şu yasaya "evet" diyecek misiniz diye soran spikerler, "şu sel, deprem felaketlerini, yoksulluğu önleyecek misiniz? Filistin halkının katledilmesine, İsrail terörüne karşı tavır alacak mısınız" diye sormuyor.

Çünkü halkın ve dünyanın gündemi ile medyanın gündemi birbirinden çok farklı.

AB Üyeliğimizin Baş Destekçisi ABD; Bu İşte Bir “Bit Yeniği” Yok Mu?

Amerikalılar, çok açık söylüyorlar: “AB içindeki bir Türkiye bizim daha çok işimize gelir...”

Sadece dünya halklarının başdüşmanının bu sözleri bile, AB’ye girişin, emperyalist çıkarlara uygun olduğunu göstermeye yetmez mi?... ABD’nin isteği halkın isteği olabilir mi?

Amerika’nın çıkarına olan halkın çıkarına olabilir mi?

Bunlar, çok çıplak sorular. Cevapları da öyle zor sorular değil. Eğer emperyalizm konusunda, ABD ve AB’nin sömürgeciliği konusunda kafamızda bulanıklıklar yoksa, cevap da açıktır.

Yazının başlığında “bu işte bir bit yeniği yok mu?” diye sorduk ama cevabını önce kendimiz verelim. Bizce hiç bir bit yeniği yok. Tersine bu durum, Türkiye oligarşisinin, ABD emperyalizminin ve Avrupa Birliği’nin durumu-na, niteliklerine tümüyle uygundur.

AMA: “tümüyle ABD pençesine düşmemek için AB’ye girmemizin şart olduğunu” söyleyenler, bu işte bir bit yeniği aramak zorundalar. Çünkü, bu iddiaya göre, ortada çok büyük bir çelişki var. AB’ye girmek, bizi ABD’nin kölesi olma-tan kurtaracaksa, ABD bunu niye istesin?

KEZA, “AB’ye girmenin ülkemizi demokratikleştireceğini” iddia edenler de, bu işte bir bit yeniği aramak durumunda. Öyle ya, ABD’nin sırf Türkiye demokratikleşsin diye, bunca çaba harcaması pek akla-mantığa uygun olmadığına göre, bu işte başka bir iş var.

KEZA, Amerikan ve Avrupa tekellerinin “çokuluslu şirketler”deki birliğini, ortak çıkarlarını, ABD ve AB’nin Ortadoğu’da, Balkanlar’da, Kafkaslar’da, Asya’da sayısız ekonomik ve askeri operasyonu birlikte yürüttüğünü görmezden gelip, AB’yi sadece Avrupa’nın “ABD karşısında bir güç olma” amacıyla açıklayanlar da bu işte bir bit yeniği aramalı. ABD niye, rakibini güçlendirmek istesin?

Geçen hafta, Irak saldırısıyla ilgili pazarlıklar yapmak için Türkiye’de olan ABD Savunma Bakanlığı yetkililerinden Wolfowitz şöyle diyor mesela:

“Türkiye bir kavşakta. Bizim dostluğumuz derindir ama, Türkiye’nin Avrupa’yla köklü ilişkisi de katıldığında daha da derinleşir. Türkiye’nin Avrupa kurumlarıyla tam bütünleşmesi Türkiye’nin de, Avrupa ve ABD’nin de çıkarıdır...”

Wolfowitz için “çıkart”ın tek bir anlamı var tabii: dolar ve emperyalist hakimiyet.

Sözlerini şöyle devam ettiriyor Wolfowitz: “Türkiye’nin AB’ye girme hevesi... memnuniyetle karşılanmalıdır... Avrupa stratejik bir fırsatla karşı karşıya; Türkiye’ye yardım ederek dünyadaki 1.2 milyar Müslüman’a, teröristlerin sunduğundan çok daha iyi bir yol olduğunu gösterebilir.”

Bir zamanlar, sosyalist sistemin çevresini “yeşil kuşak”la çevirme planını uygulayan ABD, şimdi de “yeşil kuşağın” yayılmasının, islamcılığın etkisinin önünü “Avrupa-lılaştırılmış Türkiye”yle kesmek istiyor anlaşılan!

ABD emperyalizmi ve Avrupa emperyalizminin hem bir çok ortak çıkarları, hem çeşitli çelişkileri vardır. Ama ABD de, AB de, AB’nin içinde olsun veya olmasın, Türkiye’yi Ortadoğu’da, Kafkaslar ve Balkanlar’da “taşeron” olarak kullanmakta hemfikirdirler.

Kısacası, ABD’nin, Türkiye’nin AB üyeliğine verdiği destek, “**Ne ABD, Ne AB, Bağımsız Türkiye**” sloganıyla dile getirdiğimiz tavır doğruluğuna bulunmaz bir kanıt oluşturuyor.

AB’ciler de “önce koltuk” diyor!

AB tartışmaları çeşitli biçimlerde sürüyor.

Düzen partilerinin herşeyinin sahte olduğu gibi, “AB’ciliklerinin” de sahte olduğunu gördük geçen hafta. Mesut Yılmaz’ın AB konusunda hazırladığı öneriye, Saadet Partisi dışında hiç bir parti olumlu cevap vermedi. Demek ki en AB’ci Saadet Partisi’ymiş!

Aynı, MHP ve Genelkurmay’ın AB karşıtlığındaki gibi, AB’ciler de, en başta, kendi iktidarlarına öncelik veriyorlar.

Daha bir kaç gün önce “**AB’ye girmek, milletimiz için demokrasi ve refah demektir**” diye nutuk atanlar, seçimden önce “AB’ye uyum” yasalarını çıkarmayı reddettiler.

Hepsinin hesabı başka.

AB için çırpınıyor görüntüsü veren ANAP’ın ve ANAP önerisine destek veren tek parti olan SP’nin de hesapları başka; onlar da bu manevrayla erken seçimi geciktirmeye çalışıyorlar. Çünkü anketlere göre, erken seçimden en fazla zararlı çıkacak olanların başında onlar geliyor: meclise giremeyecekler belki, iktidar nimetlerinden uzak kalacaklar.

Demokrasiymiş, milli çıkarlarmış, onların gündeminde, kafasında böyle şeyler yok.

Gülizar Kesici Anlatıyor

“Hücrelerinin gün gün ölmesi, o kadar doğallaşmıştı ki”

GÜLİZAR KESİCİ, Bayrampaşa Hapishanesi'nde 6 bayanın diri diri yakıldığı koşu yaşı 19 Aralık'ı, sonra Bakırköy'e götürüldü. 1996 yılında ölüm orucu direnişçisi olan Gülizar Kesici tahliye edilmişinden bir hafta sonra sorularımızı cevapladı.

Kaç yıldır tutsaktınız? Dışarıya dair ilk gözlemlerinizi neler?

Gülizar Kesici: 9,5 yıldır tutsaktım. Dışarıdaki değişiklikler oldukça fazla. Bir sürü yeni şeyler var. Hapishaneden tanıdığım birçok arkadaşı 19 Aralık sonrası görmek apayrı bir duygu. Operasyondan uzun bir süre sonrasına kadar birçok arkadaşımızdan haber alamamıştık. Operasyon gecesi erkek arkadaşlarımızla bir araya gelelememiştik. Ve sonrasında da görme imkanımız hiç olmadı. Mektuplar bile aylarca engellendi. Şimdi onları görmek, konuşabilmek çok güzel.

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'ndeki koşullar nasıldı? Orada da Ölüm Orucu Direnişçileri vardı, en son durumlarını anlatabilir misiniz?

Gülizar Kesici: F tipi koşullarında değildik. Son

olarak kaldığımız koşullar koşu sistemi gibi olsa da F tipi uygulamalar dayatılıyor. Avukata tek çıkarılma, hükümlülerin avukatlarıyla görüşmesinin engellenmesi, ziyaretlere tek çıkarılma vb. Hapishanenin yapısı böyle bir uygulamaya imkan vermiyor zaten. Ancak F tipi uygulamalar böyle denilerek, asıl olarak bizi aynı mekanda kaldığımız arkadaşlarımızla

bile görüştürmemeye çalışıyorlardı. Dayatmaların asıl amacı da buydu zaten.

Bizim kaldığımız yer 15-20 kişilikti. Ancak kapılarımızı kapatıp hemen yanda kalan arkadaşlarla görüşmemiz engellenmek isteniyordu. Mutfak, televizyon vb. ihtiyaçlarımızı giderdiğimiz, birarada bulunduğu-muz mekanları kaldırmak istiyorlardı. Kısacası koşulların olduğu bir mekanda hücreleri yaşatmak istedikler. İlk günlerden itibaren bu tür dayatmaların hiçbirini kabul edilmedi.

TEDAVİLER ENGELLENİYOR

Siyasi bayanların bulunduğu iki blok var hapishanede. Birinde (D Blok) operasyon sonrası getirilen bizler vardık, ikinci blokta ise (C Blok) yeni tutuklanan arkadaşlarımız kalıyordu. Bu arkadaşlarla bizim hiçbir koşulda görüşme imkanımız yok, havalandırmalarımız yan yana ama yüzlerini dahi göremiyoruz.

“İmkanlarımız bu kadar” denilerek tedaviler engelleniyor. Araç, asker yetersizliği nedeniyle aylarca hastaneye gitmeyi beklediğimiz oldu. Hastaneye gitmeyi başarabilsek bile bir sonraki kontrole gitmek imkansız. Her hastaneye gidiş öncesi mutlaka idare ile konuşulur, durumun aciliyeti anlatılır, ancak hastaneye gidemeyiz. Bu sorun hala devam ediyor.

Bakırköy Tutukevi'nde Ölüm Orucu 8. ekipte yer alan **Şengül Arslan** ve Hastanede olan 5. Ekipten **Hamide Öztürk** var. Şengül'le aynı hapishanede yedik ama yüzünü dahi göremiyorduk. Bir duvar her şeyi engelliyor ve ölüme giden bir arkadaşını görmene dahi tahammülleri yok. Hamide 400. günleri geçti. Fiziki olarak ayakta. Bunu tıbbi olarak açıklamak mümkün değil elbette, asıl güç iradeleri.

Tahliye olmadan önce iki ay kadar Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'nde Ölüm Orucu direnişçileriyle birliktedim. Onlarla bir şeyler paylaşabilmenin, tanımanın, yaşadıklarına tanık olmanın coşkusunu yaşadım, direnişçilerimiz bize yaşattılar.

“ZAFER İÇİN ÖLÜME YATTIK”

Hastanede yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?

Gülizar Kesici: Uzun süredir onları göremediğimiz-

den durumlarını mektuplarından öğrenmeye çalışıyorduk. Ve günler ilerledikçe daha da ağırlaşıyorlar diye düşünüyorduk. Hastaneye gittiğimde çok şaşırdığımı söylemeliyim. Çünkü hepsi ayakta ve hareketliydi. Biz gün hesabına göre artık yataktalar diye düşünürken onlar bir gün daha ayakta kalma çabası içindeydiler. "Atlar gibi dimdik ayakta ölme"ye kilitlenmişti hepsi. Ve bunun için iradelelerini sonuna kadar zorluyorlardı. Her şey çok doğal ve yalındı. Günlük yaşamları programlıydı. Birbirleriyle ilişkileri çok sıcaktı. Direnişçi olmanın coşkusunu yaşıyorlar ve yaşıyorlardı da. Güne **birlikte** başlıyor, günün birlikte bitiriyorlardı. Yaşamın içindeki her şeyi ortak yapıyorlardı. İçeceklerinin hazırlanmasından ihtiyaçlarının karşılanmasına kadar her şeyde.

Ölüm Orucu direnişçisi olmanın sorumluluklarının bilincindeydiler. "**Biz zafer için ölüme yattık**" diyorlardı. Yaşam içinde de bunu yansıtıyorlardı. Biz her ne kadar onlar yorulmasın diye düşünsek de direnişçilerimiz mutlaka bir yolunu bulup ihtiyaçlarını kendileri karşılamaya çalışıyorlardı. İradelerini sürekli ayakta tutmanın bir biçimiydi bu da. Yani direnişçi olmak sadece Ölüm Orucu yapmakla sınırlı değildi. Birbirlerine ve bizlere sürekli **emek** harcamaktı. Yeni bir şeyler öğrenmek, yanındakine bir şeyler katabilmek, kendilerinden sonraya bir şeyler bırakabilmek çabası içindeydiler. Gündeme ilişkin, o güne kadar direniş içinde yaşananlara ilişkin, gelişmelere göre neler olabilir diye sürekli sohbetler ediyorduk.

HÜCRE HÜCRE ERİMEYİ YAŞIYORLARDI

Hepsinin de neşesi, coşkusu çok iyiydi. Günlük yaşam içinde değişiklikler çok fazla olmuyor. Günler birbirini tekrar ediyor gibi görünse de direnişçilerimiz yaşamı renklendirmenin yöntemlerini de buluyorlardı. Örneğin mektuplar hastanede çok daha önemli bir yer kaplıyor. Hapishanelerden, dışarıdan gelen mektuplar onların hastane dışındaki **yaşamlarıyla** bağlantı. Mektup aldıklarında hep beraber oturup okuyorlardı. Her mektupta mutlaka yaşanan olaylar, özellikle de şehitlerle ilgili olaylar hatırlanır anlatılırdı. **Hastane odasına koca bir dünyayı sığdırıyorlardı** gerçekten de. Ve gelen mektuplara cevaplar yazılırken yine birlikteydiler. Kimi zaman yazmakta zorlan-

Süreç daha da zorlaşacaktı, bundan sonra da tek başımıza da olsa sonuna kadar götüreceğiz kararlılığında idiler. Tek düşünülen zaferdi. Şehitlere, ilklerin destanı olan direnişe layık olmaktan, direniş ileriye taşımaktan başka bir şey düşünmüyorlardı.

salar da bunu da birbirlerine destek olarak, zorlayarak çözüm buluyorlardı. Örneğin mektup günleri yapıyorlardı. Hangi hapishanede kimlere yazılacak çıkarıyor, mektup defterlerini elden ele dolaştırarak herkes birer parça yazıyor, tamamliyorduk.

Ölüm orucu direnişçileri birbirlerinin her şeylerine (belirtiler, sıvı alımında zorlanmalar, uykusuzluk vb.) vakıf olmak, yardımcı olmak konusunda da **sahiplenme** duygusuyla hareket ediyorlardı. Kimin ne kadar sıvı aldığı her gün sorulmuyor belki ama birbirlerini kontrol ediyorlar, sıvı alımında düşüş olduğunu gözlemlediklerinde birbirlerini uyarıyorlar, yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Tabii bu tür şeyler de sadece "sıvı almalısın" şeklindeki konuşmalarla olmuyordu. Ya-

şamın doğallığı içerisinde tamamlıyorlardı. Bu küçük bir örnek, ama yaşamlarının tamamında o sahiplenmeyi, coşkuyu görmek mümkündü.

Ölüm Orucundan kaynaklı fiziki değişimlere karşı da oldukça rahatlardı. Hatta yeni bir belirtiyi karşılaştıklarında bunu birbirlerine bir müjde gibi anlatıyorlardı. Onlar için **hücrelerinin gün gün ölmesi, ağrılar vb. o kadar doğallaşmıştı ki**. Hani normalde eline iğne batar, kanar, ya da kolunu bir yere çarptığında ağrısı olur, direnişçiler de karşılaştıkları belirtilere bu doğallıkla bakıyorlardı. İlk gittiğimiz günlerde ellerinin üzerinde, eklem yerlerinde siyah lekeler oluştuğunu görmüştük. Daha öncesinden böyle bir şeyle karşılaşmadığımızdan ne olduğunu sormuştuk. "**Etler çürüyor artık**" diyerek o lekelerin nasıl oluştuğunu, sonrasında nasıl döküldüğünü vb. anlatmışlardı. Doğallardı, onlar için sıradandı. Direniş uzun sürecekti ve **beyinleriyle birlikte vücutlarını da buna göre yönlendiriyorlardı**. Ağrılar, sızılar karşısında bir kere olsun şuram ağrıyor dediklerini duymadım. Bunları yaşayacaklarını biliyorlardı ve kendilerini buna hazırlamışlardı.

Direnişçilerimizle birlikte hastanede olduğum süre içinde Meryem Altun şehit düştü. O günlerde yaşadığımız duygu yoğunluğu elbetteki daha farklı oluyor. Yanında bir arkadaşın an an ölüme yaklaşıyor ve sen o coşkuya tanıklık ediyorsun, onunla paylaşıyorsun, onunla birlikte o anları yaşıyorsun. Bu gerçekteki kelimelerle anlatılabilecek bir şey değil.

Şehit düştüğünde yüzünde çok güzel bir gülümseme vardı. Ve bu gülümseme Meryem'i hastaneden

çıkarana dek daha da belirginleşti. Kocaman bir gülüş kondurmuştu giderken Meryemimiz. Meryem'in şehitliğinden sonra direnişçilerde acı, hü-
zün, coşku bir aradaydı. Hepsi Meryem'le birlikte kendi şehitliklerini düşünmüşler, o coşkuyu Meryem'le birlikte yaşamışlardı.

TEK BAŞIMIZA DA OLSA...

Bazı grupların ölüm orucunu bırakmasının yaşamda getirdiği değişiklikler oldu mu?

Gülizar Kesici: Direniş 21 aydır devam ediyor. 21 ay içinde bir çok süreç iç içe yaşandı. En son olarak da bırakmalar. Ölüm Orucunun hedefine ulaştığını söylediler, bunu anlamak zor gerçekten. Çünkü ortada ne bir kazanım, ne de koşullarda, dayatmalarda bir değişiklik var. Aksine artarak sürüyor. O dönem hastanede direnişçilerle birlikteydim. Direnişçiler olabilecekleri tartışıyorlar, kendilerini her türlü zorluğa karşı hazırlamaya çalışıyorlardı. Süreç daha da zorlaşacaktı, bundan sonra da tek başımıza da olsa sonuna kadar götüreceğiz kararlılığında-
lar. Tek düşünülen zaferdi. Şehitlere, **ilklerin destanı** olan direnişe layık olmaktan, direnişi ileriye taşımaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Öfkeliydiler. Onlarca şehit, yüzlerce gazi, yaratılan kahramanlıklar böylesine bir çırpıda bir tarafa konamaz diyorlardı. Ertesi günü direnişçileri farklı hastanelere sevk ettiler. İktidar bırakanların propagandasını yaparak, tecrit ederek sonuç almak istiyordu. Ama başarılı olmadı.

*19 Aralık'ı siz de 6 kadın tutsağın diri diri yakıldığı koşu-
ta yaşadınız. İnsanların size en çok sordukları da, o gün olsa gerek?*

Gülizar Kesici: O gün yaşananlar her insanı derinden etkilemişti. Ve bu etkinin bugün, aradan geçen 19 aya rağmen hala çok sıcak olduğunu gördüm. O gün o vahşeti herkes bizimle birlikte, 20 hapishanedeki devrimci tutsaklarla birlikte yaşamışlardı. İnsanların diri diri yakılması hafızalardan silinecek bir olay değil.

Hastanede askerinden doktoruna ilk sorulan bu oluyordu "Neden kendinizi yaktınız?". Biz kendimizi yakmadığımızı, yakıldığımızı, 6 arkadaşımızın yakılarak katledildiğini, o günü anlattığımızda inanmıyorlar ya da sadece "acaba" sorusuyla birlikte inanıyorlardı. Bugün için ise böyle bir şeyle karşılaşmadım. Çünkü herşey ortaya çıktı.

(Sürecek... Haftaya 19 Aralık'da diri diri yakılanların son anları...)

Adalet Bakanı'na sesleniyorum; "Sen Hiç Evladının Cansız Bedenine Sarıldın mı?"

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde iken 15 Temmuz günü kaldığı hücrede ölü olarak bulunan **Volkan Ağırman**'ın babası **Niyazi Ağırman** 23 Temmuz günü TAYAD'lı ailelerin ve Özgür-Der temsilcilerinin katılımı ile İstanbul Adliyesi'nde **suç duyurusunda bulundu**.

Suç duyurusu dilekçesinde, "Oğlum Volkan Ağırman'ın ölümü, insanlık dışı tecrit koşullarının uygulanmasının bir sonucudur. Bu uygulama devam ettiği sürece F tipi hapishanelerden daha birçok cenaze çıkacaktır. Oğlum Volkan Ağırman'ın **ölümünün sorumluları** yukarıda belirttiğim Adalet Bakanı **Hikmet Sami Türk** ve **Kandıra F tipi Hapishanesi Müdürü** ile hapishane görevlileridir." ifadelerine yer veren Niyazi Ağırman suç duyurusu sonrası yaptığı açıklamada şöyle dedi;

"Ben 42 yaşında bir TAYAD'lıyım. Daha önce hiç gözaltına alınmamıştım, yani devletin "iyi vatandaş" dediği birisiydim. Ancak F tipleri gündeme geldikten sonra gözaltına alındım. F tipleri insanları öldürüyor. Tıpkı benim oğlumu öldürdüğü gibi. Devlet F tiplerini açmak için 28 insanı katletti. Bu zamana kadar 91 şehit ve yüzlerce sakat kaldı. Ölüm orucu halen sürüyor.

Adalet Bakanı'na sesleniyorum; Sen hiç evladının cansız bedenine sarıldın mı? Ben oğlumu sağ verdim, bana ölüsünü verdiler. Vicdan sahibi olan herkese sesleniyorum. İçinizde biraz insanlık duygusu kaldıysa benim yanımda olursunuz. Ben adalet arıyorum..."

VOLKAN AĞIRMAN'IN BABASI NİYAZİ AĞIRMAN: “TECRİT İNTİHAR ETTİRİYOR”

Diyordu ki, "belki uyumlu olursam az ceza verirler". Çünkü burası mezar gibi, burda yaşanmıyor, hergün bir ömre bedel diyor-du. Bir arkadaşınla sohbet edemiyorsun, konuşamıyorsun, bir yere gidemiyorsun, bir volta bile atmıyorsun. İnsanlar olsada konuşsak, şaka-laşsak... Yok işte... yok yok... İnsan yok... Neyle konuşsam, duvarla mı konuşsam...

EKMEK VE ADALET: Volkan kaç yılında hangi ayda tutuklandı, tutuklanmadan öncesi Volkan'ı birkaç cümleyle özetlersen nasıl birisiydi?

Niyazi Ağırman: Volkan 1977 doğumluydu. Üniversite sınavlarını kazanmıştı, ancak istediği bir bölüm değildi. İkinci sene tekrar sınavla girecekti. Benim çalıştığım işyerinde beraber çalışıyorduk. Çok sıcak kanlı biriydi. Böyle sevgi dolu biriydi, insanlarla çok çabuk diyalog kurabilen esprili biriydi. İnsanlar tarafından çok sevilirdi. Yanlış hatırlamıyorsam 2000 yılının Temmuz ayında tutuklandı. Ümraniye Cezaevi'nde kalıyordu. Operasyona kadar oradaydı. Aralık 14'de 3. ekiplerde ölüm orucuna başladı. 19-22 Aralık Katliamından sonra Kandıra F tipi Cezaevi'ne kaldırıldı. Cezaevine kaldırıldığında bir bayram günüydü herhalde bizi görüş yaptırıldılar. O zamanları gözleri görmüyordu yani görüş kabiniinde benim yüzümü seçemiyordu. Ancak sesimden tanıdı. Atılan o gaz bombalarından gözleri gitmişti. Yüzü soyulmuştu, denize gidipte yüzü soyulur ya insanın işte öyle yüzü soyulmuştu. Sürekli beyaz köpük kusuyordu.

Daha sonraki görüşlerde ölüm orucunu bıraktığını söyledi. Ölüm orucuna devam edemeyeceğini, dayanamadığını, operasyonun çok ağır geldiğini söyledi.

Operasyonda arkadaşlarını kaybetmişti. İlk operasyonda Rıza Poyraz'ı sormuştu. Bende Rıza Poyraz'ın şehit düştüğünü söylemişim. Kafasını önüne eğdi, biraz bekledi sonra kafasını kaldırdı, baktım yanaklarından yaşlar geliyor. Sonra çok yazık dedi. Çok çok çok... Rıza çok iyi biriydi dedi. Çok iyi anlaşıyorduk. Çok sohbet ettik. Yaralıyken dedi. Koridordayken ben onu sırtlayıp götürmüştüm dedi. Yazık oldu çok çok yazık oldu dedi. Daha sonra çok korkmuştu. Operasyon çok ağır gelmişti. Çünkü yanında 4 tane insan şehit düşmüştü. Çok korkuyordu. Orda korkusundan ölüm orucunu bıraktı.

İlk zamanlar tek kalıyordu. İşte öyle, devletle uyumlu olarak... Diyordu ki, az ceza olsun. Onlarda onun o şeyinden istifade etmeye çalışıyorlardı. Hep kandırıyorlardı. İşte af çıkacak, ayla beraber çıkacaksınız. Sonra bir ara affı bekledi. Af siyasi tutuklara vurmadı.

Uzmanlar mı ne var... Onlar işte, orda dolduruyorlar. İşte af genişleyecek, genişleyince size vuracak kesin çıkacaksınız. Yani çok az bir ceza alacaksın o cezada af kapsamına girecek çıkacaksın. Kendine gün veriyordu. Şu gün çıkacağım, bu gün çıkacağım diye. Bende teselli etmeye çalışıyordum. Bu devleti görüyorsun, bu kadar katliam, bu kadar adam öldürdü. Çıkarmıyor... Adam seni terörist olarak görüyor.. Çıkarmıyor... Yani sana af çıkarmaz, onun için fazla güvenme diyordum.

Mahkemeye çıkmıştık, ben şunu yaptım, bunu yaptım gibi şeyler söyleme dedim. Deki ben yapmadım iftira ediyorlar. Ve öyleydi de yani. Bazı şeyleri kabul etmek gibi bir niyeti vardı. Ben kabul edersem bana ceza vermezler... Diyordu ki; "bu kadar insanları öldürenler var, mafyalar var, çeteler var, herkes çıkıyor. Ben hiç bir insanın burnunu dahi kanatmamışım, kalbini kırmamışım beni niye çıkarmasınlar". Bende ona bunları kimin söylediğini soruyordum. Ordaki psikologlar söylüyormuş. Onlar baskı uyguluyorlardı. Nihayet mahkemeye gelince bana kızılıyordu. Mahkemede de eğer böyle yaparsan seni mahkememe almam dedi. Birgün mahkemede babamın dışarı çıkmasını istiyordum dedi. Mahkeme başkanı bana dışarı çık dedi. Ben de hayır çıkmam dinleyeceğim dedim. O zaman bir ara karar verelim de-

di. Beni oybirliği ile dışarı çıkardılar.

Bir daha da beni mahkemelere almadılar. Mahkemelerde kapıları kitleyip beni almıyorlar ve ondan sonra mahkemeleri yapıyorlardı. Bende görüşe gittiğimde mahkemelerin nasıl geçtiğini soruyordum. İyi geçtiğini söylüyordu. Mahkeme Başkanı Şerafettin bey iyiydi, gülüyordu diyordu. Volkan oğlum bana şöyle yap böyle yap dediğini söylüyordu. İşte onlara böyle laflar ediyordu. Ancak mahkeme bittikten sonra ceza aldı. Çıkamayacağını anladı. Devlete güvenilmeyeceğini, devletin öyle insana acımayacağını gördü.

Bir kere ben açık görüşe gitmiştim. Voleybol sahası diye bir saha var. Böyle geniş bir yer. Aynı hücrede kalan arkadaşları vardı. Birisinin adı Bektaş. Onunla babası mesafeli bir yerde. Görüş yerindeki o masada konuşuyorduk. Bir ara gardiyanlar geldi. Hemen ayağa kalktı. Yine kısa boylu birisi içeri girdi. Volkan'da ayağa kalktı. Dedim ki, niye ayağa kalktın. O kim de ayağa kalkıyorsun?

Şimdi sen görüşten çıkar gidersin, diyebilir misin ki, benim oğlum ne oldu. Burda işkence yapırlarsa sen beni gelip kurtarabilir misin? Mecburen başka çaresi mi var? dedi. bir şeylere boyun eğeceksin, ya da işkence göreceksin dedi. Demek ki, gözünü orda çok korkutmuşlar...

İşkence yapıyorlar mı? diye sordum. "Yok teşekkür ediyorlar" gibi bir şeyler dedi bana...

Daha sonra ceza aldı. Örgüt üyeliğinden 12.5 yıl. İki yıldır yatıyor. İki yılda indirimine gitti dedi. Yani 59. madde iyi halden uygulanmış. Onun söylediğine göre 5.5 yıl daha yatacaktı. Sonra ben Nisandan beri görüşüne gidemiyordum. İki ay gidemedim, kardeşim gitti. Daha 15 gün önce annem gitmişti. Annem, ablam, kızkardeşim... Kızkardeşimin 5 tane çocuğu gitmiş, konuşmuşlardı. Gülmüşler, konuşmuşlar, şakalaşmışlar... Benim yeğenlerim var. Ulaş ile Yoldaş... Onları sevmiş. Yoldaş'a demiş, yanağını cama ver öpeyim. Yani iyiymiş.

Boncuk almış, boncuk işlemiş. Size boncuk göndereceğim demiş. Böyle kendi şeyime göre boncuk işliyorum demiş. Kurallara uyum sağladığı için daha önceleri açık alan mı, ortak alan mı ne diyorlarsa önceleri oraya çıkıyordu. Daha sonraları, son 6-7 aydır ortak alanlara çıkmıyordu. Ancak telefon etme hakları vardı. Arasına telefon ediyordu bana. Son olarak 15-20 gün önce bir daha telefon etti. Telefonla görüşmüştük. Yanıma gel dedi. Ankara işi çıkmıştı gidemedim. Ankara'dan sonraki hafta gidecektim yanına. Ama işte kısmet olmadı.

Ankara'ya 100 bin imzayı kurumlara vermek için gitmiştik. Dört gün önce TAYAD'lı Ailelerle git-

miştik. Dört gün TAYAD'lı Ailelerle kurumları gezdik. Dördüncü gün İstanbul'dan ve başka illerden aileler geldi. Kurumları gezdik. İnsanları Cumhurbaşkanını, Başbakan, Adalet Bakanı'na götürdük. Orada bekledik.

Öğleden sonra saat 4.00 de dönecektik. Saat 3.50 de gibi kardeşimden telefon aldım. Acele gel dedi. Volkan da sorun var. Dedim ki ne sorunu var? Dedi ki, Volkan intihar etmiş.

Aman Allahım. Ankara üstüme yıkıldı. Geldim. Kardeşim son olarak görüşe gittiği için herhalde kardeşimin telefonunu aramışlar. Ben görüşe gittiğimde hem ev hemde cep telefonumu yazıyorlardı dosyalara. Nedenise beni aramamışlar, kızkardeşimi aramışlar. Biz altı kardeşiz. Üç kız üç erkek. En küçük erkek kardeşim Tekirdağ F Tipinde yatıyor. Ortanca kardeşim amca çocukları ile beraber gitmiş. Kandıra yolunda o ES'in kenarında bir yerde bir mezarlık varmış. Öyle bir cami. Caminin bir morgu varmış. Ordan almışlar. Orda savcının söylediği çarşafı birbirene bağlamış...

Oğlum üç kişilik yerde tek başına kalıyordu. Yanında başka bir arkadaşı vardı. 15 gün önce o arkadaşını yanından aldılar. Birde sağında-solunda olan hücreler de boşmuş. Yani temelli bir tecritte tutuluyormuş. Bir insan sesi duyamıyormuş, kimseyle konuşamıyormuş... İşte, orda savcı demişki, çarşafı birbirene bağlamış...

O üç kişilik yerde merdivenin yan tarafında bir boşluk varmış. Ranzanın ayağına bağlamış. Orda kendini asmış. Böyle... Kendini astığında boğazında siyahlıklar vardı. Sırtında vardı, kaburgalarında biraz darp izleri vardı. Adli Tıp göğsünü ve kafasını yarmış. Ama İzmit'te Adli Tıp yok bildiğim kadarıyla. İstanbul'dan mı adamlar gitmiş, bilmiyorum. Ama cenazeyi İstanbul'a getirmemişler, orda olmuş. Ama nasıl yapmışlar, ne yapmışlar bize bir bilgi vermediler. Yani çağırıldılar gelin alın diye. Güya Adli Tıp oraya gitmiş, orda bakmış. Uzmanların takdiri... Benim bu konuda bir bilgim olmadığı için bilemeyeceğim... Her şeyi bitirmişler, en son bize haber vermişler. Oda bana değil, kardeşime haber vermişler.

Şimdi normal cezaevinde olduğu

Bir gün anlattı bana. Rafta bir tane kitap varmış. O da oturmuyormuş sandelyede. Kalkacak, üşeniyormuş. Kitaba bakıyor, kalkacağım diyor, kalkamıyormuş. En sonunda dedimki diyor kendime, Volkan kalk o kitabı al ve oku. Kalktım kitabı aldım ve okudum. Bu kadar tembellik var diyor. Bir insan sesine hasret. Bir insan ona bağırdığı zaman sanki bayram yapılmış gibi... Bir insanın sesine hasret orada...

zaman amca'yı da içeri almıyorlar. Akrabalık belgesi istiyorlar. Kandıra'ya görüşe gidince ben girmeyecektim, cenazeyi alan kardeşim girecekti aşağıda bekliyordum. Baktım kardeşim koşu koşu geliyor. Ben gittim yanına. Dedim, hayrola ne oldu. Beni içeri almıyorlar, nüfus kağıdını ver dedi. Benim nüfus kağıdımla gitti. Orda benim nüfusumla karşılaşmışlardı kardeşim olduğunu. Görüşe alınmayan bir insana cenaze nasıl teslim edilir, yani özellikle mi seçildi. Babası annesi yok. Ama devlet de anne ve babasının olduğunu çok iyi biliyor. Adresimi biliyor, telefonumu biliyor. Ama nedense bana ulaşmıyor, kardeşime ulaşmıyor...

EKMEK VE ADALET.: Dışarıyla Ümraniye Hapishanesi ile yaşam dolu ve yaşamı seven bir Volkan var. Bir idealleri olan, yaşamı amacı olan bir Volkan var. F tiplerine gittikten sonra işte o yaşadıkları ile gördükleri ile tüm bunları bir kenara bırakması var. Ne yaşama sevinci var, ne ideali var. Ve intihar noktasına kadar sürükleniyor. F tiplerinde bunu yaratan ne?

N. AĞIRMAN: F tipleri ile ilgili 2.5 yıl önce eylemler yapmaya başladık. Ve her yaptığımız eylemde çoğunlukla gözaltına alındım. F tiplerinin böyle olduğunu taa o zaman söylüyorduk. Anlatmaya çalışıyorduk ama, kimse bizi dinlemedi.

Herkesin bildiği gibi 19-22 Aralık Katliamı ile insanların götürüp oraya doldurdular. F tipleri açılalı iki yıl oldu. Oğlum orda olduğu için görüşlere gidip geliyorum. F tipi, insanların adeta canlı canlı bulunduğu bir mezar. İnsanlar ancak mezarda tek başına kalır. Yada tek kalmak Allaha mahsus. Bir insan yok konuşabileceğin. İnsan toplumsal bir varlık. İnsanın bir insanla konuşması, onunla dertleşmesi gerekiyor. Ama burası tamamen tecrit, tamamen izolasyon. Arkadaşınla konuşamıyorsun. Yok ki konuşasın. Tek başına dört tane duvar. Akşama kadar duvarlara bak-bak dur... İşte bir gazete.. kitap oku... Onu da doğru dürüst vermiyorlar. Ne kadar okuyabilirsin ki...

İşte insan evinin kapısını kapatsın. 24 saat evinde kalsın. Hiç kimseyi evine misafir bırakmasın. Akrabalarını, çocuklarını çıkartsın... Tek başına kalsın 24 saat bir evde... Akşama kadar insan sinir küpü olur. Ordakilerde bir insan. Orada tek başına kalıyorlar. Yani bilmiyorum, ben de herhalde tek başına kalsam kafayı yerim... Yani adeta canlı bir mezar, tamamen bir izolasyon...

Ümraniye'deyken insanlar bir aradaydı, herkesle konuşuyordu, şakalaşıyordu. Ümraniye'deyken kitaplarla meşgul oluyordu, gayet heyecanlıydı, neşeliydi. Ama oraya gidince...

Çoğu zaman tek kaldı. O üç kişilik yerde de o arka-

daşlarıyla konuşa konuşa konuşacak şey bitiyordu. Orda gene biraz iyiydi. Hiç olmazsa birbirlerini teselli ediyorlardı. Eğer oğlumun yanında insanlar olsaydı, insanlarla konuşabilseydi, dertleşebilseydi, oturup çay içebilseydi, derdini, sorununu paylaşabilseydi, sevincini, ke-derini paylaşabilseydi böyle bir şey olmayacaktı.

Şimdi çocuğun intihar etti diyorlar. Acaba intihar mı etti? Yoksa bir kaç tane katil orda oğlumu astılar mı?... Onu bilmiyorum. Adli Tıp bunu çıkaracak mı çıkaramıyacak mı onuda bilmiyorum. Ama her halükarda benim oğlum intihar da etse orda bir kaç katil gidip benim oğlumu boşsalarda yine katili devlettir. Devletin izolasyon politikasıdır. İzolasyonu uygulayan onlardır. Oğlum orda tek başına kalmış intihar etmişse onun katili yine devlettir. Devlet onu öyle etkilemiştir. Böyle vakalarda daha çok olacak. Ben istiyorum. Bu kadar insan evlat acısı gördü. Ben de evlat acısı yaşadım. Bundan sonra hiçbir anne ve baba evlat acısı yaşamasin. Oğlunun cansız bedenine sarılıp ağlamak çok zor bir şey çok... 25 yaşında bir delikanlıya ölüm hiç yakışmamıştı. Hiç hiç yakışmamıştı... Mermerin üstüne yatıyordu.... Gözleri kapalıydı yine öyle yakışıklıydı. Ama çok soğuktu... Çok, çok, çok....

Hiç baba demiyordu....

Yani bu tecrit politikası olmasaydı. Volkan'a böyle bir şey olmayacaktı. Bir kaç tane arkadaş akli dengesini yitirmiş durumda. Çoğu hastalık kapmış durumda. Devlet bunları teslim almaya çalışıyor. Volkan bunun en güzel örneği. Volkan "uyumlu" olduğu halde... Volkan'ın belki bedenini teslim almasıydı ama tam olarak beynine girememişlerdi. Hep beynini istiyorlardı, oda beynini vermemek için direniyordu...

Şimdiye kadar yaptığım gibi aileler olarak dolaşmaya devam edeceğiz. Bir daha bu acıyı kimse görmesin. Kimse bir daha kendi yavrusunun cansız bedenine sarılmamasın. Elimden geldiği kadar uğraşacağım. Ama bir daha Volkan'lar ölmesin.

Devlet de olmasını istiyor herhalde. Bu düzende, işkence, zulüm devam ettiği müddetçe, bu insanlar bu kadar sömürüldüğü müddetçe, insanlar çöpten ekmek topladığı müddetçe devrimciler bitmeyecek, Anadolu'nun bereketli topraklarından hep volkanlar fişkıracak.

Adalet Bakanı'na sesleniyorum, sen hiç 25 yaşında ki, hayatının baharındaki fidan gibi oğlunun cansız, soğuk bedenine sarıldın mı?

Burdan başta tüm ailelere daha sonra yüreğinde evlat sevgisi taşıyan, birazcık insanlığı kalanlara sesleniyorum. Hücrelerden yükselen sese hep birlikte bir ses katalım. Artık evlatlarımız ölmesin. Artık hiç bir kimse yavrusunun soğuk bedenine sarılıp ağlamasın.

Ve HÜCRE DUVARLARINI YIKALIM! YAVRULARIMIZI YAŞATALIM!...

Şafakları tutuşturmaya çağıran ozanı; **ADNAN YÜCEL'i kaybettik**

Grup Yorum'un dilden dile dolaşan, binlerce insanın hep bir ağızdan söylediği türküyü bilmeyenimiz yoktur;

Karanlıklar içinden

Şafakta gel günle gel

Kan ve barut içinden

Dirençle gel kinle gel, gel gülüm gel

Gel ki geceler çatlasın

Gel ki şafaklar tutuşsun

Bizim olsun alinterimiz

Bizim olsun emeğimiz

Yağmur sele dönende

Derelerden taştan gel

Biz kavgaya girende

Sevdalara düştü gel, gel gülüm gel

Doluşunca alanlar

Şehirde gel kırdan gel

Haykırınca zindanlar

Zincirleri kırdan gel, gel gülüm gel

Şafakları tutuşturmaya çağıran, kavganın şiiri-ni yazmaktan yorulmayan şair Adnan Yücel'i 24 temmuz sabaha karşı 49 yaşında kaybettik.

Çukurova Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Öğretim Üyeliği yapan Adnan Yücel'in yaşamını yitirdiğini duyduğu anda halkımıza başsağlığı diliyoruz diyen Grup Yorum şu sözlerle anlatıyordu; "Şiirleriyle halkın yanında olan, yaşamı boyunca dürüst, ilkel ve devrimci değerlere sahip çıkan kişiliğiyle örnek olan Adnan Yücel..."

O'nun şiirleri kimi zaman kavganın türkülerini yapan Grup Yorum'un ve daha onlarca grup ve sanatçının türkülerinin sözü oldu, kimi zaman zulmün karşısında direnenlere, "zulme karşı direnç olasın" çağrısındaki gibi cesret oldu.

Adnan Yücel 12 Eylül'ün faşist terör ortamında devrimci aydın kimliğinden taviz vermez, yıl-ginlikların karşısına "Bitmedi daha sürüyor o kavgave sürecek/Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"

haykırışıyla çıkar.

Bir haykırıştır onun şiiri. Sevdaları en özlü haliyle anlattığı dizelerinde de kavga, zulme karşı direnme çağrısı vardır. Kavga ile sevdayı devrimci coşkuyla bütünleştirir. Yaşamı boyunca, hastalığından fırsat buldukça panellerde, seminerlerde, devrimcilerin yanlarında halkı aydınlatma görevini layıkıyla yerine getirmiştir ozan.

Yaşadığı toprakların aydını, şairidir Adnan Yücel. Onun şiirinde bu ülkenin ulusal sorunundan, emekçilerin sorunlarına, Çukurova'nın ırgatlarına, ezilmişlikten başkaldırısına kadar Anadolu vardır.

Birçok gazete ve dergide yazan Adnan Yücel'in başlıca kitapları şunlardır: "Acıya kurşun işlemez", "Ateşin ve güneşin çocukları", "Bir özlem, bir tutku", "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek", "Karacaoğlan'ın yaşamı, çağı, kişiliği, sanatı, seçme şiirler", "Çukurova çeşitlemesi", "Sular tanık-tır aşkımıza", "Soframda kaval sesi", "Kavgalara sözlener sevdâ".

Gözün arkada kalmasın Adnan Yücel, şafakları tutuşturacağız, yeryüzünü mutlaka aşkın yüzü yapacağız. Çünkü, "yaktık artık canlarla yakılan ateşleri..."

Stajyer Avukatlar, “Avukatlık Kanunu”na İtirazlarını Anlatıyor ‘Devlet Avukatı’ İsteniyor

Stajyer avukatlar çeşitli eylem ve etkinliklerle seslerini duyurdular. Çıkarılmak istenen “Avukatlık Kanunu”na tepki gösteriyorlardı. Hangi gerekçelerle karşı çıktıklarını stajyer avukat **Güçlü Sevim’e** sorduk...

“Avukatlık Kanunu”ndaki değişikliklere karşı yürüttüğünüz kampanyanın nedenlerini kısaca özetler misiniz?

Temel neden, “Avukatlık Sınavı” ve bu sınav ile getirilmek istenen mantıktır. Önce bir sınava tabi tutulmaya karşı olduk. Ancak bunun yanında sınavın uygulanış tarzı, süresi, sınavı uygulayacak olan kurumun niteliği, uygulanacak prosedür, sorulacak olan sınav konuları bizim tavrı aldığımızı, eleştirip kabul etmeyeceğimizi belirttiğimiz şeylerdi.

Asıl üzerinde durulması gereken mantıktır. Mantık **“devlet avukatlığı”**dir. Devlet muhalif düşünceli avukatlar istememektedir. Bu nedenle kendi gibi düşünen **tek tip avukatlar** yetiştirmek amacındadır. Avukatlık sınavı da bu amacın gerçekleşmesi için önemli dışlılardan biridir. İşte biz Stajyer Avukatlar asıl olarak bu amacın gerçekleşmesine engel olmak istemekteyiz. Onun içindir ki bizler **“savunmayı savunuyoruz”** diyoruz.

Nedir devlet avukatlığı denilen, yaratılmak istenen nasıl bir avukat tipidir?

Devlet Avukatlığı, devletin birçok alanda olduğu gibi **hukuk alanına da hakim olmak** istemesinin bir gereğidir. Bu kavram ile kastedilen **devlet politikalarının dışına çıkmayan, vesayet altında olan, bağımsızlığı olmayan bir avukatlıktır**. Özellikle 19 Aralık sonrası katliamı teşir etmeye, suçluların ortaya çıkmasını sağlamaya çalışan avukatlara devletin bakışının ne olduğunu hepimiz gördük. Dava üstüne dava açıldı. İşte bu örnekten de yola çıkarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; devlet 19 Aralık gibi katliamların gerçek yüzünü ortaya koymaya çalışan avukatlar istememektedir. İstenilen avukat tipi bu tür katliamlara, **“hayat kurtarma operasyonu”** diyen avukat tipidir. Yani devlet avukatlığıdır. Gerçi devlet avukatlığı sadece bununla da sınırlı değil, son AB süreci ile de bu kavramın yakından ilintisi var. Türkiye dahil, birçok ülkede **tekelleşen hukuk büroları yaratma** düşüncesi var. Bu yolla da muhalif düşünceli avukatlar saf dışı bırakılmak isteniyor.

Barolar Birliği’nin bu anti demokratik kanun genelgelerini, yöneltmelerini çıkarmayı üstlenmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

TBB sınavın gerekli olduğunu söylüyor, “meslekteki kalite” diyor. Bir kısmı belki de gerçekten bu sınav ile getirilmek istenen mantığın ne olduğunu göremiyor. Ancak bir kısmı ise (bu büyük bir kısımdır) bilinçli ve hesaplı davranmaktadır.

Amaçları, avukatlık sınavı ile avukat sayısının azalması ve buna bağlı olarak pastadan pay kapma çabasıdır. Bununla beraber **Barolar Birliği** ve onun uydusu halindeki birçok baro **zaten devlet avukatı gibi çalışmaktadırlar**.

F tiplerinde uygulanan kısıtlamalar, avukatlara yönelik gözdağı ve spekülasyonlar aynı amaca yönelik olarak görülebilir mi?

Evet kesinlikle mantık aynıdır. “F Tipi politikası” sadece hapishanelere özgü değil, tüm halka yönelik bir politika. Avukatlık sınavındaki mantık da F Tipi politikasındaki mantığının aynıdır. “Benim gibi düşüneceksin” diyor.

Edirne F Tipi Hapishanesinde cezaevinin Jandarma Komutanı ile aramda bir diyalog geçti. Stajyer olduğunu öğrenince, “avukatlık sınavını” sordu. Ben de “bu sınavı mücadele ile kaldıracağımızı” söyledim. **“Bu sınav kalkmaz, artık sizler avukat olamayacaksınız”** dedi. Birincisi bir hapishanenin jandarma komutanı avukatlık sınavını biliyor. İkincisi, “sizler avukat olamayacaksınız” demesi. “Sizler” denilen, muhalif düşünceli avukatlar.

Yasayı dört yıl ertellettirerek bir geri adım attırdık ama bu yeterli değil, çünkü biz sınavın tamamen ortadan kaldırılıp, ilga edilmesini istiyoruz. Bu şimdilik devletin zamana yayma manevrası. Biz mücadeleye devam ettiğimizi belirttik.

Cinayet, katliam, tecavüz örgütü

Korucular ve Korucularla Sürdürülen Terör

OHAL'in kaldırılması gündemde; ama OHAL'le bütünleşen uygulamalardan biri olan korucular hiç tartışılmıyor. Tasfiye edilmeleri, onyıllardır uyguladıkları teröre son vermeleri için neler yapılacağı gündeme dahi gelmiyor.

Devletin kontra örgütlenmesinin bir parçası olan ve onyıllardır Doğuda adları katliam, işkence, tecavüz, kayıplar ve uyuşturucu ile anılan korucular kan dökmeye devam ediyor.

Koruculuk yapmamak için 1994'te 30 bin dönüm topraklarını terk eden Muşlu Ünal ailesinden Yusuf Ünal, oğlu Abdurrahim Ünal ve kardeşi Abdulsamet Ünal köylerine dönünce 20 korucu tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

Ünal ailesi koruculuğu kabul etmediği için devlet tarafından sürgün edilmişti topraklarından, topraklarına korucular el koyarak işlediler.

Mardin'in Derik ilçesine bağlı Mezrageri köyü sakinlerinin köye geri dönüş talebini Derik İlçe Kaymakamlığı *"Köyümü PKK yaktı"* yazılı dilekçelere imza atma şartına bağladı.

Geri dönüş, devlet tarafından istenmiyor, engelleniyor. Bunu kanıtlayacak bir çok örnek yaşandı. Geri dönüşlerin engellenmesinin bir yanı da işte yine gelip koruculuğa, göçmenlerin malından mülkünden elde edilen rantı bağlanıyor.

Son dönemde sayısız infaz, işkence, kaçırma olayının

faili olarak karşımıza çıkıyor korucular. Devletin resmi katilleri bunlar ve hiçbir suçu özel timlerin, askerlerin bilgisi olmadan, onlarla işbirliği yapmadan işlemiyorlar. Koruculuğun örgütlendiği günden bu yana bilinen bir işbirliği, çıkar ortaklığı var. Uyuşturucu kaçakçılığını birlikte yaptılar, cinayetleri, kaybetmeleri birlikte gerçekleştirdiler, köyleri birlikte yaktılar.

Devlet, **"söz PKK'ye karşı bize yardım edin, karşılığında istediğinizi yapın"** dediği korucular, köy boşaltmalarla büyük bir yağma alanı elde ettiler. Terkedilmiş topraklar devletin denetiminde korucular, devletçi aşiretler, jandarma tarafından yağmalanıyor.

Tam bir suç makinası gibi çalışan koruculuğun tasfiyesini oligarşi hiç gündeme bile getirmiyor, genelkurmay tartışılmasına izin bile vermiyor. Korucular onların çocukları, onlar besledi büyüttü ve hala onlara ihtiyacı var genelkurmayın.

Göstermelik tutuklananlar sadece kontrol dışına çıkan, "bilgi dışı" işler yapanlardır. Generallerin bilgisi dahilinde işlenen suçlardan tutuklanan hiçbir korucu yoktur.

Munzur Vadisi Yokediliyor

Tunceli-Ovacık arasında uzanan Munzur Vadisi üzerinde yapılması uzun süredir tartışılan 7 adet barajın yapılmasına Konaktepe-1 barajı sahasındaki çalışmalarla başlandı.

1971 yılında "ulusal park" alanı ilan edilmişti Munzur vadisi. Kendi kararını da ihlal ediyor devlet. Halkların mücadelesi sözkonusu olduğunda "ulusal park" kararlarının hükmü mü olur?

Dersim ormanlarını yakan, Munzur vadisini defalarca bombalayan bu devlettir.

Munzur suyu üzerinde, elbette vadi tahrip edilmeden, başka noktalarda barajlar yapılabilir, bölgenin tarım amaçlı sulama ihtiyacı elbette başka biçimlerde karşılanabilirdi. Ama Munzur vadisine 7 baraj birden yapmayı planlayan devlet, hiç kuşku olmasın ki, vadiye vurulacak her kazmanın, Dersim'in tarihine vurulacağını düşünerek yaptı bu baraj projelerini.

Yüzlerce köyü yokedecek bu barajlar. Dersim'de onyıllardır silahla uygulanan köy boşaltmalar bu kez "su zoruyla" uygulanmış olacak.

Vurulacak her kazmada, Dersim'in tarihiyle birlikte, aynı zamanda geleceğini de yoketmeyi hedefleyecekler. Yokedilen, yokedilmek istenen, sadece doğa değil, sadece *"evrensel değerlerde istisnai olarak rastlanabilen fiziki ve biyolojik oluşumlar"* değil, devrimciler, gerillaya kucak açan Dersim'dir.

Birlikten Kaçış Mı? Mücadeleden Kaçış Mı?

Emperyalizmin ve oligarşinin ekonomik, askeri, siyasi saldırıları, halk güçleri açısından her gün bir başka “birlik ihtiyacı ve zorunluluğu” ortaya çıkarıyor. ABD, Irak’a yönelik saldırı hazırlıklarını yoğunlaştırmış durumda. Saldırının beş hafta mı, beş ay sonra mı olacağı çok önemli değil. Türkiye halklarının, devrimcilerinin, demokratlarının, yurtseverlerinin hem Amerikan emperyalizminin dünya halklarına saldırısına karşı çıkmak, hem de bu savaşa Türkiye’nin katılımını engellemek, hem de “savaş” gerekçesiyle gündeme gelmesi neredeyse kesin olan “savaş zamları ve baskıları”na karşı, mücadelesini bugünden adım adım geliştirmesi gerektiği çok açık.

Doğrusu ve gerekli olan, bu mücadeleyi de, diğer alanlardaki mücadelelerle birleştirmektir.

Dolayısıyla; sol, yeni bir soruyla ve yeni bir sınavla karşı karşıyadır: ABD’nin emperyalist saldırısına karşı halkın muhalefetine-mücadelesini örgütleyebilecek miyiz? “Amerikan işgaline son!” diyerek güçlerimizi birleştirebilecek, bu mücadeleyi örgütleyecek komiteler, meclisler, veya değişik biçimde organizasyonlar yaratabilecek miyiz?

*

Gerçeği açıkça ortaya koyduğumuz noktada; IMF’ye karşı mücadele gibi, Anadil konusu gibi, F tipleri gibi, çok temel ve hiç kimsenin itirazının olamayacağı konularda bile bir araya gelemeyen solun, bu sınavı vereceğinden **umutlu olmak** da bir hayli zordur.

Ama biz yine de ısrarla bunu istemeye, önermeye devam edeceğiz. Çünkü, sol, genel olarak, biraraya geleme-yişin artık olabilecek en olumsuz noktasındadır. Bunun bir “dönüşü” olmak zorundadır. Yanlışlıktan, sorumsuz-luktan, ciddiyetsizlikten, icazetçilikten dönüş, bir yerde kendini dayatacaktır. Tüm halkı etkileyen herhangi bir sorun, bu “dönüş”ün zemini olabilir.

Savaşa karşı mücadele de böyle bir zemindir.

*

Bu zeminlerden kaçanlar, en temel noktalarda bile birliğe yanaşmayanlar, yarın “**birlik kaçkını**” olarak değil, “**mücadele kaçkınılığıyla**” suçlanacaklar.

*

Neden böyle olacak, onu da açalım.

Haklar ve özgürlükler temelinde bir araya gelmeyi önerdiğimiz çerçeve, hiç kimsenin, subjektif kaygılar, hesaplar dışında itiraz edemeyeceği bir çerçevedir.

Önceki sayımızda şöyle demiştik: “**Bu politika farklılıkları, hatta Avrupacılık bile, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir araya gelmenin önünde engel değildir!**”

Evet, haklar ve özgürlükler temelinde, “**AB’yi savun-anlarla**” bile bir araya gelmenin imkanı ve koşulları vardır.

Devam ettirelim; kuşku yok ki, ülkemizdeki devrimci mücadele açısından da, haklar ve özgürlükler mücadelesi açısından da, halen sürmekte olan en belirleyici direniş, F tiplerinde sürdürülmekte olan direniştir. Bu nedenle bu direniş bizim gündemimizde de temel bir öncelik arz-etmektedir.

Ama diyelim ki, bu konuda mücadeleye, bu konuda bir araya gelmeye hayır deniyor. Biz bu konuda ısrarımızı sürdürürüz; buna rağmen solun büyük bölümünün buna yanaşmaması halinde dahi, hiç kimseye dönüp “**F tipleri konusunda bir araya gelemesek, başka hiç bir konuda kimseyle bir araya gelmeyiz**” demiyoruz. Biz kendi gücümüzle, o direnişi sürdürürüz. Buyrun, o zaman başka konularda bir araya gelelim.

Çok net söylüyoruz. “F tipleri gündemimiz değil” mi diyorsunuz, o zaman başka gündemlerde, başka konularda bir araya gelelim. “Nazım mezarının Türkiye’ye taşınması” gibi ucube, zaten kendisi bir kaçışın ifadesi olan gündemler dışında, emperyalizme ve faşizme karşı bir muhtevaya sahip, halkın ekonomik veya demokratik sorunları temelinde çok çeşitli konularda, birlikte mücadele edilebilir.

Birlik uzlaşmaysa -ki öyledir-, hangi konuda uzlaşıyorsak, orada birleşip mücadele edelim. Haklar ve özgürlükler temelinde bir birlik böyle örülecektir.

*

Bizim çizdiğimiz çerçeve solun her kesimini işte bu noktada içerebilecek bir genişliğe sahiptir. Ve işte bu noktada, hiç kimse, “stratejik, teorik” konuları birliğin önüne engel olarak koyamaz. Hiç kimse, “ilkelerim” diye kaçamaz. İşte bu noktada, ortaya yukarıda işaret ettiğimiz sonuç çıkar: Birlikten kaçış, mücadeleden kaçıştır. Başka türlü ifade edersek, Sol’dan ve solculuktan, Devrimden ve devrimcilikten kaçıştır.

*

Biz o kadar geniş bir çerçeve çiziyoruz ki, hala bu çerçeve içinde kendini görmeyenler, hala hiç bir biçimde birliğe yanaşmayanlar birlikten yana değildir, birlik diye bir sorunları yoktur. Bu da açığa çıkmış olacaktır.

Esasında tek başına “*birlikten yana olmak veya olmamak*” diye bir şey yoktur. Mesele, halkın, solun mücadelesini, devrim ve demokrasi mücadelesini geliştirmekten **yana olup olmama**, bu mücadeleyi geliştirecek **irade, kararlılık ve cürete sahip olup olmama** meselesidir.

Bu geniş çerçeveye rağmen, birlikten uzak duranlara da elbette, “*siz birlikten yana değilsiniz*” demeyeceğiz; diyeceğimiz şudur: siz mücadeleden, halktan yana değilsiniz. Siz, halkın çıkarlarını savunmuyorsunuz. Sözde savunsanız, pratikte bunu savunma iradesi ve cüretini gösteremiyorsunuz! *

Çıkış noktamıza dönersek; emperyalist saldırganlığa karşı en geniş yelpazede birlik sağlanabilir. Açık ki, burada “**emperyalist saldırıya karşı**” bir tavır sözkonusu. “*ABD Ortadoğu’ya demokrasi götürüyor*” diyenler, bu müdahalenin “*Ortadoğu’da olumlu gelişmelere vesile olacağını*” öngörenler, elbette böyle bir birlik içinde yer almayacaktır.

Amerika’nın tanımlarıyla “terör”, “diktatörlük” tanımları yapanlar, meseleyi, tam da ABD’nin istediği biçimde “*Saddam diktatörlüğünün yıkılması*” çerçevesinde ele alanlar, ABD müdahalesine karşı çıktıkları noktada

bile, bir iç tutarlılığa, anti-emperyalist bir tavır alışa uzak kalacaklardır.

ABD’nin saldırısına büyük ihtimal, 1991’de olduğu gibi, Avrupalı emperyalistler de katılacaktır. Ne yapacak AB’ciler?.. Avrupa emperyalizmine açık ve net olarak karşı çıkamayanlar, ne dünya halklarıyla dayanışmanın gereğini yerine getirebilecek, ne de oligarşinin savaşı bahane ederek geliştireceği saldırılara karşı bir mücadele yürütebileceklerdir.

Bu ise, tüm solu, kendine devrimci, sol, yurtsever diyenleri bir noktada muhasebe ve tercihe zorlayacaktır bir kez daha: Haklar ve özgürlükler temelinde birlik önerimizi genişçe ortaya koyduğumuz yazımızda vurgulamıştık: “*Haklar ve özgürlükler mücadelesi, (bizim gibi ülkelerde) emperyalizme, faşizme karşı mücadeleden ayrılmaz.*” (Ekmek ve Adalet, sayı: 9)

ABD emperyalizminin Irak’a saldırısı, oligarşinin bu saldırıya katılması ve bu noktada Türkiye halklarının savaşa karşı mücadelesini örgütlemek için birlik ihtiyacı, işte bu gerçeği yeniden önümüze getirmiştir. Herkes değerlendirmelidir.

Evet İlhan Selçuk; Emperyalizme Direnenler Var SİZ NEREDESİNİZ?

Cumhuriyet Gazetesi'nden İlhan Selçuk, 17 Temmuz tarihli "Savaşa Hayır Diyecek Yok mu?" başlıklı yazısında, ülkeyi yönetenlerin içinde bulundukları durumu ortaya koyuyor ve bu ülkenin aydınlarından, solcularına, sosyalistlerine kadar bütün halka seslenerek doğru bir çağrı yapıyor;

"Yok mu bu yolda sesini yükseltecek, eyleme geçecek, protesto yürüyüşüne çıkacak, toplantılarda birleşip 'Savaş istemiyoruz' diye ortaya çıkacak?.."

32 yıldır kentlerde, dağlarda, hapishanelerde, 648 gündür F tiplerinde emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen bu toprakların devrimcileri olarak hemen cevap verelim; evet, Amerika'nın savaşına, mazlum halkları katletmesine, topraklarını işgal etmesine biz karşı çıkıyoruz, biz direniyoruz.

Biz de buradan, en başta **İlhan Selçuk'a çağrı yapıyoruz;**

Haydi, hemen savaşa hayır diyecek örgütlenmeleri yaratmak için biraraya gelelim. Adı, sanı ne olursa olsun, Amerika'nın savaşına karşı komiteler, komisyonlar, işlerliği olan, bir açıklama yapıp geri çekilmeyecek olan, "girişim" deyip ardi gelmeyen değil; gerçekten samimi, gerekirse bedel ödemeye hazır örgütlenmeler yaratalım. Meşru ve yasal örgütlenmeler. İstenirse onlarca yöntemi bulunur bunun.

Hatta bunun için Cumhuriyet Gazetesi'nden başlayalım; başına da siz geçin, Çağaloğlu'nu "savaşa hayır" sloganlarımızla inletelim. Mitingler, yürüyüşler, Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'yı kuşatmalar... yüzlerce eylem biçimi olabilir.

Akıl vermekten çıkalım, gazete köşelerinde oturan aydın-yazar olmaktan çıkalım. Bütün vatanseverlere, bağımsızlıktan yana olanlardır bu çağrımız.

Savaşçısınız Aslında

Hayır, siz savaş yanlısınız aslında. "Savaşa, ölümlere hayır" diyorsunuz, ama dönüp geriye bir bakın, ölümleri istiyorsunuz.

Devrimcileri hizaya getirme, şeriatçıları hizaya getirme adına, baskının, terörün, devletin kendi hapis-

hanelerini yakıp yıkmasının savunucularının, Afganistan'da Amerika adına bekçilik yapmayı sorgulamayanların, kadınlarımızı diri diri yakanların kimliklerine dahi bakma cesareti gösteremeyenlerin savaşa karşı çıkması, samimiliği bir yana, en azından tutarlı değildir.

Hep ezme, bastırma, yoketme üzerine şekillenen bir kafa, dünya çapında bir baskı düzeninin de, ülkedeki baskı düzeninin de tutarlı bir muhalifi olamaz. Olamıyor.

F tiplerini destekle, devrimcilerin katledilmesini destekle, sonra kimse yok mu savaşa karşı çıkan diye feryat et! Savaş, devrimcilere karşı olunca destekle, akıl ver, sonra "milli" diye diye pazarlamaya çalıştığınız ordunun ABD'ye desteğini görünce feryat et.

Asıl savaş yanlısı kafa budur işte.

Bu ülkede devrimcilerin sesi çıkmıyorsa hiç kimsenin sesi çıkmaz. O sesin kısılması için İlhan Selçuk'lar dünden bugüne neler yaptılar, kimin yanında açıktan ya da zımnen nasıl yer aldılar bakmak zorundadırlar.

Biz Emperyalizme Direniyoruz İlhan Selçuk'lar Nerede?

F tiplerinin emperyalistlerin politikası olduğunu, neyi amaçladıklarını burada yeniden anlatmayacağız. Bunlar bir külliyat oluşturdu ve artık sıradan insanın göreceği açıklığa kavuştu. Ve biz o F tiplerinde hala direniyoruz, hala ölüyoruz. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı 91 şehitle cevap veriyoruz; teslim alamayacaksınız, bu ülkenin bağımsızlığını savunanları, demokrasi ve sosyalizm savaşçıları teslim alamayacaksınız diyoruz.

Peki İlhan Selçuk ne yapıyor?

O da emperyalizme ve faşizme karşı direnişe **san-sür** koyuyor. F tiplerinden tahliye olan eski bir tutsak temsilcisi ile yapılan ve gazetenin hukuk komisyonundan da geçen röportajı sümeninin altında itiyor. Neden? İlhan Selçuk'un buna bir cevabı mutlaka olmalı.

F tiplerine karşı direniş, ülkemizin emperyalist politikalarla yönetilmesine karşı alınan en güçlü tavidir. Biz her konuda, her alanda emperyalist politikaların

karşısındayız; ya İlhan Selçuk'lar? Siz F tiplerinin yanında ama Irak'ın karşısında öyle mi? Emperyalist ideolojiye karşı ama, o ideolojinin "terör" demagogileriyle devrimcilere saldırmasına taraftar öyle mi?

Bu tutarsızlık içinde emperyalizme nasıl karşı çıkılabilir? İlhan Selçuk'lar öncelikli bu soruların cevaplarını bulmalıdır.

Biz direniyoruz, yanımızda kendine bağımsızlıkçı, faşizme karşı diyenleri göremeden direniyoruz.

Genelkurmay Niye Yok?

İlhan Selçuk'ların temsil ettiği Kemalist çizginin en büyük açmazı budur. Ülkemiz savaşın içine çekilirken yöneticilerin hırslardan söz ediyor sayın Selçuk ama, asıl yöneten yok; ABD ile yapılan anlaşmaların altına imza atan Genelkurmay yok. Niye?

Çünkü onlar "milli ordu" değil mi?

Kendinizi aldatmaya son verin; dönüp 1950'lerden bugüne Türkiye tarihine ve bu tarih içinde "milli" dediğiniz ordu'nun durduğu yere bakın, ülkemizi emperyalistler adına işgal eden, onların düzeni sürsün diye halka zulmeden bir ordudan başka görülecek bir şey yoktur orada. Ne karşı çıktığınız IMF bu ülkeye onların bilgisi dışında geldi, ne de sözünü ettiğiniz Amerikalılar onlardan bağımsız hükümetle görüşmeler yapıyor. Onlar da kiminle görüşeceğini çok iyi bilir.

Genelkurmay'ın bilgisi dışında bu ülkede ne tek bir katliam, ne tek bir cinayet, ne de emperyalistlerle tek bir anlaşmanın gerçekleşmesinin mümkün olmadığını sayın İlhan Selçuk'un çok iyi bildiğini düşünüyoruz.

"Savaşa hayır" diyen, işbirlikçilerine de "hayır" demek durumundadır. En büyük işbirlikçi Genelkurmay'dır. İlhan Selçuk, aynı çağırışı oligarşiye, emperyalistlere kendi askerini satan generallere karşı da yapabiliyor mu?

Adı "sol" olan onlarca kuruma mikrofon uzatıp "savaşa hayır" cevabı almakla anti-emperyalist bir hareket yaratılamaz. Anti-emperyalist mücadele denildiğinde önce yüzünüzü devrimcilere dönmek zorundasınız. Bunun için beyninizi emperyalizmin ve oligarşinin "terör" demagogilerinden, generallerin sahte ulusalcılığından kurtarmalısınız.

ŞEHİTLER SLOGANLARLA ANILDI

Levent Doğan: 1996 Ölüm Orucu'na dışarıdan destek eylemleri sırasında şehit düşen Levent Doğan mezarı başında anıldı. 21 Temmuz günü gerçekleştirilen anmaya Levent Doğan'ın ailesi ve Bağcılar halkı katıldı. Anmada '96 Ölüm Orucu süreci ve halen sürmekte olan 2000-2002 Ölüm Orucu destanı anlatıldı. Levent Doğan'ın dışarıda ölüm orucuna destek amacıyla kurulan barikatlarda şehit düştüğü hatırlatılarak sahiplenmenin gerekliliği vurgulandı. Konuşmaların ardından Nazım Hikmet'in "Zafere Dair" şiirinin okunmasıyla devam eden anma programında, "**Bize Ölüm Yok**" ve "**Haklıyız Kazanacağız**" marşları söylendi. Son olarak Levent Doğan'ın annesinin yaktığı ağıtlarla anma sona erdi. Anma sonrası lokma dağıtıldı.

İzmir'de anma: 1996 Ölüm Orucu şehitleri İzmir Konak Sümerbank önünde 20 Temmuz'da yapılan bir eylemle anıldı. İzmir İHD tarafından düzenlenen anmada '96 şehitleri, ölüm orucu süreci anlatıldı ve hücre saldırısının bugün F tipleri ile sürdüğü ve buna karşı direnişin devam ettiği vurgulandı.

A. Berdan Kerimgiller: '96 ÖO şehidi A. Berdan KERİMGILLER'in anması 21 Temmuz Pazar günü yapıldı. Tarsus Musalla Mahallesi'nde Berdan'ın mezarına "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartıyla, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla yürüyen kitleye mahalle halkı zılgıtlarla destek verdi. Mezar başında yapılan anmada Berdan'ın devrimci yaşamı ve ölüm orucu direnişi anlatıldı. Mezarlığı kuşatan polis mahalle halkını uzaklaştırmaya çalışsa da sahiplenmeyi engellemeyedi, halk kahraman şehidini anan devrimcilere sahip çıktı.

İskender Eroğlu: Yakalandığı hastalık sonucu bir yıl önce kaybettiğimiz İskender Eroğlu için 20 Temmuz günü Dortmund Anadolu Halk Kültür Merkezinde bir anma töreni yapıldı. Konuşmalar ve marşların ardından verilen yemekle anma sona erdi.

Şehit Düşüşünün Otuzuncu Yılında Gassan Kanafani'de Filistin Zamanları

Mahir El Yousfi
(Filistinli Gazeteci, Yazar)

Filistin zamanlarının duraklarına bakıldığında insan bazen zamanın ne kadar hızlı geçtiğinden dehşete düşüyor. 1948 felaketi, daha dün gerçekleşti. aramızdan gidişinin 30. yılında edebiyatçı şehit Gassan Kanafani daha dün şehit düştü, zaman ölçümünde 30 yıl önceydi dün. Gassan ile Filistin zamanları arasında bir diyalog sürüyordu. Gassan, zamanın etkisinden ve hızlı geçişinden öylesine dehşete düşüyordu. Bu konuyu en iyi işleyen o idi. Canlı bir felsefi boyut verdi zamana, ve başarılı bir şekilde sundu onu. Çünkü hayatın güzelliklerini derinlemesine işleyen duygulara sahipti. Zaman hakkında taşıdığı her düşüncüyü aydınlatmaya girişirdi. Aynı zamanda **edebiyat ile politika** arasında bağlantı kurmakta ustaydı. Dikkati ilk çeken şey, Gassan'da zaman, öznel ve nesnel bakışla bağlantılıdır. Filistin'in yaşadığı acıların, felaketin ve çıkmazların zamanı; **zulme ve işgale karşı devrimin ve isyanın zamanı**. Bu yeni zamanın taşıyıcısı, devrimci pratik ve direniştir. Gassan, Filistin zamanını aldatıcı Siyonist zamana karşı durma çerçevesinde gerçek rayına oturtuyordu.

Gassan, keskin bir algılamaya sahipti. Düşünceleri, bize güven ve karşı koyma gücü veriyor. Politik bilince ulaşmak için etkili bir ajitatif edebiyat yazdı. Daha net söylersek, Filistin halkını, Filistin toprağını, hafızasını, kimliğini kaybolmaktan, sürülmekten ve soykırıma uğramaktan kurtarmaya çalışırken geniş bir zaman uzayında hareket ederdi. Soykırımlarla Arap Filistin toprağını ve insanın vahşi bir hayvan gibi parçalayan Siyonist zulüm ve savaş kurumuna düşünceleriyle karşı koydu. Bu Siyonist savaş kurumu, programlanmış bir propaganda makinesi gibi aldatma, yalan, sahtekarlık ve demagoji yayarken Gassan'ın karşı koyma prensibi bilincin büyütülmesidir. Siyonist terör ve savaş mekanizmasının ve bu mekanizmanın propaganda aletinin karşısına bilinç ve bilgilenme silahını öne çıkardı. İrkçi Siyonist mantıkta varolan sahtekarlığı, "**düşmanını tanı**" söylemiyle ortaya çıkardı. Gassan'da düşmanı tanımak, öz bilinç gerektirir. Yani kendini bilmeyi ve isyanı ve direnişi hayata geçirme gücünü, savaşçı iradeyi bilmeyi gerektirir.

Gassan Kanafani'nin konuştuğu, kendisiyle konuşan sorulara yaklaşalım mı? Tanker duvarlarına vurma* sorusundan başlayalım. Zira bugün kuşatma altındaki Filistinlinin hala, Siyonist düşmanın halkımızın önüne ördüğü duvarlara, surlara vurduğunu görürüz. Duvarın ardı duvar ve ardı "koruyucu duvar", her tarafı kapatmaya çalışan ırkçı gettolar... Şehirlerin, köylerin, kampların kapatılması. Bu kuşatmalar, Gassan'ın "kuşatma zamanı"ndaki kapalı daire zamanına denk düşüyor. Halkımız, Siyonist askeri gücün son saldırısıyla vahşi tankları ve uçaklarıyla dayattığı kapatma zamanını yaşıyor.

Gassan'daki her öyküye baktığımızda ele aldığı olay aracılığıyla zamanla konuştuğunu görmez miyiz? Gassan'ın sorusu zamanda tekrar mı ediliyor? Gassan, Filistin zamanını edebi ve siyasi metinlerinde ele alırken görüşü netleştirmek için olayın meydana gelişini ve geçişini yavaşça ya da hızlıca ele alır ya da onunla uzunca konuşurdu. Göç ettirildiği yerlerde ve kamplarda kuşatılan Filistinli hakkında çok konuştu. Zamanla konuşması, kavrayış gücünün ürünüydü. Filistin halkının yaşadığı en ağır işkenceler ve soygunlar hakkında yazdı.

Konuşmalarında, iltica bölgelerine ve değişik yerlere sürülenlerin de doğal zaman dışında olduklarına vurgu yapardı. Zira onlar, vatanları Filistin'den zorla atıldılar, kovuldular. Gassan, sürülen, göç ettirilen Filistinlinin doğal zaman içine nasıl geçeceği biçiminde temel bir düşüncüyü işliyordu. Zamanla konuşmasında, bu açıdan parlak bir görüşe sahipti. Kuşatma ve kapatmadan çıkıyor, başka bir zamana açılıp direniş ve dev-

Gassan Kanafani Kimdir?

Şehit Gassan Kanafani 1936 yılında Filistin'in Akka kentinde doğdu. Öykü, roman, tiyatro yazarı, ressam, bir çok derginin yönetim kurulu üyesi yaptı. Filistin edebiyatı ile ilgili bir çok araştırmanın yanı sıra bir çok siyasi araştırma, perspektif çalışması yayınladı. Bunun yanında değişik yayın organlarında yayınlanmış onlarca makale ve araştırması var. Ayrıca Filistin mücadelesini anlatan bir çok sembol, afiş, grafik vb. çizimler yarattı. Hayatı boyunca Filistin halkının özgürlüğü ve bağımsız Filistin devletinin kurulması için savaşılması temasını işledi. Bütün yaşamı boyunca yazılarında, öykülerinde makalelerinde Filistin Halkının çektiği acıları anlatarak düşmanla uzlaşmadan mücadeleye edilmesini vurguladı. Çağının tanığı, halkı için yaşayan, halkın içinde yaşayan ve ona yol gösteren, sanatını halkın kurtuluşuna adanmış bir önderdi. 8 Temmuz 1972'de Beyrut'ta arabasına konan bombanın patlaması sonucu 17 yaşında genç bir kız olan yeğeni Lamis Hüseyin Necim ile beraber şehit düştü. Şehit düştüğünde FHKC Politbüro üyesi idi.

rim yoluyla isyanı gözetliyordu o meşhur sözünü söylerken: "Çadırdan çadıra fark var". Burada Gassan, sanki zamanlar arasındaki farkı koymak istiyor ve "zaman zaman fark var" demek istiyordu. Böylece Gassan, Filistin zamanını doğal rayına getiriyordu ve olması gerektiği gibi haklarını geri alma yolunda, özgürlük, bağımsızlık, geri dönüş yolunda fiili bir savaşçı yapıyordu. Onu aşağılanma ve yenilginin simgesi mülteci çadırından çıkarıyordu. Çelişkilerin içinden ve ikili çekişmelerin içinden zamana açık bir diyalog** başlatıyordu. Haklı ile haksız arasında, çadır ile umut arasında, insanla toprak arasında, geniş dönüş düşü ile geçici sürgün iltica arasında diyalog...

Şehit Gassan, zaman konusuna yeni bir ışık, bariz bir netlik getirdi. İnsanın kaderine dalıyor, mülteci Filistinliye ve vatanına geri dönüşüne dalıyor, insanın çektiği acılara dalıyor... Direniş edebiyatına güçlü temeller konulmasında pay sahibi oldu. Daha canlı ve çeşitli metinler yazdı. Aklında daima Filistin'in kaybedilmesi vardı. Kendini başkasıyla bilme duygularından oluşan bir uzayda dolaşıyordu düşünceleri.

Gassan Kanafani, geçmişte "Filistin aşığı" sıfatına layık görülmüştü. "Filistin zamanına bilinçle ilham veren" ve Filistin zamanını yaşama, düşle, umutla doyuran sıfatları da verilmeli. Gassan, kitaplarıyla söylemek istediklerini şu kısa sözlerinde yoğunlaştırmıştı: *Ey Filistin halkı, özgürlüğe, bağımsızlığa*

ulaşmamız ve vatanı başarmamız için direnişe mahkumuz... Ayakta durmaya, sebata, birliğe, ısrara yani umuda mahkumuz...

Gassan'ın uğruna şehit düştüğü meşru haklarımız uğruna savaşmaya mahkumuz. O bu çatışmanın ve kavganın ortasında şehit düştü.

Zaman konusuna ışık tutmanın Gassan'da özel önemi vardı, zira Filistin kültür alanı ve direnişçi edebiyatı bu konu üzerine yükseldiğinden bilgilendirici bir öneme sahiptir. Filistin zamanıyla, uyumlu veya bilinç ve bilgice zengin bir diyalog kurmadaki derin isteginden dolayı Gassan'ın yarattığı başrol ve ele aldığı konu özellikle bu oldu. Kanıyla Filistin yazan şehit ruha ve onura yeni bir anlam yükledi.

* *Tanker duvarına vurma: Gassan Kanafani "güneşin altındaki adamlar" adlı trajik öyküsünde sınırı bir akaryakıt tankeri içinde geçmeye çalışırken havasızlıktan ölen üç Filistinlinin hikayesini anlatır. Filistinlileri tankin içinden çıkaran şoförün "tankerin kenarlarına vursaydınız ya" sözlerinden yola çıkarak yok edilmeye çalışılan Filistin halkının her koşulda kendini kuşatan bütün duvarlara karşı savaşması gerektiğini anlatır. (çn.)*

** *Diyalog: Gassan Kanafani diyalog tanımlamasını, karşıtların birliği ve mücadelesi, çelişkinin her iki tarafı arasındaki karşılıklı etkileşimi ve mücadeleyi anlatmak için kullanıyor. (çn.)*

TÜRKÜ, MARŞ VE 6 BİN KİŞİLİK COŞKU

Harbiye Açık Hava Tiyatrosu 19 Temmuz günü **Grup Yorum** konserinde 6 bin kişinin coşkulu türküleri, marşları hep birlikte söylemesine tanık oldu. **İnternet üzerinden de yayınına başlayan Anadolu'nun Sesi** radyosunun düzenlediği konserde "Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganları arasında sahneye çıkan Grup Yorum üç saat boyunca seslendirdiği türküleri, marşları ile halk kültürünün, devrimci coşkunun sesi soluğu oldu.

Anadolu'nun Sesi Genel Yayın Yönetmeni Seyfullah Karakurt'un yaptığı ve radyonun yayın hayatıyla ilgili bilgiler verdiği açılış konuşmasının ardından Ahmed Arif'in "Anadoluyum Ben" şiiri eşliğinde sahneye çağırılan Grup Yorum'a 20 kişilik orkestra eşlik etti. Anadolu'nun Sesi'nin verdiği plaketi aldıktan sonra konserine başlayan Yorum, zeybekten horona tüm yörelerden, kültürlerden türküleri, halk oyunları eşliğinde seslendirdi.

Grup Yorum ile dayanışma için Suavi'nin de "Bu Memleket Bizim" türküsünü seslendirdiği konserde, Özgür Tutsak Marşı ve Mitralyöz hala-

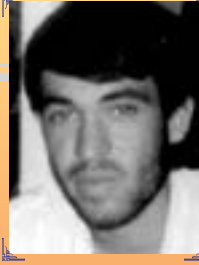
yının söylenmesinden sonra 6 bin kişi ölüm orucunu destekleyen sloganları haykırdı. **"Ortadoğu Halkları yalnız değildir"** sloganları eşliğinde Ortadoğu halklarıyla dayanışma için söylenen türküler Anadolu'dan Ortadoğu halklarına ulaştırıldı.

Mahsuni'yi onun bir türküsüyle anan Grup Yorum, gece 00:30'a kadar süren konresini, 6 bin kişinin hep birlikte söylediği **"Haklıyız Kazanacağız"** marşıyla sona erdirdi.

Kahramanlar Ölmez

Ali Tarık KOÇOĞLU

Mustafa SEFER

Şehitlik tarihi:

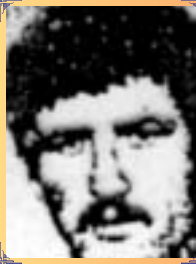
31 Temmuz 1993

Şehit düştükleri yer:

Mersin Silifke

Şehit düşme şekli:

Jandarma ile Devrimci Sol Kır Birliği arasında çıkan çatışmada, Akdeniz Bölgesi siyasi sorumlusu T. Koçoğlu ve Kır Gerilla Birliği Komutan Yardımcısı M. Sefer şehit düştüler.

Salih BADEMCİ

Şehitlik tarihi:

29 Temmuz 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Süleymaniye

Şehit düşme şekli:

Gericiler tarafından katledildi.

Haydar AKDEMİR

30 Temmuz 2001

Londra'da Anadolu Halk Kültür Merkezi'nin yöneticilerindendi. Yurtdışındaki Türkîyelerin örgütlenmesi için çalıştı. 30 Temmuz sabahı intihar etmiş olarak bulundu.

Hüseyin TAŞ

Şehitlik tarihi:

1 Ağustos 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

"Emperyalizme, Faşizme, Pahalılığa ve İşsizliğe Karşı Mücadele" kampanyası sırasında bir yağ kamyonunun kaçırılarak içindekilerin halka dağıtılması eyleminde polis tarafından vurularak katledildi.

Şehitlik tarihi:

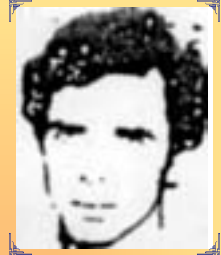
27 Temmuz 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

İşkenceye karşı yürütülen kampanyanın afişlerini asarken polis tarafından kurulan pusuda katledildi.

Osman SÜMBÜL

Şehitlik tarihi:

27 Temmuz 1995

Şehit düştüğü yer:

İzmir

Şehit düşme şekli:

Atılım yıllarında İstanbul Dev-Genç yöneticilerindendi. İstanbul, Eskişehir, İzmir'de silahlı birliklerde yer aldı. Tutsak düştü. 17 Temmuz 1995'te üç yoldaşıyla birlikte tutsaklığına son verdikten kısa süre sonra polis tarafından katledildi.

Ali Rıza KURT

Şehitlik tarihi:

15 Temmuz 2001

Şehit düştüğü yer:

Almanya Dortmund

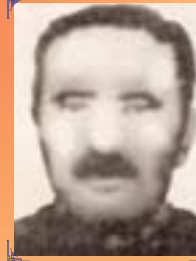
Yurtdışındaki mücadele-nin emekçilerinden biriydi. Yakalandığı rahatsızlıktan kurtulamayarak aramızdan ayrıldı.

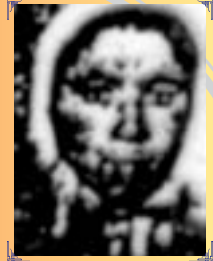
İskender EROĞLU

Ahmet TECİM

Yusuf TECİM

Fatma ÖZÇELİK

Şehitlik tarihi:

31 Temmuz 1980

Şehit düştükleri yer:

Ordu Aybastı Kabataş

Şehit düşme şekli:

Faşistler tarafından katledildiler.